

LÁZADÓ DALNOK

HAT – MAIT

LÁZADÓ DALNOK

Barna András Lázadó dalnok c. grafikája

LÁZADÓ DALNOK

ANTOLÓGIA

Hegyaljai Alkotók Társulása –
Magyar Alkotók Internetes Társulása

Szerencs, 2007

A kötet megjelenését Szerencs Város Önkormányzata és a Tiszalúc
Községi Önkormányzat támogatta

SZERKESZTETTE

Szabó Zsolt

LEKTORÁLTA, ELŐSZÓT ÍRTA

Tamás István

BORÍTÓTERV

Domahidi Klára

Szabó Sándor

NYOMDAI ELŐKÉSZÍTÉS

Szabó Zsolt

© Szerzők, 2007

Szerkesztés © Szabó Zsolt, 2007

© Hegyaljai Alkotók Társulása –

Magyar Alkotók Internetes Társulása, 2007

ISBN 978 963 06 2807 5

Ady Endre és Bor István Iván emlékének

Ady Endre /1877–1919/

† ADY ENDRE

Góg és Magóg fia vagyok én...

Góg és Magóg fia vagyok én,
Hiába döngetek kaput, falat
S mégis megkérdem tőletek:
Szabad-e sírni a Kárpátok alatt?

Verecke híres útján jöttem én,
Fülembe még ősmagyar dal rivall,
Szabad-e Dévénynél betörnöm
Új időknek új dalaival?

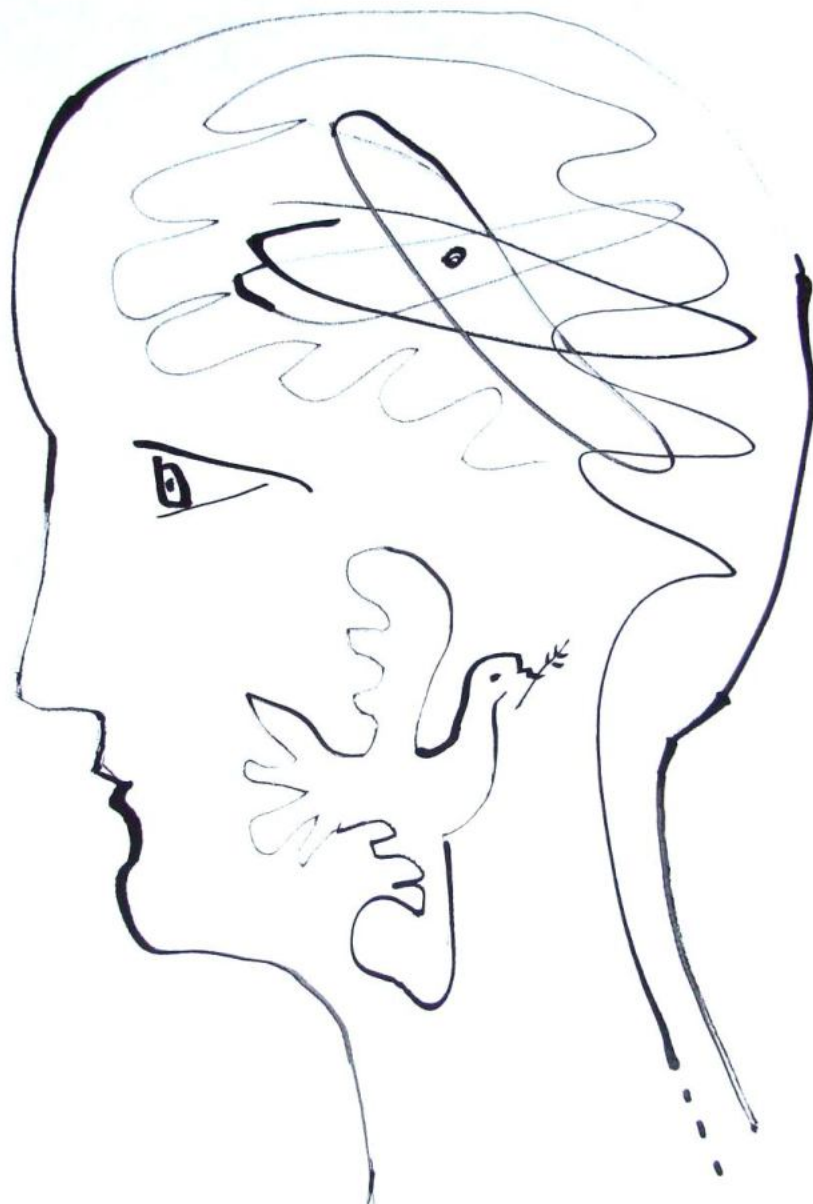
Fülembe forró ólmot öntsetek
Legyek az új, az énekes Vazul,
Ne halljam az élet új dalait,
Tiporjatok reám durván, gazul.

De addig sírva, kínban, mit se várva
Mégiscsak száll új szárnyakon a dal
S ha elátkozza százszor Pusztaszer,
Mégis győztes, mégis új és magyar.

Bor István Iván /1945–2006/

† BORISZVÁN IVÁN

Bor István Iván grafikája

ELŐSZÓ

A két neves alkotóközösség összefogásának eredménye ez a szép és nívós alkotói munkát dicsérő kötet. Olyan ez a könyv, mint egy virágcsokor, amelyben bár több fajtát véljük felfedezni a virágoknak, de a maga nemében mindegyik külön-külön szépséget hordoz magában.

A Hegyaljai Alkotók Társulása, valamint a Magyar Alkotók Internetes Társulása ismételten egy olyan összefogást produkált az irodalmat és a képzőművészetet szerető emberek bemutatására, ami jelen világunkban példaértékű elismerésre méltó tett és cselekedet. A *Lázadó Dalnok* címet viselő antológiában a már jól ismert írók, költők és képzőművészek mellett megismerkedhetünk olyan alkotókkal is, akik helyet követelve maguknak, alkotásaikkal vívják ki maguknak olvasóik elismerését.

A több mint háromszáz oldalt meghaladó kézirat Szabó Zsolt kiváló szerkesztői munkájának köszönhetően érett egy szép könyvvé. A borítóterv Domahidi Klára és Szabó Sándor ízléses, kreatív munkáját dicséri. A szerzők és a szerkesztők a kötetet Ady Endre és Bor István Iván emlékének ajánlják. A számtalan verset, novellát és prózát neves művészek munkáival illusztrálva teszik még értékesebbé a könyv megálmodói.

B. Jáger Gabriella neve jól ismert az irodalmat szeretők táborában. Sajnos már nem lehet velünk, de szép verseit testvére gondoskodása folytán máig olvashatjuk könyvekben és folyóiratokban. Bari Gábor azon költők egyike, aki költészetével nemcsak a fiatalok körében, de a kortárs irodalmárok szemében is kivívta magának azt az elismerést, amely a vers műfajában mindenképpen megilleti őt. Most prezentált humoros mondókáját és versét egy olyan szonettel zárja, amely igazolja meglátásom, hogy a legjobbak közül való Ő! Belinszkyné Nagy Irén verseit – aki már szintén nem lehet köztünk – mindig örömmel és nagy odafigyeléssel olvasom. A könyv érdekessége Bereti Gábornak a Dudás József által magyarról eszperantóra való fordítása, ami mindig lenyűgöz és érdekesebbé is teszi ezt a kötetet.

Bornemisza Attila Ady Endréhez írt költeménye egyfajta fohász, de ima is az elhunyt nagy költőnk emlékére. Dénes Mónika „az emberiség csillaga lehullt, vagy tán nem is volt soha!” verséből

kiragadott idézete a költészet sajátos műfajára utal. Üteme a nagy súlyú mondanivaló mellett szépségre és a kilátástalanságra utal. Domahidi Klára *Bioszociális testvér* című novelláját olvasva az epikai műfaj azon vonásai fedezhetők fel, amelyek lekötik az olvasó figyelmét, és ez ebben a szép. Édesanyjához írt szomorkás versének hatását feloldják bennem a szép és igényes fotói, amellyel a minden napokat szemlélteti velünk.

Édes Richárd *Az élet és halál kocsmája* című alkotását olvasva az a valóság tárul elém, amit mindennapjainkban megélünk és meg tapasztalunk. Egy nagyon jó szerkezetű és a témát szépen feldolgozó alkotó remek írásműve. A hit és a vallásról szóló költemények egyik legkiválóbb megjelenítője Farkas Eleonóra. A több kötetes szerző ebben a gyűjteményes könyvben is bizonyosságát adja Isten szeretetének. Művészetében a nyugodt, megfontolt szépségre törekszik. Alkotásaiban az érzelmi kötődés mellett gondosan ügyel a vers szerkezetére, valamint annak tökéletességére és ez teszi őt érett költővé. Fetykó Judit és G. Jáger Teréz alkotásait olvasva már nem csodálkozom azon, hogy milyen kellemes időtöltést tudnak szerezni nekem és a munkáikat olvasóknak.

Gaál Ernő írásait, verseit mindig szívesen olvasom. A mai kortárs irodalom egyik legszerényebb, de véleményem szerint egyik legnagyobb szerűbb költője. Mondanivalóját költészetében a fordulatosságra, az elgondolkodtatásra és az érzelmek nyomatékosítására összpontosítja. Teszi mindezt annyira jól, hogy kifejezetten jó hangulatot tud teremteni művei olvasásával.

Faludy halála sok kortárs költőt megihletett már. Góg János *Faludy emlékére* írt költeménye azonban mégis valahogy másként hat rám. Tudom, hogy egyik legjobb barátja volt a „költőfejedelemnek” és ez az, ami azt az érzést növeli bennem, hogy Góg János verse nem egy egyszerű mű, hanem egy olyan lírai alkotás, amelyben írója szinte érzelmeinek, fájdalmának a barát elvesztésének ad egyfajta vég-tisztességet.

Gyenes Klára neve sem ismeretlen már az olvasók előtt. Országosan is ismerhetjük már verseit, szépprózáit, novelláit. Leginkább lírai költőnek nevezném, aki érzelmeinek, vágyainak szép verseivel, írásaival ad hangot. Harkály Emil Elemér nemzetközileg is elismert író, költő. Hazánkban is, de a távoli Angliában is tartott már előadásokat. Több kötetes szerző, aki verseiben, prózáiban saját és

családja történetét is megjelenítve előttünk, őszintén ír hányatott, nehéz sorsáról, de ugyanakkor bizakodóan, derűlátóan veti papírra szebbnél szebb gondolatait.

Ihász-Kovács Éva neve, már nincs olyan település hazánkban, ahol ne csengene ismerősen. A mai magyar irodalom egyik gyöngyszemeként több ezer vers tulajdonosa, írója. Költészetével számtalan elismerést, díjat vívott ki magának, és a vele együtt alkotó Budapesti Cserhát Művészkör tagságának.

Jeney András költészetének alapját a lírai művek, és az ezen belüli érzelmek, gondolatsorok táplálják. Versei szerkezetét a szívből és ihletből jövő őszinteség forrása táplálja. Verseit nem lehet nem szeretni, hiszen minden egyes soruk magukkal sodorva a további olvasásra ösztönöznek. Leskó Imre *Anyám rózsabokra* című verse a mély érzelmvilágon túl, nagy hatással bír az olvasókra. A drámaiasság mellett jó hatáskeltő műveket produkál ebben a kötetben.

Lindák Mihály, aki már szintén nem lehet közöttünk, verseivel itt hagyott számunkra valami megfoghatatlan űrt. Hiányzik nekem, nekünk és a kortársirodalomnak... Mohácsi Józsefné Zsóka a festészete mellett verseivel, írásaival is erősíti a MAIT alkotóinak egységességét. Mohácsy Donáth Csaba *Egy nem mindennapi történet* című alkotásával egy szép színfoltja e kötetnek. Mellette megcsodálhatjuk fotóit, realista életképeit.

Okányi Kiss Ferenc költő, író, népművelő és még sorolhatnám azt a rengeteg titulust, ami kijárna neki. Nem hiszem, hogy létezne olyan irodalmi műfaj, ahol ne állná meg a helyét. Költeményeinek olyan valóságmagja van, amely jól tükrözi a megélt fájdalmakat a zsúfolt és gondterhelt hétköznapiakat, de ha kell, jó kedvre derítve nevetet, vagy éppen szomorkodtat. Sokunk példaképe, aki tiszteletét emberi hozzáállásával vívta ki magának akaratlanul.

Jó volt olvasni Petneházy Kiss Bence Adyról írt szép versét, Popity Vargáné Mohácsi Kinga vers- és novellacsokrát, valamint Sándor József költeményét, amelyet saját grafikájával illusztrált. Élmény volt számomra újra olvasni Sélley Attila verseit, Erdélyről írt elbeszélő költeményét. A műfaj jó példája, Sélley Attila a „költő nem lesz, hanem születik!”

Simon M. Veronika világhírű festőművész ismételten kitárta a „csodák palotája” kapuját előttünk. Egy olyan sokszínű képcsodákkal

gazdagítja a kötetet, amelyben minden kedves művészetpártoló, a műfajt szerető megtalálhatja magának a legmegfelelőbbet.

Szabó Sándor és Szabó Zsolt nemcsak a költészetükkel, fotóművészetükkel alkotnak maradandót, hanem ezzel a kötettel Kedves Olvasó, amelyet Önök most kezükben tartanak. Nélkülük ez a szép művészcsozor nem jöhetett volna létre. Ők nemcsak megálmodói voltak, hanem szerzői, szerkesztői és kivitelezői is ennek a csodálatosan szép kötetnek. Mindenképpen köszönet jár nekik érte...

Szegő András elbeszélő költeménye, Székács László *Góg és Magóg fiához* írt verse, valamint T. Fiser Ildikó *Önpusztításunk, és képzelgés* című remekbeszabott alkotásaik arra engednek következtetni, hogy egy rendkívül igényes kéziratot olvashatok, amelyet már csak egy pár lépés választ el attól, hogy elnyerje eredeti könyv formáját.

Tamás Alexandra szerelmi líráit olvasva a kamaszkor szépsége érint meg leginkább. A lázadó, forrongó fiatalság jut eszembe az ígéretes tehetség verseit olvasva. Tamás Gergő költészetében olyan motívumokra épülnek a verselemek, amelyben a széplíra mellett a monodrámái hatásfokozásán túl a mű végén megnyugszik az olvasó. Nagy hozzáértéssel vonultatja fel és építi be verseibe a műfaj több változatát, és teszi alkotásait olvasmányossá és sokatmondóvá.

Érdekes és nagyon megkapó volt Timkó Gábor novellája. A mű cselekményei rendkívül tanulságosak és figyelemfelkeltőek. Zvadáné Farkas Erzsébet alkotásai nemcsak dicséretesek, hanem rendkívül nagy értékkel bíróak. A tiszta rímcsengők mellett nagyon jól és életszerűen is írja verseit, prózáit.

Varga István több kötetes szerző, aki nem csak írja, de el is játssza, elő is adja írásait, verseit. Történelmi témái mellett nagyon figyelemreméltóak a jelenkorról írt művei is.

Kedves Olvasó! Kérem, fogadja szeretettel ezt a gyűjteményes könyvet. Én tudom, ha kezébe veszi, Ön is megtalálja benne a kedvére való verset vagy novellát. Ez a kötet nemcsak könyvespolca éke lesz, hanem segít kikapcsolódni és elterelni figyelmét a hétköznapi gondokról, bajokról...

Tamás István
Pro Urbe Díjas író

ANTOLÓGIA

Barna András grafikája

ASZALÓS ZSUZSA

Isten ajándéka

Tőled kaptam Istenem
a hosszú életet,
Te tápláltad szívembe
az irodalom iránt
érezte sok-sok szeretetet.

Lenyugodott a Nap, csend borult
a Földkerekségre,
szürkébe hajló fátylát
felölti az este.

Álomra hajtom őszülő fejem
imára kulcsolom két kezem.
Hálás szívvel köszönöm Neked Istenem
a magyar Irodalom
rögös útján járt évtizedeket.

Köszönöm Istenem! –
a szép gondolatokat,
melyek az Éter hullámain át
Tőled szállnak hozzám.

Alkotótársam!

A nyíló virág is azt üzeni néked,
ha ajtódon a Múzsza kopogtat
ezt szívedben is érzed,
írd le a szép gondolatokat! ...

Írásod legyen olyan szép, mint
halk zeneszó,
szelek szárnyán dalban üzeni Néked
egy távoli Tárogató.

Meglásd!

Sok szép gondolat fakad ajkadról,
mint zöldellő bokron rózsabimbó...,
Írásod nyíló rózsabimbóként olyan legyen,
hogy évszázadokon át viruljon
az Irodalomkedvelők szívében.

S, ha szívedet egy életre megérintette
az Irodalom Szent Varázsa,
végy tollat a kezébe – és írd!
mert az Írás...,
Isten legszebb ajándéka.

Életutam

Az én életutam hosszú, tán rövid,
nem tudom. Én a megkezdett úton
mindig csak tovább ballagok.
Ballagok, megfontolt lépéssel,
vigyázok, mélységbe ne essek.

Az én utam a tövisek között vezet,
s csálnak... csálnak... ismeretlenek.
Tövis karjuk nyújtják felém...
titkos hangok fűrkőznek mellém...
de csak sietek a pályám felé.

Sietni kell... Miért? ... Mert vár az iskola.
Iskolának terme és udvara,
Gyermekek kacagó hangja.
Várnak a régi... régi álmok...
s várnak az elrejtett vágyak.

/1943./

Elmegyek utánad

Elmegyek utánad, ahol Te vagy,
elmegyek utánad, ahol
megbocsátanak.

Elmegyek utánad a végtelenbe...
elmegyek utánad az örök létbe.
Pihenni akarok melletted,
érezd, hogy ott vagyok veled.

Szőke, fénylő hajad ott is látom,
bár minden gondolat egy örökös
álom.

Elmegyek utánad, hisz lelkem része
vagy,
elmegyek utánad, mert bennem
vagy.

Elmegyek utánad, ahol Te vagy,
tudom, hogy vársz a sötét föld alatt.
Mi is lehet az élet értelme?
Születni, meghalni, együtt Veled.

/1973/

BARI GÁBOR

Mondóka 2001-ben

Szarka száll a Megyeházra
Páva, nálunk nem honos.
Szarkáné, nem Panelházra,
szárnya szegett, nem használja;
aranykalit ildomos.

Mit elszór, azt veréb eszi
Rigómadár, fekete.
Megosztoznak becsülettel,
varjak jönnek nagy sereggel
díszmagyarját eltette.

Karmot vesztett a Sasmadár,
talján fürjeket rendel.
Fürjtojásból szépítőszer
kell hozzája kettőezer...
mezőkön kukactenger.

Újra megjött Turulmadár,
zöld ormokon dalra kész.
Nagycenk felé lopva tekint,
paszománya rejtve megint,
Rigó, Veréb éhen vész.

Nevem ürügyén

Mely tájról kélt a világra e nemzetség?
Úzött-e Meótisz mocsarán vadakat,
Dula leányának rabolt-e aranyat,
s mely vihar terelte őseim erdejét?

Sodorta szét népek homokját, mezejét.
Úzve folyón, sztyeppén, mert ősi honban
nem lelte helyét... Mily sokak a sorban
kiknek méltó (?) sarja e mai nemzedék!

S cigányozták, kinek magyar családja.
Apjának, csak a Kárpát volt hazája,
bagóért, túl nem adott becsületén.

Fajtámnak nem volt hegedűje, sátra
csak sorolta sorsa, s hűbérúr hátra!...
Makacs komorság ül, fáradt-kék szemén.

Már nem zúg...

Csinos igájukat még keményen húzzák...
Sudarak árnyában fényt vágynak, meleget.
Nem érzik még? Szabadok is lehetnek!
Arcukon alázat, szívükben dac bujkál.

Ó, Te kis Csemete, apró árva Cserje!
Ne álmodd más tájon létezésed múltját,
e hazában leld örömd, lelked búját
mert itt van oltárod, s ősmagyarok nyughelye...

Már nem zúg az egykor nyugtalan berek.
Délceg terebélyek vetnek rá szemet,
de ne higgyék, hogy megszűnik a vihar,

ha bokor, cserje hajlong ágaival.
Bár sír, jajong viharok terhe alatt,
lelke tiszta, törzse egyenes marad.

BARNA ANDRÁS

Az év 12 hónapja sorozat

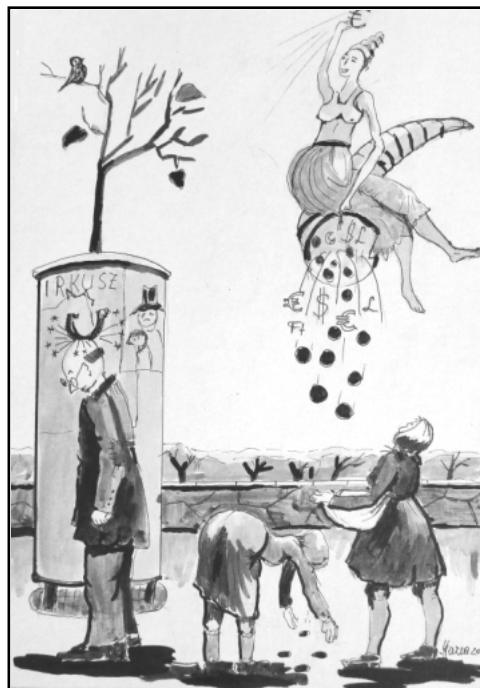
Január

Február

Március

Április

Május
Május

Június
Június

Július

Augusztus

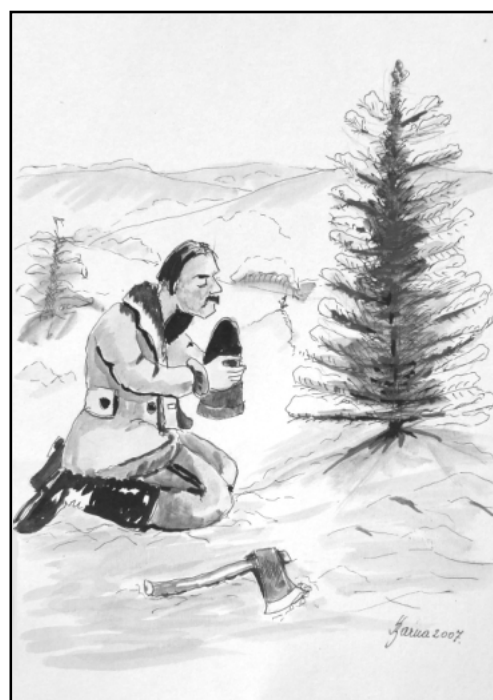
Szeptember

Október

November

December

Ady Endre: Fölszállott a páva

Ady Endre: A Léda szíve

Ady Endre: Héja-nász az avaron

Lázadó dalnok III.

Anyanyelvünk zene

Anyanyelvünk zene,
Száll a levegőben,
Határokon által,
Fagyban, napsütésben.
Barátság, békesség
Örök muzsikája,
Vérrel, verejtékkal
Gyötrődve íródott
Mindenki számára.
Könnyezve izzadtuk
Naponta, éjente,
Hogy –
Szomorú dallamát
A világ megértse,
És hogy befogadják,
Ismerjék, szeressék
E sokat szenvedett
Nemzetnek zenéjét.
– Anyanyelvünk zene,
Citerás muzsika,
Őseink lelkei
Zengenek húrokba,
Fütyyel ékesítve
Minden nyelven zengi:
Árpád vezér népét
Az Úr Isten soha
Ne hagyja elveszni.

Mécses

Kedves Olvasóim!
Hazánkért, népünkért,
Boldog szép jövőnkért
Aggódva, reszketve,
Poklok kínján át
Közöttetek járva,
Éreznetek kell, hogy
Lelkemből, szívemből
Sugárzik felétek
Testvéri szeretet
És szabadságunkért
Az Istenhez hála...
– Szívem mécsesébe
A HIT GYÚJTOTT LÁNGOT,
Gyöngéd megértéssel
Kérem tápláljátok!

A harc örök

Harcodnak nincs vége,
Míg a szíved dobban,
Vívod nappalodban,
S éjjel álmaidban,
Sikeredben akként,
Miként kudarcodban.
Különbség nincsen
Csak a mosolyodban.

Nagymamám
IMÁJA

Éjfekete szemeimből
Peregnek a csillagok,
Égszínkék lepleimből
Ideszállnak az angyalok.

Hogy én honnan jöttem,
És hogy hol lakom?

Ott, hol a legszebben ejtik a magyar szót,
És ahonnan hiányoznak a gyerekek, a magyarok.

És hogy kik ők?
Nem mondom nevét, se gyökerét,
Bőre vagy hajszínét,
Csak jöjjön el az értelem,

S legyen meg
A TE akaratod!

Hogy én honnan jöttem,
És hogy ki vagyok?

Éjfekete szemeimből
Peregnek a csillagok,
Égszínkék lepleimből
Ideszállnak az angyalok.

A gyógyulásért

I.

Holdfényes nyári esten,
Virágos erdőszélen,
Hús szellő érinti arcomat,
Gyöngyharmat mossa talpamat.

Zöldfű bársonyában járok,
Két karom feléd kitárom,
Uram, érints meg engemet,
Simítsd ki fájó lelkemet!

Holdfény szikrázik a réten,
Szeretet sugarán vezess vissza kérlek!
Élni akarok, napfényt látni akarok,
ÉLni akarok, napfényt látni akarok!

Engedj oda mennem,
Hol imádkozó, gondos kezek,
Tiszta, fénylő tekintetek
Körülfognak, megtartanak,
Irgalmaddal gyógyítanak.

A Földünkért

Mélytüzű, riadt tavak
Szemed tiszta tükrében,
Szelíd hegyoldalak
Szemöldököd ívében.

Szád, bár mosolyogna,
Józanul mégis szigorodna,
Dús, könnyű hajadban
Lenge felhők bodra.

Bárcsak elhihetném:
Pillantásod elég,
Kapzsi mohóságok
Útját állhatná még!!!

Szép ívű délkörök,
S időzónák húrja:
Sose pattanjon el
Szívedből a nóta!

Sose pattanjon el
Szívedből a nóta!

Ha nem hiszed is Jézust

Volt, lett egy álmatlan éjszakám
A sok közül,
Emlékeimben hánykolódva
Lapozgattam a tűnékeny,
Örökké élő perceket,
S megleltem közös bánatunk
Gyökerét:
Mindig, mindenki megszólal,
Ha néma is,
Tesz, vesz, bánt és szeret
Valakit vagy valamit,
S mert lélek szállt az emberekbe,

Orvosol

A bűnös, a sebzett, az ártatlan,
S az is, ki pellengérre állt,
Mert itt minden szeretetért
Kiált!

BERETI GÁBOR

Juharlevélre

A messzeség nevet. Övé a holnap.
Zsibbadnak arcomon felhők árnyai.
A Hold havas fényében ázik, ázik nyarunk.
Kabátban áll minden virág, száraz fény
zörög, s a kövek között víz-bőrben
gyík oson, szél köhög. Édes mosoly,
kamaszpír didereg ajkadon. Egyszerre
villan az összes évszak, telt kebled
csókolom. Hajad örvényes éje széthasad:
kihull belőle minden –, elfogy és megmarad.
Zúg a gleccserbe zárt hóvihar.
Az ölelés utcájában most egyedül vagyok;
elnyelt fények közt ragyog az első délután;
nevetésed csillan, s újra rám csobog;
elragad, belém karol, leránt és
eltipor: mindent visszhanggá tarol a
förfögeteg. Az idő, akár a képzelet összefolyt.
Könnyet és mosolyt görgetett. Nevet a
messzeség. Egy sárgult juharlevélre emlékül
írom föl neved.

BERETA GABRIELO

Sur acerfolion

La lontano ridas. Ĝia estas la morg'.
Nubombroj torporas sur mia vizaĝo.
En neĝa lumo de l' Luno trempiĝas,
trempiĝas nia somero.
En mantelo staras ĉiu floro, seklumo zumas,
kaj inter la ŝtonoj en akvo haŭto
lacerto kuras, vento tudas. Dolĉrideto,
bubruĝo frostotremas sur viaj lipoj. Samtempe
eklumas ĉiuj sezonoj, viajn plenmamojn
mi kisas. Kirla nokto de via hararo fendigas:
falas el ĝi ĉio – , elĉerpiĝas kaj restas.
Muĝas en la glaciejon-fermiĝinta neĝoŝtormo.
En la strato de la brakumado, nun mi estas sole;
inter la sorbitaj lumoj brilas la unua posttagmezo;
via rideto trembrilas, kaj denove sur min lirlas,
forprenas, brakumas, fortiras kaj surtretas min;
ĉion faligas je eĥo la neĝblovo. Minuto, kaj la tempo,
kiel la imago kunfluis. Larmon kaj rideton rulis.
Ridas la foro. Sur flaviĝintan acerfolion
memore mi surskribas vian nomon.

El la hungoriginalo tradukis:

DUDAȘA JOZEFO

Galaxis tekintetű

/Ady Endrének/

Szemed ott csüng minden ágon
Nagy szemed a Magyarságon
Szavad a szél viszi-hordja
Szent szavad a Galaxisba
Galaxis-szem éjen s napon
Világíts egy hegyoldalon
Léda Csinszka nagy szerelme
felfénylik a rengetegbe
Sokan vagyunk Ady Endre
Köztünk törvényt te tégy rendbe
Sötétségbe akik járunk
Sötétség volna halálunk
Kelj fel kerek szemű „isten”
Hogy az elme Rád tekintsen
Magam vagyok itt motyogok
Szent sírodra ráborulok
Éj-üstökű Győzedelmes
Csak a Semmi ami nem lesz
És Te mindig leszel-voltál
Galaxis-szem égő Oltár

Költő és a lepke

Költő, ki a tűzbe szerelmes,
ugrik a lángba legott,
és lángpiros ő, gyönyörű fény,
mint ama lepke, amott.
Szép lepke, ki táncol a tűzhöz,
s lobban az éke, a szárny.

Naphimnusz

Az éj ölen is hinni Őt
és nem remegni, hol van,
a csillagok bevert szögek
a végtelen plafonban.

De űzi már a Napkorong,
hasadnak éji vásznak,
csörögve hull a sok szöge
lidérces éji láznak.

Ma tarka gyík lesznek talán
ki sziklaoldalon van,
ma Napba nézni untalan,
ma hinni Ehnatonban.

Bűnbeesés

Tépi a mennyei ostor a felhőt,
átüt a vér a tetőn, plafonon.
Dől befelé ez a véres eső,
tűzpiros itt ma a kint, meg a bent.

Magyar Odüsszeia

Nem vala síma utam. Torlaszok álltak élém,
s Adria partjainál százfejű tengeri rém.
Rút, idegen zivatar megtizedelte hadam,
sárszívű tengeri szörny tépte, cibálta hajam.
Mondd, hazaértem-e én? Mondd, hazaértem, ugye?
Lágy, gyönyörű Ithakám ékszeres öbleibe?
Hol van az ősi hazám? Hol van a régi erőm?
Jönnek az újak ide, kérik a földem, a nőm!

Szimultán vonszoljuk

Húzzuk múltunk láncon
ókor s újkor mérgét,
Rómán és Bizáncon
gyűlölségek férgét.
És mindig, mindenben
húzzuk sorsunk, vonjuk,
mindenkor, mindőkben
egymást is hordozzuk,
szimultán vonszoljuk.

Esti kérdések, télen

Szél se fészül neki büszke hegyeknek?
Nyughat az óhitű és az eretnek?
Alhat a férfi, a nő, pici gyermek
adva magát meg az éjjeli csendnek?

Gyűlik a hópihe, hópihe hátán?
Mondd, ugye tél van, igaz, s ugye árván
jégbe befagyva ma nyugszik a Sátán,
s zúzmara-lepte lakat van a száján?

BRÉZAI ZOLTÁN

Für Susanne

Ich liebe dich meine Liebe,
Und liebst du mich hübsches Mädchen?

Ja! – sagst du Schön
Ich antworte: du bist am schönsten!
Du hast rosiges Gesicht
Deine Augen haben wunderbares Licht!

Ich will dich haben
Können wir zusammen nach Hause gehen!
Du bist meine Gattin,
Und ich warte auf das Treffen mit dir!

Das Gefühl ist sehr bange,
Ich liebe dich hübsche Susanne!

Zsuzsának

Szeretlek téged kedvesem,
És vajon szeretsz-e engem csinos leány.
Igen! – mondod szépen!
Erre azt felelem, te vagy a legszebb!

Akarom, hogy légy az enyém
Így együtt tudunk menni hazafelé!
Légy végre a feleségem,
Mert várom a találkozást veled!

Az érzés nagyon kínzó
Szeretlek téged vonzó Zsuzsa!

Kedvesemhez

Angyal ő ez nem lehet vitás,
Két szép szem, ahogy rám néz vele oly csodás!
Ám mit sem ér a szépsége, ha hiányzik egy érzés,
Mely ki nem mondható, de megmutatható nem is kérdés!

Mikor megismertem őt a földi csodát, a gyönyörű nőt,
Az volt maga a boldogság nekem áldom is érte a teremtőt!
Tudom nem az számít, hogy legyen rajtad miniszoknya,
Hanem az, hogy te légy gyermekünk anyja!

Sose mondtam még ilyet másnak,
De sajnos hibáztam adva sok pofont a csalódásnak.
Az érzés, mely szerelem nem érhet soha véget
Még bizsereg belül valami, mert csak veled csodás ez az élet!

Ajándék

Amit ma neked adok most még meglepetés
Ám látom arcodon ott a lelkesedés.
Vágyakozás valami iránt, miről még nem tudsz te semmit.
De néhány pillanat és felkiáltasz: a mindenit!

Ez jelenti neked és nekem is a mindent.
Látszólag semmiség, ám most neked adom, s vele mást is kincsem!
Láttad ezt a tárgyat, hisz együtt választottuk,
Illik is ez hozzád a szépségedhez tudtuk!

Te és én együtt, tán mindörökre
Erről szól barátném ez a kis mese
De nem az, mert igaz itt minden drága tünemény
Rólad elsősorban te rólad szól most ez a költemény!

Remélem szivem tiszta szívemből, hogy örülsz annak, mit adok
neked.
Azért teszem ezt, mert tudom, hogy nagyon szeretlek.

Zsuzsannának

Zeng a hangja pedig nem hallottam még,
Sistergő bizsergés lesz úrrá rajtam, amikor írsz
Unalmas az élet, ha nélküled vagyok,
Zizegve mondom azt, hogy rólad álmodok!
Sejtelmes fényben, ha meglátlak végre,
Akkor kimondom, amire vágyok már régen.
Nem tudod mi ez a vágy drága tüneményem,
Nefelejcs arcú édes kicsiny gyönyörűségem?
Ám, ha azt reméled, hogy együtt leszünk,
Nincs is más dolog, melyre jobban vágyakozunk!
Az lesz a vége, hogy beléd szeretek,
Kedvesem egyszer véled leszek!

Emlék

Ami elmúlt nem hozható vissza már,
Gondolni arra, ami nincs és azt mondani: jaj, de kár!
Nem érdemes, de mégis érdekes,
Mert az emlék az, mi végleges.

Pár hónapja még, nem is olyan rég,
Azóta van valaki, aki ma már csak emlék.
Amikor sütötte ő ezt, vagy azt a süteményt,
Vagy éppen a régi dolgokról mesélt.

Mikor utoljára láttam, nem tudhattam,
Hogy mennyire megérezem hiányát, sosem gondoltam.
De mikor nincs már, jaj, az a legrosszabb
Beszélni, írni is nehéz róla, mert ma minden másabb.

A legszebb emlék még szebb lesz, ha eltelik pár év.
Kiülünk a kertbe, eszünkbe jutsz még.
Az utoljára sütött almássütemény,
Az utolsó mondatod, maradatok még!

És holnap mi lesz? Mit tegyünk?
Emlékezni kell, mert szívünkben még most is itt vagy velünk!
Ha felnézek az égre, rád gondolok,
Oda fenn az égbolton, csillagként ragyogsz!

Félévforduló

Milyen volt a hat hónap veled
Nem tudom még, de te vagy mindenem,
Boldog vagyok, ha hozzád bújhatok!
Nincs más, amit ma jobban akarok!

Hogy is kezdődött? Emlékszel még rá?
Újhelyen vártál, s mosolyogtál talán.
Talányos kérdések itt most ezek,
De hidd el, hogy mindig melletted leszek!

Nehéz volt a kezdet, ám folytatni sem könnyebb,
Napjaink éveink boldogabbak lesznek.
És lesznek? Ha te is úgy szeretnéd, nem lesz már nehezebb.
Majd meglátod, te drága mikor megöregszel.

Addig viszont élvezzük az élet örömet,
Mely úgy fogy el, mint csupor aljáról a méz.
Létezik olyan, hogy örökké szeretni?
Véled, csak te véled szeretnék, mindörökké lenni!

BUCSÁNYI ENDRE

Emlékezés /olajpasztell/

DÉNES MÓNKA

Gyermekként élem át

Gyermekeként élem át
Kapcsolatunk minden pillanatát.
A hajam simítod, csókolasz,
mesélsz zenéről, tudományról:
Ilyenkor úgy érzem magam,
mint anya ölében a máshol nyugtalan.
Az ősboldogság, a kiszakítatlan állapot:
hogy még mindig az Egyben vagyok.

Ha jelenléted érzem a sötétben,
minden élőlény egyszerre lüktet értem.
Hajnali szuszogásod, mint a szél:
megnyugtat, csak hozzám beszél.
A hajad színét, szemed villanását
jobban értem, mint magam képmását.
Mozdulataid mint egy kinyílt virág
mutatják nekem az élő csodát.
Mintha újra születtem volna,
s csak most lennék igazán:
Gyermekeként élem át
kapcsolatunk minden pillanatát.

Isteni mozdulatok

Húsomba hatolsz, éget és perzsel.
Feszít a Szerelem. Belőled vagyunk.
Megáldott Víz, Teremtő Víz.

Gerjeszted a Lángot. Nincs még oly tűz,
mi ily mereven lobogna.

Testembe váltad a Lelked.

Áthatolsz rajtam, mint fény a vízen:
minden láthatatlan láthatóvá lesz.

A megfoghatatlan tapintható.

Nincs mit rejtenem: meztelen vagyok.

Te akartad így, s én ezzé lettem.

Alattad való és egyben te magad.

Megosztozunk az én bőrömben,
s a te bőröd visszavonul.

Nincs ennél szebb: extatikus rángás,
a Menyország Kapui
a Pokol Tüzében forrnak.

Angyalok táncolnak a Sátán bálján,
s mind a férgek fejet hajtanak.

Rabszolgái vagyunk a Szent Ritmusnak.

Hitetlenségben

Szavaid üresen konganak már.
Hiába mozgatsz falakat, fákat.
Már semmi nem hisz neked,
mert bizonyítottál: nem érdemelsz.

Elveszett, mi megvolt.
Eltűnt minden, mi valaha
igazán boldoggá tehetett volna
téged és engem.

Te még hiszel a mesében?
Én már csak sajnálkozom.
Az emberiség csillaga lehullt,
vagy tán nem is volt soha.

Te még imádkozol?
Isten sem segíthet.
Mi csak egymást tehetjük
igazán boldogtalanná.

Hűtlenséged záloga

Mint a levágott virág, olyanok vagyunk.
Bettesznek a vízbe, hogy gyökeret hajtsunk
újra, s elfeledjük a múltat.

Mint a magára hagyott gyermek,
olyanok vagyunk; akár a termék,
mik üresen kongnak, bár székekkel tömve.

Tudnánk még szeretni tiszta szívvel,
hisz a mi lelkünk még nem vesztett semmit,
bár az övék mindent.

Az alvó vulkán néha pöffen egyet:
azt hisszük, mégis van folytatás.
Gondoljuk azt, hogy ez lesz a kezdet,
s ki a múltat élte, az valaki más.

Örömdal

Kerek erdőben, mely vörösen izzó
áll egy kis ház: a Szerelemkunyhó.
Ott lakunk mi ketten télen és nyáron;
kis szigetünk a tengeren lebeg, csüng egy faágon.

Egy faág, melyet Isten teremtett,
csak nekünk, hogy legyünk boldogok.
„Boldogság-faág szerelmeseknek” –
ezt mondta, és elmosolyodott.

Mosolya mint életet adó napsugár,
mindenkinek örömet hozott:
A faágon rügy fakadt, s a szigeten
felragyogtak az első csillagok.
Mindenki a te hangodon beszél.

Szerelem

Kismadár szállt az ágra, és megrázta szárnyait.
Én rámosolyogtam, s megköszöntem, hogy létezik.

Ne kérdezz!

Ne kérdezd, hogy miért sírok.
A társadalmat siratom.
Ezernyi lélek könnye csorog
erekkel átszőtt arcomon.

Ne kérdezd, hogy miért sírok;
úgy sem mondhatom el.
Túl mély a seb, s ha érinteném,
a láva bugyogna fel.

Ne kérdezd, kérlek, nem mondhatom el!
Inkább minden ajtót bezárok,
segítséget tőled nem várok már;
a kérdésre választ csak magamban találok.

Ne kérdezd, hogy miért írok.

Kérdőjel maradsz

Mondd, hogy te biztosan tudod;
kérlek, mondd, hogy örökké szeretsz!
Kiáltsd, hogy szerelmünk él még,
hogy még mindig remélhetek!

Mondd, hogy lüktetsz még értem,
súgd fülembe, hogy „igen”;
szorítsd meg kezem, erősebben,
és szólj: „én még hiszem”!

Nem veszhet el ennyi boldogság
egy pillanatnyi élet alatt!
Nem veszthettük el, ami megvolt;
kezed kezemben maradt...

Eltaszítanálak konokul,
ha követném a nyílamat;
de egy percem még maradt,
hogyan gondolkozzak a fa alatt.

A törékeny Boldogság avagy Versek a Boldogsághoz

I.

Nem elég a Boldogságot megszerezni,
végig érezni kell.
Nem elég egy kis szigeten megpihenni,
az Öröm legyen mindig közel.
Nem elég azt mondani: szép volt;
de lesz-e folytatás?
Nem szabad elfelejteni, hogy volt,
mert a most, az mindig valami más.
(Hisz kényszerű a változás.)

II.

A Boldogságot keresheted: nem jelentkezik.
A Boldogságot üldözheted: utol nem érhetik.
A Boldogságot kérdezheted: Miben rejlik a lényed?
A baj csak az, ha elérted, még akkor is reméled.

III.

Mit tudsz te? Te... te elvarázsolt!
Mindenbe belebújsz, mindenkit csak vádolsz!
Bűntudatot keltesz, ha túl sokat vagy nálam:
önzőnek hiszem magam, a sorban állnak még utánam!
Tartják kis kalapjukat: egy falat Boldogságot!
De én nem eresztelek, sőt, inkább kiáltok:
Boldogságot! Boldogságot mindenkinek!
Hisz ezt az érzést nem értheti meg,
ki nem fogta még e gyűrűt, aranyat!

Boldogságot...! Boldoggá tenni a világot...
Boldoggá tenni a világot...(?) Szépséget, jóságot,
optimizmust, sok barátot... százat és ezret...
és soha nem lankadó vállalkozókedvet...

IV.

Megmerítkezem benned,
mert jó vagy és meleg.
Puha vagy és vörös,
simogató, örök,
lágy, szeretetteljes.
Füldöm benned, kedves.

Reggeli haikuk

I.

Gyűrött párnák és
hajlongó paplanok közt
marad az álom.

II.

Lehúzott redőny:
nem jut be a reggeli
fény és ébredés.

III.

A nagy dilemma:
mit mutat a kis és nagy
mutató? Korán.

Bioszociális testvér

Egyedül sétálni nem a legjobb, de ha valakinek fájdalom telepszik a szívére, jobb magányosan rendezgetni a gondolatokat. Rékának most erre volt szüksége, hogy megnyugodjon. Hirtelen egy tompa puffanásra lett figyelmes. A híd lábánál egy nagydarab embert vett észre a földön. Leszaladt a keskeny, hosszú lépcsőn, amelyről a bácsi az imént gurult le. Véres volt az arca, csorgott a homlokáról. Fel akart állni, de nem tudott, hiába erőlködött. A szemei csukva voltak, vérrel áztatva. Réka megijedt.

– Ne tessék mozogni, mindjárt hívok segítséget. Csak tessék így maradni hanyatt fekve.

– Nem baj már, ha meghalok se... Életet mentettem egyszer régen, még '73-ban. Egy asszonyt húztam ki a vízből. A folyóba estem, ugye?

– Nem, csak le a lépcsőn. De az jó magas volt. Hol fáj?

– Itt a hátam és az oldalam. Jöjjön, fogja meg a kezem! Félek.

Réka megfogta a bácsi kezét, közben papírzsebkendőt kotort elő a zsebéből. Törölgetni kezdte a vért a férfi arcáról. Ekkor látta, hogy a szeme nem sérült meg, csak a homlokán van egy éktelen nagy seb, és több helyen zúzódás. Azt nem tudta, vajon a gerince ép maradt-e, ezért nyugalomra bízta a bácsit, aki kinyitotta a szemét.

– Ó, magát hölgyem ismerem, együtt ittunk. – Réka elmosolyodott, kezdett oldódni a feszültsége.

– Komjáthy Réka vagyok. Nem ittam önnel, pedig jól esett volna.

– Nem tagadom, jó sokat magamba öntöttem. Kissé megszedültem odafönn. Csak a feleségemnek ne szóljon, kérem! Úgy félt engem, ő a mindenem. Ha megtudja, többet nem enged el konferenciára. Most sem akarta, hogy jöjjek, de a barátom kikönyörögte. Így rá vagyok bízva. Ő is író, mint én. Ezért nem baj, ha meghalok se. Van már öt verseskötetem. Mindnek ugyanaz a címe: *Ó, drága teremtőm!* Mert az Isten mindennél fontosabb. Utána persze a feleségem. A kedves Gizus. Jaj, csak meg ne tudja, hogy most egy híd alatt fekszem.

Legutóbb is, amikor összetörtem magam, úgy megharagudott. A drága Gizus! Mert félt engem...

Ekkor ért oda egy járókelő.

– Nagy a baj?

– Nem tudom, de kérem, hívja a mentőket!

A férfi telefonált, majd közölte, hogy negyed órán belül itt lesznek. Csak ne mozgassák a beteget.

– Nem haragszik, ha most sietek tovább? Úgy látom, elboldogul egyedül is – búcsúzott az ismeretlen.

– Menjen csak, minden rendben lesz.

Réka még örült is, hogy kettesben beszélgethet ezzel az érdekes emberrel. De egyben aggódott is az épségéért.

– A bácsit hogy hívják?

– Ó, még be se mutatkoztam. Milyen udvariatlan vagyok. Dolák Géza. Pedig mi bioszociális testvérek vagyunk. Mindkettőnket az Úr teremtett, egy őstől, és rokon a lelkünk. Remélem, itt a gurulás közben nem nyomtam agyon egy békát. Mert ők is bioszociális rokonaink, az én kedvenc állataim. A kertből is mindig összegyűjtöm őket, és lehordom a folyópartra. Hadd éljenek békében. Ha a víz kisodor egy kagylót a partra, ne felejtse el visszadobni! Vagy a pókot kivinni a lakásból az udvarra. Megígéri?

– Meg.

– De ha jön a mentő, ne mondjuk meg a címemet, csak a kempingét. Ott vagyok író táborban. Mire négy nap múlva hazamegyek, drága Gizusom észre se fogja venni azt a kicsi sebet. Ha meg mégis, majd azt mondom, hogy megcsúsztam a zuhanyzóban. Nem szereti, ha iszom. Jaj, úgy szeretem. Ötven éve vagyunk házasok.

– Ne aggódjon! Aki ennyire szereti a feleségét, azt biztos viszonszeretik. Akkor baj nem lehet.

– Ő megmarad, mint hóban a fehérség, gyémánt ölen a zord keménység. Mag az érett búzakévében, csend a némaságban. Dal életünk feszült húrjain, mozdulatlanság halálos bénaságban, vigasz a bánat kesergő útjain. Messzi távolság a térben, titkos, mindig hű lakat. Perzselés a legtisztább vérben, izzó parázs szerelmi tűz alatt... Ilyen az én Gizusom. Ajka sűrűn suhintó ostor. Vigyáznom kell rá.

Megérkezett a mentő. Nehezen tudott közel jönni a sűrűn növő fáktól. Réka elmondta, mi történt. Géza bácsi már egészen

felszabadult, amikor beültették a mentőbe. Törése nem volt, de a biztonság kedvéért beviszik koponyaröntgenre, és benn tartják egy éjszakára, hogy megfigyelés alatt legyen. Megígérték a mentősök, hogy másnap a kempingbe hozzák vissza.

– Köszönöm a segítségét, kislány. Meg hogy foghattam a kezét. Majd küldök hálából egy könyvet. Itt a névjegyem.

– Szaván fogom! És máskor vigyázzon magára!

– Vigyáz rám az Isten. Meg Gizus, a kedves.

– Viszontlátásra!

A visszaúton Réka azon töprengett, hogy neki is lesz-e ilyen szerencséje, hogy ötvenévi házasság után a férje így rajongjon érte? Irigylte őket, és reménység töltötte el, hogy íme, van jó példa a hosszú, boldog házasságra. Elképzelte, ahogyan idős fejjel, fehér halántékkal a szeretett férfi fogja a kezét, és azt mondja:

– Milyen szerencsés vagyok, hogy veled élhettem.

Köszönet

/Édesanyámnak/

Te vagy, aki bízatsz engem,
azért szeretsz, mert vagyok.
Felemelsz, ha mélybe estem,
a tűz benned ott ragyog.

Bárhol meghallod, ha sírok,
letörlöd a könnyeim.
Ha emésztenek a kínok,
átveszed a terheim.

Velem örülsz jókedvemben,
mosoly virágzik kertedben.
Tőled jó szándék fakad.

Bár utam már külön járom,
te vagy a legjobb barátom.
Szeretet minden szavad.

A kereszt

Miért lenne okom panaszra?
Esedezésem Ő meg nem tagadja.
Igéje biztat, hogy nem hiába vár,
az Ő szeretete engem is megtalál.

Kétségeim is Reá bízhatom,
Tőle jut nékem is irgalom.
Bizalommal nézek a keresztre fel,
Jézus lehajol, magához ölel.

Nyiss kaput...

A mélységből csak felfelé visz út,
vagy lenn ragadsz, vagy nyerhetsz háborút.
Van egy kéz, ki magához emel,
ragadd meg bátran, s rád gondot Ő visel.

Ha olykor mégis legyőz a csüggedés,
tudd, hogy a felhők fölött kék az ég.
Megtalál bárhol a kegyelem,
csak nyiss kaput a szíveden.

Református templom, Kisgyőr /akvarell/

Tűz /tusrajz/

Naplemente, Velencei-tó /fotó/

Székegy kislányok /fotó/

Az élet és halál kocsmája

/Metafizikai párperces/

– Kierkegaard emlékének ajánlva –

Marci megsemmisülni vágyott.

Marci annyira kikészült idegileg, mikor hosszú évek óta szeretett nője megcsalta és elhagyta, hogy ha lett volna otthon lőfegyvere, biztos, hogy fejbőlvi magát. Nem talált nyugalmat többé, összevissza kóborolt a városban, hogy kijárákálja magából a fájdalmat, de maratoni sétái az éjszakában feleslegesnek és eredménytelennek bizonyultak. Minden a nő árulására emlékeztette, és arra, hogy élete elvesztette az értelmét. A világ számára minden jelentős dolga értéktelenné vált.

Egy idő után elveszítette időérzékét és tájékozódási képességét a városra zuhant ködös téli éjszakában, és egy kis kocsmára lett figyelmes a külváros egy olyan részében, ahol azelőtt még sohasem járt. Az elkeseredett kóborlások monoton menetelését állandó ivásokkal szakította meg, hogy a felejtés fátylát borítsa elborulni látszó elméjére. Megközelítette ezt a gyengécske fényekkel pislákoló kocsmát, mely extrém módon a Purgatórium névre hallgatott.

Miközben az erkölcs-süllyesztő felé baktatott, a kocsmával szomszédos épületből tárogatózenét hallott, ami Erdélyt idézte emlékezetébe. Valami olyan megható módon sírt a hangszer, mintha az ő, Marci gyászzenéjét fűjták volna.

Mintha ez a muzsika a világ azon olvasatát szerette volna feltárni, mely szerint Marci az élet lüktetéséből a halál mozdulatlansága felé tart. Olyan szép és olyan szomorú volt ez a melódia, hogy Marcinak minden megvilágosodott az elétáruló Purgatórium természetét illetően. Tudta, mivel áll szemben, és tudta, hogy a kocsmában belépve alapvetően változik majd meg az élete, mert e komor és mocskos kis falak közt a sorsáról dönt majd a lét: soha többé nem lesz az az ember, aki átlépte az ivó küszöbét.

Rengeteg legendát hallott már arról a titokzatos kis kocsmáról, melyben a kilátástalan élethelyzetbe került emberek elé két italt tesznek, az élet és a halál italát. Az ember rendel két italt, és a kocsmáros titokban gyilkos mérget csepegtet a két alkoholfajta valamelyikébe, a vendégnek pedig választania kell, hogy melyiket issza meg. Itt az ember vagy meghal, vagy újjászületik. A városban terjedő misztikus legenda szerint ez a kocsmá valójában nem is létezett az emberek hétköznapi életében, fényes nappal, mert csak éjjel, kizárólag ködös és az élet legsejtelmesebb bizonytalanságában tűnik föl, és csak azoknak, akik élet és halál küszöbén táncolnak, mert valami olyan nagy csalódás érte őket, hogy már a megsemmisüléssel akarnak tangózni. Ez a kocsmá csak azok számára vált valósággá a ködben, akik inkább akartak már halni, mint élni, és az orosz rulettes játszma részegeskedő feldolgozását választották.

Marcinak mindez másodpercek alatt futott át az agyán a tárogatózene hatására, melynek szépséges fájdalma megmagyarázta, mi várja ebben a misztikus borbarlangban. Odabent egy ráncos arcú, kiszámíthatatlan korú vénember fogadta cinikus mosollyal, de meglehetősen kedvesen és együttérzően. Marci úgy érezte, a halálközelség élményének rettenete csillog a férfi bánatosbarna szemeiben.

– Adjon Isten, utazó – üdvözölte az öreg –, úgy látom, téged is elért a sorsod, te is táncos vagy a lét és a megsemmisülés határvidékén. Tudd, hogy két ország határán állsz, és ha itt piát rendelsz, végeláthatatlanul hosszú időre billensz át a mérleg valamelyik oldalára. Csak a véletlenül múlik, hogy feldobod a gumicsizmát, vagy normális, új életet nyersz, új értelmekkel és lehetőségekkel. Barátom, a világ legrosszabb és egyúttal legjobb helyén vagy: ez az emberi lét radikális újracsinálásának színpada.

Marci melankolikusan bólintott, mert azt akarta, hogy az élet ne újraírja, hanem elveszejtse elkeseredetté vált, kiüresedett létét.

– Üdvözlöm, sorsdöntő uraság – mondta Marci –, az élet két legmeghatározóbb lényegét, a vér és az arany italát kérem. Egy négy/egyves vörösboros kólát kérek, mert az emberiség történetét a kezdetektől a pusztulásig vér színezi vörösre, és ez jelenti az emberben az élet belső pezsgését is. A másik alkoholfajta egy korsó Borsodi sör lenne, mert aranybarna színe egyszerre jelenti számomra a Nap életteli ragyogását, és e Nap barnaságba, közönybe és

megsemmisülésbe hanyatlását. Magyarul: azt kérem, mint minden nő megsemmisülő, két italt; az élet és halál italait.

– Szóval egy pofa sör és egy szintén ütős bor – bólogatott elégedetten a meghatározhatatlan korú kocsmáros – Remek választás! Máris hozom! Addig elkezdhetnél imádkozni, mert lehet, hogy most beszélgethetsz utoljára az Istennel.

– Rendben, de míg kihozod az agyduzzantókat, és valamelyiküket megmérgezed, én kiruccanok a WC-re, és megcsavarom az óriáskígyót. Muszáj kiélveznem életem utolsó pillanatait, hiszen lehet, hogy ez lesz életem utolsó pisilése! – mérlegelt Marci. – Ha már egyszer folyadékok által kell meghalnom, hadd búcsúzzak méltón a bennem lévő folyadékoktól.

Három perc múlva ismét találkoztak a pultnál, melyet akkor már arany és vér, az élet és halál italai díszítettek.

– Szóval melyiket választod, utazó? – csigázta vendégét az agg férfi, miközben Marci szerint e metafizikai múmia arca Khairón-szerű démonikus árnyalatokkal gazdagodott.

– Jól dönts, idegen, akár élni akarsz, akár halni.

Marci merengett. Az lenne a logikus, ha a sör (az arany) jelentené az életet, a Napot, a bor pedig a vért, vagyis a halált, de a kocsmáros össze is cserélhette a kettőt, hogy megtévessze a természetfeletti intézményébe tévedő utazókat. Félpercnyi habozás után Marci a habzó hajú sör mellett döntött, pedig a bort szerette jobban:

– Hát, Isten-Isten, uram! – emelte Marci a korsót szimbolikusan az öreg felé.

– Váljon egészségedre vagy halálodra, haver – kacsintott a korosodó kocsmahuszár –, lesz, ami lesz, innen már nincs visszaút: betáncikáltál a döntéshozásba!

Marci elszánta magát, és meghúzta a sört. Gyorsan ivott, mert gyors eredményt akart elérni. Azon nyomban leküldte a sört, hogy hamar megtudja, mi lesz a sorsa a jövőben. Ott állt, az öreget kérdően nézve, de az olyan semleges és érzelemmentes arcot vágott, hogy semmit sem lehetett leolvasni róla. Marci kiüresedve várta, hogy letaglózza a méreg, de semmi sem történt.

– Uram, ezek a mérgek gyorsan hatnak? – érdeklődött izgatottan.

– A mérgek igen, de te életet ittál – magyarázta a helyzetet a hóhéarcú aggastyán, miközben közönyösen egy üres söröskorsót mosogatott – A sors, Isten, a véletlen: ezek valamelyike – vagy tán

mindegyik együttesen? – úgy döntött, hogy létezned kell, és most új életet nyertél. Második esélyt kaptál a sorsodtól, és ezt nem árt kihasználni! Más ember lettél, menj békével, és használd ki ezt a haláltól elhódított időt, mely most még adatott számodra!

Marci megmagyarázhatatlanul boldog volt, hogy túlélte a pia-választást. Kifizette az italt, elégedetten rázta meg a kocsmáros kezét, majd egy új élet és egy új lehetőség-összefüggés ígéretes jövőreményével hagyta el a helyiséget. Megértette, hogy így is tovább kell élnie, a halállal való farkasszemet nézés mindent megvilágított számára. Egy nő árulása miatt nem kell a pokolra menni, mert az élet mindig számtalan választást és mindig új lehetőséget kínál az ember számára, és csak rajtunk múlik, melyiket valósítjuk meg.

Az öreg elégedett mosollyal, merengve nézett a távolodó Marci után. Soha nem tett mérget a vendégei poharába, csupán elhitette velük, hogy sörei, borai és feltámasztó felesei a halál lehetőségét is magukban rejtik. Azért szembesítette őket a halállal, hogy élni akarjanak.

Másnap Marci visszatért a Purgatórium helyszínére, de semmit sem talált ott, csak egy üres fócipályát. Soha többé nem találta meg a megsemmisülni vágyók kocsmáját, mert boldog ember lett és megszerette az életet, ami gazdagabban tárult fel számára, mint eddig bármikor. A fócipályán lévő frissen nyírt fű illatával az új életet szívta magába, és mindez csak egy korsó sör árába került.

Körforgás

Búcsúzik a lomb a fától,
kicsi madár a társától,
napsugár a zöld mezőtől,
ember fénytől, s az erőtől.

Hópaplanra vált az élet,
sír az álmodó természet...
Gondtól fehér hajak szála,
várnak remény hajnalára,

mint földben porladó csontok,
miket az idő kibontott...
Néma jelként e világba
jönnek hunyó gyertyalángba.

Ha majd köntöst vált az éjjel,
üzennek egy zöld levéllel.
Új dalt zengnek, mint az ifjak,
mikor menyegzőjük virrad,

s következik egy a másból,
szép gyümölcs a virágzásból.
Két szív érző dobbanása
saját lényünk apró mása.

Ez a lélek körforgása!

Ezüsthegedű

/Nagymamám emlékére/

Az este ezüsthegedű.
Ringató, tücsök ütemű,
de egy kérdése benn ragad:
Szeretsz élőket, s holtakat?

Jó Nagymamát, ki értünk élt,
csillagúton pihenni tért,
s ha szólna, mit felelsz Neki?
Őszinték lelked húrjai?

Az este ezüsthegedű,
csendbe csendült halk csengettyű.
Néma marad, nem válaszol,
csak szeretetedért hajol.

Nem börtön ez a földi test!
A meg nem tett jót ne keresd!
Őrizd magadban a reményt,
nagymamányi képkölteményt.

Embert szeress, ne tékozzolj!
Az emlék, gyökér valahol.
Ha rádöbbsz, hogy kortalan,
őrizd szíved titkaiban.

Faggasd az ezüsthegedűt...
Csillagszemén látsz-e derűt?
A Mennybe szökő fényen át
LELKE visszamosolyog rád.

Egyoldalú telefonbeszélgetés

/2007. július 5-én délután Horváth–Hoitsy Edittel/

– Hogy hogy vagyok? Haldoklok csendesen.
Szemem előtt hol sárga villódzás
Hol fokozódó homály jön velem.

–

– Tudom, tudom... de ez valami más!
Oly ismerős és mégis idegen,
különös, hogy nincs benne rémítő,
csupán nyugalom. Semmi félelem.
Gyönyörködtet is, s vonz ez az erő,
vonz, beszippant, én meg csak engedem.

–

– Hiszen mit is akarhatnék még itt?

–

– Igen. Igaz! Írhatnék még sokat.
verseket, meg... Ugyan! Kinek számít?
Néhányotkhoz köt csak gondolat.

–

– Ne gyere! Gondolj rám, aki voltam!
Ne akard látni ezt a vén testet!

–

– Légy önző! Ha most vigasztalódtam
tőle, s az árny a fény még elenged.

–

... – Ó! Már ebben a testi valókban
idegenként élek minden percet.
Ütemet veszve ráng ez a vén hús,
e valamikori testi szívem,
s az a másik oldal egyre csak húz,
gyönyörködtet is, s érzem határát,
s nem bírom vinni már tovább magam,

e vén lélek engedetlen vázát.

–

– Visszarángatnál? Tudom magányát,
s félek, mi lesz vele, ha nem leszek.
Minden csak neki terheli vállát,
itt nincs férfi, csak szertelen gyerek.

–

– Látom, önző vagy. S ez most jól esik.
Meg az, hogy hazug szóval nem ígérsz
jobbulást... Akarom. Hátha segít,
mint annyiszor... De tudd: kín csak e lét!

–

– Tudom. Tudom. Most ez valami más...
... oly ismerős és mégis idegen,
... csak bízass, hogy írjam majd meg. S meglásd!
... de vonz, beszippant. Én meg engedem.

Bor István Iván grafikája

Ugyanaz

... tegnap, ma, az az út, a táj, a hely, ugyanaz .
... csak két párhuzamos utcával arrébb,
dübörög, kattog, zúg a város,
rohannak mind; a gyalogosok, meg a sávos
forgalomban a kocsik, s minden ugyanaz.
csak a fák, csak azok, hogy minden lombosabb,
hisz más se lehet, rég vége a télnek,
nyoma sincs az ágra rászáradt levélnek...
tisztábbak tán az utak? mégis: minden ugyanaz..
Tán készült, tán tudta: az az világ otthonabb.
mindketten tudtuk: nincs tovább,
kölcsonös volt a megváltó hazugság.
házak, utcák, forgalom, minden ugyanaz.
Mindenkivel összemosódik, és egyre fontosabb,
a sok régi arc – mikor feljönnek az emlékek,
anyám, néném, mind-mind kik már nem élnek.
s az ittlét, a ma, a tegnap, valahol ugyanaz.

Bor István Iván grafikája

Hópihe

Hópihe szálldos
egyre, egyre...
lejjebb, lejjebb
hegyre, völgybe.

Jég hátán ül
megpihenve...
nyitja szárnyát
elmerengve.

Ott marad a
hideg télben...
nem olvad el
sisteregve.

A napsugár
játszadozik...
szeretetről
tanúskodik.

Hozzálapul
a hópihe...
szétmállik a
fehér teste.

Így ér véget
tündér álma...
semmisül meg
egyre, másra.

Tündértánc

Csodás álmom volt az éjjel
nem is olyan régen,
napkorongon üldögtünk
fenn a magas égen.

Tarkabarka színes réten
muzsikaszó hallott,
dallamára előbújtak
a fénylő csillagok.

Gyülekeztek a vendégek,
leszálltak a fellegek,
ámulva a csodazenét
táncot lejtő tündéreket.

Mulatság volt a javából,
ezerszínű színes álom.
Hajolgattak, fogócskáztak,
varázslatot kíváncsoltak.

A békesség völgyében
beöltözve ünneplőbe,
szeretet szállt a szívekbe,
öröm ült a szemekbe.

Hirtelen véget ért a tánc
véget ért az álom.
Ébredéskor villanyfénye
pislogott az emlékekre.

GAÁL ERNŐ

Pedagógus napra

Megéltem már néhány évet
Sok iskolát végeztem
Pályám során számolatlan
Pedagógust ismertem

Volt közöttük keményszívű
Akaratos tanító
Akinak csak siserehad
Volt a szurtos nebuló

Akadt aztán jámborlelkű
Virágszál is bővében
Kinek kacér szemeitől
Diák nem fért bőrében

Legyen kemény hajthatatlan
Engedékeny netalán
Azt akarta mind a kettő
Remekeljünk a vizsgán

Hogy az élet iskoláját
Járjuk végig sikerrel
Vértezzük fel tudásunkat
Hatalommal ér az fel

Most miután megőszültem
Mindent másként nézek én
Tanárain csak jót tettek
Velem annak idején

Itt az óra megköszönni
Dicséretet nádpálcát
Emberségünk az eredmény
Szeljük fel hát a tortát

Végezetül annyit mondok
Nevelőknek napja van
Éljenek ők pont ez okból
Halálukig boldogan

*A debreceni AKIOSZ Országos Találkozó
egy résztvevő szemével*

2007. július 13–15. között rendezték meg Debrecenben az AKIOSZ XVIII. Országos Találkozóját. A főszervező a regionális csoport vezetője Sólyom Zoltán volt. A nagyszabású rendezvény „főhadiszállása” a nevezetes Györfy István kollégiumban volt berendezve, ez az intézmény egyben szálláshelyül és étkezési centrumként is szolgált.

A szervezők az első perctől az utolsóig mindent megtettek azért, hogy az ország különböző pontjairól érkezett vendégek jól érezzék magukat, s tartalmas programokon vegyenek részt. A találkozóra érkezőket a MÁV pályaudvari hangosbemondó köszöntötte. Ez volt az első kellemes meglepetés. Nem késett sokáig a második sem: kitűzővel ellátott útbaigazítók fogadtak minket, akik széleskörű felvilágosítást adtak felmerülő kérdéseinkre, különösen a közlekedési rendet illetően. Míg a helyszínre érkeztünk a kritikus pontokon összesen négyen álltak rendelkezésünkre. Ez messzemenő figyelmesség volt a vendéglátók részéről. A helyszínre megérkezve azt tapasztaltuk, hogy mindenkiről tudnak s hogy a szobaelosztás egyéni kívánságok figyelembevételével előre megtörtént. Miután elfoglaltuk szobáinkat s elköltöttük a finom ebédet, kipihentük fáradalmainkat s délután kezdődött a program. Ennek pontjaival mindenki előre megismerkedhetett mivel a sokszorosított programtervezet minden hálósobában és a portán is elérhető volt.

Első napirend az Alkotók, Képzőművészek és Írók Országos Szövetségének nagygyűlése volt, melynek keretében Weisz Ildikó elnök beszámolt a közhasznú egyesület helyzetéről és hozzászólások hangzottak el. Később a regionális csoportok bemutatkozása következett. Elsőnek a debreceni, azaz a házigazda csoport kapott szót, mivel rájuk a további szervezőmunka során még sok feladat várt.

Versek, novellák hangzottak el egymás után sorban, amelyek folyamát csak a vacsora szakította meg. Az első nap (péntek) hivatalos műsora nem nyúlt a késő éjszakába, tekintettel az előttünk álló mozgalmas napokra. Az más kérdés, hogy egy kis éjszakai városnézés a legtöbb résztvevő idejébe belefért, melynek során felderítésre kerültek a szórakozóhelyek is.

Szombat reggel a kollégium rádiójában megszólalt egy bájos női hang és gyönyörű vers felolvasásával tartott ébresztőt. Reggeli előtt pedig igazi hajdú-bihari pálinka szolgált szíverősítő gyanánt. A debreceni kolbász teával elegendő és ízletes muníciót jelentett az előttünk álló kirándulásra. Már sokan hallottunk a debreceni Zsuzsi vonatról, de most jött el az ideje, hogy élőben kipróbálhassuk a lombos erdők között közlekedő, romantikus pályát befutó kisvonalat. Mintegy 25 km-es út megtétele után megérkeztünk a Hármas hegy nevet viselő végállomásra. Itt a szép tisztáson, a természet lágy ölén színpadi kellékek között folytatódott tovább a találkozó programja. Hallgattuk egymás szép nótázását, a verseket, novellákat, miközben még gitár is előkerült és igazi tábori hangulat alakult ki, amelyet csak fűszerezett az erdei büfé szolgáltatása. Szabadok voltunk, mint a madár és az árnyas helyen a kánikula is mintha megszélidült volna. Visszafelé stílusosan vonatocskáztunk és nótáztunk a keskeny nyomtávú erdei kisvasút kocsijaiban. Ebéd után folytatódtak a bemutatkozások és zenekar, valamint énekkar is fellépett. Közben a létszám egyre dagadt, estére elérte a hetven főt. Vacsora után tombolahúzás következett. Rengeteg nyereménytárgy volt s Fortuna most is mint máskor egyesekhez kegyesebb volt, mint másokhoz. Ettől függetlenül valószínűleg mindenki nyert valamilyen ajándékot, amit megőrizhet a jövőre. Én mindenesetre egy szép könyvvel lettem gazdagabb.

Vacsora után jött az est fénypontja, a tánc. Lassú és gyors számok váltották egymást. Mindenki ropta szinte végkimerülésig. A hangulat a csúcsponton volt. A legkitartóbbak éjfél előtt nem is hagyták abba.

Elkövetkezett az utolsó nap reggele. Ismét verses ébresztő, ismét pálinkás jó reggel mindenkinek és mintegy ráadásnak mindenki kapott egy kisméretű, nemzeti szín szalaggal felszerelt szalmakalapot, amelyen *Debrecen 2007* felirat olvasható. Ez a slusszpoén, ez a debreceniek külön ajándéka. Erre senki nem várt, ez máshol nem szokás. Csak itt a cívis városban.

A vasárnap délelőtt városnézéssel telt el, közösen megtekintettük a nem régen átadott debreceni tervezésben és kivitelezésben készült monumentális Kölcsey Konferencia Központot. Ez a létesítmény, amelynek legnagyobb terme 1200 fő befogadására alkalmas, lenyűgözött bennünket. Minden szintjét bejártuk s végül a legfelső szinten körpanorában volt részünk. Láttuk a Déri múzeumot, a nagy templomot, a Kenézi kórházat és az egész várost. A több milliárdot érő létesítmény egyedül álló a maga nemében. Sok konferencia, színelőadás, kiállítás színhelye. Debrecen város egyik színfoltja.

A búcsúebéd után már csak a találkozó értékelése, bezárása maradt hátra s ezt követően szétszéledt a kultúra kicsiny serege s a szélrózsa minden irányában távozott, hogy később, valahol ismét összejöjjön, ismét találkozzon egy szellemi, lelki feltöltődés erejéig.

Nem szóltam még a háromnapos találkozó idején nyitva lévő képzőművészeti kiállításról, amely pazar látnivalót nyújtott. Sok szép festmény, grafika, fénykép stb. volt látható és sok vendégkönyv telt meg elismerő bejegyzésekkel.

Ha ki kellene emelnem néhány újszerű és barátságos „apróságot”, amelyek varázslatossá tették ezt a találkozót, akkor megemlíteném ismételten a pályaudvari köszöntőt, az útbaigazításokat, a reggeli irodalmi ébresztőket, a szíverősítőket, a szombatesti meglepetésszöveget, a plusz ajándékot s nem utolsósorban a szép kitűzött, amelyet egységesen viseltünk a három nap során, s amely az összejáratásunkat szimbolizálta.

S végezetül, az utolsó szó jogán megköszönöm Sólyom Zoltánnak, munkatársainak s mindenkinek, aki tett valamit az ügy érdekében, hogy egy ilyen színvonalas, élménygazdag baráti találkozót megszerveztek, lebonyolítottak. Sajnálattal hallottam, hogy állítólag ez volt az utolsó vidéki szervezésű találkozó. De legyen bárhol a következő, ez a mostani mindenki előtt példaértékkel bír. Mi mindenestre továbbvisszük a debreceniek jó hírét.

A mielőbbi viszontlátás reményében.

Szerencs, 2007. július 18-án

Dr. Gaál Ernő

A Hegyaljai Alkotók Társulásának elnöke

GÓG JÁNOS

Faludy emlékére

Azt mondta egyszer, ötszáz vers egy gazdag élet,
ennyiről ábrándozott, s mennyiről mesélt?
Mint felleg, terült szét egy kedélyes szemlélet
akkor is, ott is, hol minden borzalmat megélt,
mégsem torzította szellemét sunyi véglet.

Elcsukló hangja csupán lehelte a verset:
fájdalmas emlékei szenvedélyes képét.
Mélybe merülő tekintetével keservet
font nyakunk köré, nem ismerve végét
földi létbe burkolt földöntúli tervnek.

Több évszázadot ölelt mindvégig magához
megfőjtött ábrándok felett diskurálva,
idő aszalta vágyait hozta a mához
tudatában szilárdan a jelenhez állva,
megértőn, friss elmével látva: mi a káosz!

Vérével festett magára új és új gyönyört,
akkor is, midőn komor jeleket rajzoltak
az ágak, az árnyak, testén meggyötört,
parázsló sebhelyek tucatjai voltak,
és vajmi kevés akadt, mit mástól örökölt.

Így élt, most is így él velünk örökkön tovább,
utat mutat és gyámolít minden kétkedőt,
ráncai alól előmosolyog száz csodát
huncutul, plántál belénk bizalmat és erőt,
önmagában egyesít új édes-mostohát.

Mindegy, ágyútalp hordozza, vagy rozzant batár
és selyem-e, vagy csak durva gyolcs a szemfedő,
az egész ezentúl semmit sem jelent, ha már
fönről néz szerteszét, homloka felgyűrt redő,
s szelleme a mindenséget ölelő határ.

Közállapotok 2006.

Amerikát úrsikló tartja lázban,
az oroszok harcban a maffiával,
Kelet atombomba rémétől hangos,
egy iszlám asszony jajgat kisfiával.

A Szerbek hagyták menni Montenegrót,
a szigeteken harcol görög és török,
Svájci bankárok örök némaságban,
s Berlinben millió munkás lődörög.

Kína mára túlnépesedett világ,
felzárkózik, vagy előz Dél-Korea?
Az araboknak vajon mennyire tág
az ősföld, s hol pusztít ismét kolera?

Erdőtűz tombol Ausztráliában,
a négerek meg éhen halnak éppen,
hazáért esdekel a még hazátlan
és ezrek élnek ezerféleképpen.

Mint mi földünkön, Közép-Európán:
kis nemzetünk szenved kettészakadva,
– fiú anyát keserít, atyát gyaláz –
így élünk, a józan ész megtagadva.

Húrok rezdülése

Költőnek lenni
nem kiváltság, se nem dicsőség,
szolgálat csupán,
fájdalmas önmarcangolással!
Égethet téli
verőfény, nyári búskomor hőség,
nem oszthatod meg
fájdalmad soha, senki mással!

Benned ölt testet
házát megváltó forradalom,
izzón parázslík
korszakot ölelő gondolat,
téged éget el
minden lobbanás, és sorsodon
máglya-kín teremt
bronzból formált szikár szobrokat!

Együtt kell élned
milliókkal, vétkezni velük
és szeretni,
hirdetve megbocsátást és békét,
ha kell egyedül
kiállni, vagy lenni mindenük,
megölelni zavart
korunk tétova nemzedékét!

Nagy teher ez,
ám méltó, ha költőnek születnél,
ha életed
példázata mindig útmutató...
A gondolat,
a cselekvés, a jó amit tettél
örökkön érték
marad, mint örök az igaz szó!

Esti imádság

Ajkamról lefoszlott neveddel
kérlelek mindenség Ura;
ábrándjaim soha ne vedd el,
ne legyél méltatlan mostoha!

Adj erőt és hitet élni még,
erőt, reménydús lázadáshoz,
hitet, mely új tettekhez elég,
s tán' jövőnk is feloldozást hoz!

Ne taszíts el magadtól Uram,
lásd, rég megtért gyermeked kérlel!
Bűnöm, ha valaha volt, ha van;
szenvedem fájó szenvedéllyel.

Megtértem, s vállalom hitemet:
emberség, becsület hatalmát!
Bármi más hiába hiteget,
agyrém nem hajtja szívem malmát.

Mi felvidít, csupán a remény:
a jövőndő megtisztult képe,
mely tudásként meglelt szerzemény,
igaz létünk valós értéke!

Tisztesség zászlaját kitűzzük
poklok poklán, emberség-hegyen,
a bűnöket messzire űzzük,
és együtt mormoljuk: úgy legyen!

Egy nemzedék vallomásainak margójára

Nőttön-nőtt tudatlan nemzedékem
Belőle nőttem én-sem
Egyszerre pendülve múlton
Megfeszítetlen gitárhúron

Mögöttünk maradtak évek
Árnyékok haltak és éltek
Szavakból mondatok lettek
Leheltek, – s lelket kerestek

Csordultig teltek az álmok
Vánszorgón repülők, – szállók
Utánuk nem haladt senki
Egyedül kellett leesni

Mi maradt belőlünk mára?
Reményünk széthúlt a szánkba
Százféle összegyűlt mondat
Kérdésként vállunkra hullnak

Jót tenni, mi egy se tudtunk
Csak ettünk, ittunk, aludtunk
Bor mellett könnyeink hulltak
Nem tudtunk jövőt, se múltat

Valahol, Valakik lenni
Túlélni, átlépni, menni
Jelszóként nem nézni hátra
Valami vissza ne rántsa

Ámulva nézni a semmit
Tapsolni, s tapsolva lenni
Egymásnak falazva háttal
Nyakunkra rádermedt váddal

Így nőttünk tizenhét évet
Ifjúból így lettünk vének
Szégyellve elherdált tervet
Ki erre, ki arra tekinget

Lennénk bár Fehérló anyja
Erejét fiának adva
Csontunkon termő erénnyel
Pusztulva múlttal, szerényen

Várnánk, hogy helyünkbe lépne
Jobb, aki jobbat remélve
Hantunkon teremtvé újat
Bosszulna, elherdált múltat

Lenne, ki körénk teremtvé
Belőlünk jobb sorsot vetne
Húrjaink feszítve jajjal
Sírunkra felírt szavakkal

Nőttön-nőtt tudatlan nemzedékem
Belőle lettem én-sem
Pendülve egyszerre múlton
Mégfeszítetlen gitárhúron

Tűzarcom

A fonnyadó reményt az ősz pirosra festi,
sorsom lépte csöndes, szelíd.
Láncaiba süketen rejtőzöm,
Anyám sem szeret.
Koptatom éveim, de nem fényesednek.
Ólom lábon átjárja testem,
mint tűzvirág,
ijedten ugatnak tőle fekete kutyák.
Pitykés lajbimat tarka jókedv,
ifjúság
már nem járja át.
Jéghideg szobámban ócska kályhám
bűnbánatot tart,
s elnyeli éveim,
szívemben a feketeség lendkereke
szüntelenül forog,
soha meg nem áll.
Lobogó tűzarcom
indiai szeretőmet égeti.
Sírástól hüppögök
vályog-selyem éjeken.

Szél jár a kertben

Szél jár a kertben senki más,
Az üresség lobog,
Aztán ennyi sincs.
Az éjt, s minden csillagját
talán csak képzelem.
Mindenfelé, csak
Üresség,
s néma képzelet.

Csendes lettem

Csendes lettem, csendes
S még tovább csendesedem.
Titkolt vágyak fejem felett elrobognak,
S beborítják egem.
Telítődöm a gonddal, sötétséggel.
Kihúny majd a föld is, ha én kihúnyok
És senki sem fogja megérteni,
Amit megértettem én.
Süketek ők, és én néma vagyok,
Elegendő mégis ez az eredmény:
Gondúzott szerelmet csámcsogok,
Ilyen csekély, mit mesélek,
S nagy a titok, mit magamban hordok.
Ó, csöndes lettem, csöndes
És csöndesedem tovább...
Vagyok titkokkal telített,
S ennek csöndje süt át mosolyomon.
Hiába hasít kiáltás a húfúvásokon át,
Nem látunk most messzire,
Nem látunk most szívtől, szívig.
Csak szívek dobognak a hótorlaszok alatt
A hűvös csöndben,
Hol belém süt a magány és hallgatok.
Köznapok láncá arcom,
Bozótgondok alatt búsan álmodom...
A remény lángja lobog szememben
És fényesednek tőle távoli álmaim.
Harangoznak a fények, himbál a nyelvem,
Szólít az irgalom, most dalolnom kell, szerelmem,
Fekete muzsikám!
Csendüljön fel az ének,
E versben megáldalak Téged!

Benned élni

Benned élni,
Egyetlen lét, egyetlen érzés
Egyetlen szenvedély.
Egyetlen kéz, egyetlen láb,
Egyetlen könnycsepp
Egyetlen vigasság,
Egyetlen láng, egyetlen látás.
Egyetlen hang, egyetlen száj.
Egyetlen szerelem,
S egyetlen lételemem
Te vagy drága Jézus,
Én hű mesterem.

Még akkor is szeretlek

Még akkor is szeretlek,
Ha már nem szeretsz,
S ha máshol keresed az életet.

Még akkor is szeretlek,
Ha más úton jársz
S haza nem találsz.

Még akkor is szeretlek,
Ha a benső megszakad,
Szél és vihar tódul,
S könny folyik az arcomon.

Még akkor is szeretlek,
Ha hiába várlak,
De te büntetsz, minden szíved szaggató
Fájdalomtól.

Még akkor is...
Örökké...

Alkonyat kisfalumban

A nap lement kisfalumban,
Elpihen minden hamarosan,
Sétálok csendesen,
Mert ezt a kis földet
Gyermekkorom színterét nagyon szeretem.

Nézem a házakat,
Ők reám bámulnak
Kedvesen, kacéran,
Nem törődve a világgal.

Bennük ember lakik,
Ki ha tud, szeret
De gyűlölni is,
Mely elválasztja a szíveket.

Most madárka sem dalol,
Nem szól falumban gyermekszikoly,
A vidámság, mely éltet mindenkor,
Mert már alkonyat van,
Csak a tücsök hegedül,
Mellette néhány kutya csahol.

A harang is pihen
Fenn ül magasan a torony ölében,
Bágyadtan és álmosan fürkészi az égboltot.
Piciny szíve nem dobog
Mint nappal, mikor énekli kedvenc dalát,
A lélekbe szálló muzsikát.

Lassan hazaérkezem,
Kicsiny házba,
Hol szeretteim nagyon várnak
Körülvesznek, kérdezgetnek,
Két kezükkel megölelnek.

Aztán elengedem őket,
Mert nyugovóra térnek,
S én újra kimegyek,
Végignézek a Tejúton.

Költözés

A tikkasztó meleg még éjjel sem hagyott alább, a csillagok ékesen ragyogtak az égbolt sötét palástján. Bármennyire szeretett volna aludni, sem a szúnyogok nem hagyták, sem a hőség, mely az ablakon suhant be a szobába.

Felkelt, papucsba bújt s ránézett az órára, mely éjjel 2 órát mutatott.

– De jó, hogy ma nem kell korán ébrednem! – gondolta, nagyokat nyújtózkodva az ablakhoz ment, remélve, egy kis szellő talán majd játszani kezd húrján. Kint csend honolt, az ablakok sötét tekintetükkel néztek rá a szomszédból. Egyedül volt otthon a férje, a gyerekeket a nagymamához vitte a városba.

Amint kinézett az ablakon, először egy árnyat látott, amely a lámpák és a fák tövén kúszott. Közeledve már jól kivehető volt egy cica alakja, meg-megállva lassan haladt, mintha neszt hallott volna, az éjszaka zümmögését, melyet ember nem ismer, csak neki mond üzenetet. A cirmos valamit a szájában cipelt, először egérnek gondolta

– biztos éjszakai vadászaton fogta –, de mégis attól nagyobbnak találta. Átbújt a kerítésen, akkor már jól látható volt egy csöppség, melyet anyja cipelt, s alig hallható hangot adott ki. Aztán az anyacica hirtelen eltűnt a ház oldalánál.

– Remélem, majd megtaláljuk a kiscicát, a gyerekek hogy örülnek – mondta félhangosan.

Tavaly pusztult el kedvencük, el kellett altatni, nagy volt a szomorúság.

– Egy édes kisdobos – gondolta –, de jó is lenne!

Újra mozgást hallott, a kapun egy újabb kis jövevényt látott, amit az anyamacska a szájában tartott,

– Ez már kettő – mondta –, vajon hová rejti majd el őket?

Aztán újra és újra feltűnt s türelemmel csak hozta, hozta az apró jövevényeket...

– Összesen öt gombolyag. – mondta s még egy kicsit várt, de csak a hajnal hasadt már, nyugovóra küldve a holdat.

– Talán egy kicsit még tudok aludni... – s az ágyra feküdt, de nem hozott nyugalmat az álommanó, melyről mesélni szokott iker leányainak. Ismét felkelt, de már az ajtóhoz sietett, gyengéd szellő simogatta meg az arcát, csókot lehelt a reggel, ahogy kilépett. A lépcsőn öt apró szempár nézett volna rá álmosan, édes kis hangok törték meg a reggel csendjét. Ekkor hirtelen az anyjuk tűnt fel, de nem futott el, mintha kérlelően nézett volna a fiatal nőre. Óvatosan az ölébe vette a kicsinyeket, az anyacica a lábához bújt, ahogy leült a lépcsőre.

A nap lassan végigvonta fényes ruháját, néhol vöröset festve ecsetjével az ég alján s a szél hárfáját kezdte pengetni, s apró nyávogások törték meg a varázst.

Akikért még ma is könnyezünk

Búcsúztak és elmentek,
De többet vissza sosem tértek.
Itt hagytak szülőt, testvért, hitvest, gyermeket
És mindent, amit annyira szerettek.

Volt, aki gyermekét nem is láthatta,
Ölő karjába sohasem zárhatta.
A harcok mezején vérüket ontották,
Életüket a hazáért áldozták.

Sokat szenvedtek értünk őseink,
Hogy e hazában boldogan élhessünk.
Adj erőt édes Istenünk,
Ne hagyd, hogy elvesszen nemzetünk!

Fáradt, elcsigázott testek,
Hanyatló, erőtlen karok,
Hol pihentek, drága magyarok?
Kanyargó hegyek, völgyek,
E sírhalmok felett,
Az esti szellő, már nem hoz üzenetet.

De neveteket szívébe véste a nép,
A vörösen izzó napkorong, rólatok beszél.
Ez a kopjafa legyen emléketek lángja,
Ezer, meg ezer csillag ragyogjon rája!

A Balaton lázadása

Nyög a Balaton, mintha panaszkodna,
Fájó szíve, mintha szabadkozna
Hullámszárnyát küldi ki a partra,
Hogy hadat üzenjen, a reátörő hadra

Hangos háborgással szónokol
FigyeljeteK ide, ti gyarló halandók!
A természet alkotta csodás medremet,
És ti ostobák beszennyezték engemet

KristálytisZta vizemen csónakomat ringatom,
Hableányok ruháját hófehérre megmosom,
Tihany félszigetét tartom ölelő karomba,
Templomának kettes tornya, víztükörömön ragyogna

BánateSő

Eső csorog az ereszen,
Én idebent ülök a melegen
Mégis hideg minden
A kandalló hiába melegít,
Ha rám csak a négy fal tekint.

Csak ess, eső meg ne állj,
Mosd el a bánat fonalát
Ami szép volt, mára már
Kifakult, elázott régi kép
Eső vagy könnycsepp áztatta szerteszét?

Föld haragja

Ó áldott föld, mely életet, otthont adtál,
S lakóidnak minket befogadtál
Miért büntetsz oly kegyetlen ezreket
Kik soha nem vétettek ellened?

A föld felett érleled gyümölcsöd
S mennydörgő haraggal dübörögsz odalent
Félelem tölt el kicsit és nagyot
Ha nem csillapszik kegyetlen haragod

A hatalmad mértéktelen
Egy mozdulattal mindent romba dönthetsz,
Földlakó ellened semmit sem tehet
Természet úr vagy, az maradsz örökre.

Szeresd a faludat

Szeresd a faludat, mert ez maradt teneked,
Szeresd a faludat, mert ki tudja, meddig teheted
Szeresd a vadvirág illatát
Szeresd a kék eged csillagát

Szeresd a faludat, hisz itt él annyi-annyi jó barát
Szeresd a faludat, hisz itt van minden, amit alkottál
Szeresd a hajnal hasadását
Szeresd a patak csendes csobogását

Szeresd a faludat akkor is, ha a fákon fent ül már a vészmadár
Szeresd a faludat akkor is, ha úgy érzed, hogy valami fáj
Szeresd, hisz az idő meg nem áll
Szeresd, és itt várd be életed alkonyát!

Naplemente

Szeretem a természetet,
Melyet az Isten oly szépnek teremtett.
Szeretem a hegyet és völgyet,
Hideget s meleget
Mely egyaránt ad, és elvesz életet.

Szeretem e helyet köves utcáival,
Kicsi házaival, egyszerű lakóival,
És körülölelő szomorú fűzfáival.
E hely emlékeztet, ami szép és jó volt énnekem,
Arra is, ami sebet üt szívemen.

Itt élt apám, anyám, akik itt születtek,
És e földbe örökre megpihentek.
Nem vágyom el én sem e tájról,
Itt minden szebb, mint máshol
Lágyabban süt a nap,
Szebben énekelnek a madarak.

A lepkék orgonáról orgonára szállnak,
Aranysárgán ringatódzik a búzakarász tábla,
Szőlőfürttől hajladoznak a venyigék,
Bográcsgulyás illatát hozza felém a szél.

Az öreg tölgy, halkán hullajtja levelét,
Mint mikor anya betakarja gyermekét.
Itt láttam meg a gyönyörű napfelkeltét,
És itt várom be az ég alján eltűnő naplementét.

Invokáció Ady Endre

Soha ilyen innovációt
és Soha ilyen lázadó *magyart*
és soha ilyen nagy akaratot
– bár soha ilyen elhagyatott szívet
és Soha ilyen indulatot – Soha ily Csillagot
Ki pennát ragadott
és teleírta telkeknek íveit /számold meg híveit/
Érette zokog Magyarország
Merészen állt és mert szólani leborulni ölelni vallani
s a Mindenségben megmozdult valami
– de hogy is mondjam el
lelkünkre száll e gyászlepel
és sohasem felejtjük el ő lobog minden századon
és verseket mond lázadón
ősz tavasz nyár tél nem unja és szentté lett
a kéznek ujja s a „beszökött ősz” sem vitáz már
költőink között Ő a Császár
és Vénuszé lett fõnn az égen aranytöltőtoll kezében
és minden ágon Ő a Róza
minthogyha újra hozzánk szólna
Ady nevét az égre festve s hajózni át a végtelenbe
írni ölelni mámoros-szép
hírét hozzák-viszik a fecskék
Minthogyha Léda sírna Érte
„elbocsátását visszakérve” lobog felém a tiszta éjben
és minden rigó feketében versét lelkünk egére festve
Véle alszunk el minden este
s hogy lázadt – ezt Ő tudta jobban
Neve felvésve csillagokban

JENEY ANDRÁS

Kergetni gyertyafényt

Úgy vár téged anyád. Feleség is akarna ölelni;
Sürgős, fontos a dolgod: máshova menni-lihegni.
Káromkodva dudálsz, vágsz orvul mások elébe,
Tankautód dübörög, füstként köpi gőgöd az égre.

Néma az otthon. Volna pedig, aki játszana véled;
Jégfalak árnyékában sírnak a tegnapok érted.
Fáradt mámor az álom, mind egyforma a holnap,
Újat ígér a sötét – s az anyád még pár napot várhat.

Kései fék csikorog. Hull könnyű levél a faágról,
Ünnepnap feketéll. Csak a fénytelen gyertya világol.

Kinek köszönheted?

Csak háborgásnak van örök miértje?
Csak tengerár pusztít el népeket?
Csak ínség lökhet gyarló életet
Kufárok zsíros, martalóc kezére?

Ki küld fájdalmat lázak emberére?
Ki csábít, súg halálról szépeket,
S ken tiszta szívre rút fekélyeket? –
Ha átkozódsz, ki válaszol miértre?

S ha szomjazol, innod vizet ki adhat?
Gyümölcs a fán mosolyra mért fakadhat?
Gyógyult sebek csodája – hogy lehet?

A föld, az otthon, asszonyod szerelme,
A nap s a csillag, fények mindörökje,
Hajnal ha jó... Kinek köszönheted?

Hajnalének

Mit ér a dal, ha dalnok lett a kígyó,
Segédlevéllel lélek-börtönőr;
Mi végre szó? – hol ő a nagy tanító,
S megfedd, ha téged égő láz gyötör.

Bűvészezen kígyóvá vált a dalnok,
S lett lázadások ellen lázító.
Sziszegve búgnak kettős nyelvű lantok,
Tapsold velünk: bilincsbe' lenni jó.

Nyálédeseiktől elbódult a nóta,
Még tart a pezsgős walesi dáridó.
Máglyára el, ki szót emel! – dúdolja
Edward helyett a buzgó lázadó.

Sírból a dal mégis öérte árad,
Ki lenne bár, örök alattvaló;
Elég a hajbók, sunnyogó alázat –
Ősök kiáltják: eb ura fakó.

Szénánk, zabunk – csak adtuk nyakra- főre...
Az életünk is lassan már oda;
De véreink: apánk, anyánk s a pőre
Gyereksírást nem engedjük, soha.

Kígyócsapáson éj reánk borulhat,
Fölöttünk mégis csillaghajnalok;
Gránitból rakjuk újra otthonunkat –
S fényt szórnak szerte kristálydallamok.

Vállald önmagad!

Ha álarcosbálba mész, előbb készíts egy maszkot!
Ha jól sikerült, eltakarja valódi arcod.
Valóra válik majd egy régi álmod.
Akár király is lehetsz farsang alkalmából.
Ha lehull az álarc, meglátják valójában ki vagy.
Aki ismer, talán megmondja, illet-e rád a maszk.
Ha sikered teljes valódban alább hagy,
Más maszkot találj ki az elkövetkező mulatságra!
Talán öltözz cselédnek vagy bohócnak!
Maszk nélkül is játszatsz!
Más emberek bőrébe belebújatsz!
Ha az életed átjátszod színész vagy.
De színészként is vállald önmagad!

A Hazugság ára

„Percemberkék” az idő végtelenjében,
Soha nem látott fejlődést ígértek.
Győztek a hazugok, s veszítettek az igazak.

Bezárnak gyárok, óvodák, iskolák,
Kórházak, boltok és posták százai.
Vállalkozások ezrei mennek tönkre.

Tudták, hogy ígéreteik mind hazugság,
De megtették, hogy hatalmon maradjanak.
Bocsánatot nem kér senki – a nép és az ellenzék ezt nem érti.

A gondolkodó

József Attila a rakodópart alsó kövén ült,
Nézte a Dunát, és benne hogy úszik el egy dinnyehéj.
„Hogy fecseg a felszín, s hallhat a mély.”
Gondolván a költő magában.
S miközben a verssorok sorjáztak agyában,
a dinnyehéj tovább úszott a Duna sodrásában.
Soha többé a költő már nem láthatta.

Kormányok jönnek, mennek.
Diktátorok nyomorgatják, lövetik a népet.
De a történelem kerekén, úgy tűnnek el,
Mint a költő elől a Dunában úszó dinnyehéj.
Bármekkora is hatalmuk, emléküik az enyészeté.
Csak a polcokon heverő történelem könyvekben van emlékezés.
Mi tesszük a dolgunkat, de az utókor ítél.

„Hogy fecseg a felszín, hallgat a mély.”
Így van ez örök időktől fogva.
Fecseg a média, gyúrja az emberek agyát,
S fecsegnek a kormánypolitikusok, nem értvén a pór ember szavát.
Nem is akarják hallani a tömegek kiáltását.
Mintha süket és vak lenne a világ.
Nem akarják megtudni, ami a magyarnak fáj.

Fáj a múlt, jelen és a jövő is fájni fog.
Fájnak az elvesztett csaták, amiből annyi sok volt.
Tengernyi sebből vérzünk, s nincs orvos, ki gyógyítson.
Fáj Trianon és Jalta,
Hogy emberhullákat úsztatott a Duna.
Meddig ül még átok rajtunk, meddig kell még vezekelnünk?
Mondaná a költő: „Hogy fecseg a felszín, s hallgat a mély.”

Júdás pénz

A magyar már csak olyan fajta,
Mint a búsuló betyár, ki borát issza.
És ha a pohár fenekére néz,
Újratölti, mert ebben leli kedvét.

Ha sok a bor, eladhatatlan.
De ha jég veri el a termést,
Az Úristennel is perel.
Bor helyett kotyvalékot kever.

Hogy ne legyünk bornagyhatalom,
Az Európai Unió sújt le ránk,
Fizet minden kivágott tőkéért,
A szőlőhelyeken nőnek majd égig érő gizgazok.

Egy cél, egy akarat

Acsarkodik szomszéd a szomszéddal,
Magyar a magyarral.
Mint fazékban az olvadt vaj,
Protonok, neutronok és elektronok milliárdjai,
Molekulákká egyesülnek.
Mint öskohó tégléjében a vas,
Génjeink rokon népek génjeivel keveredtek.
Mi végre hát a viszály, a harc?
Ősi vérünk mint a sarc,
Követeli jussait,
Amiért vérüket hullajtották ősapáink.
Éljen a magyar határon innen és túl,
Adják meg jogaikat csorbítatlanul.
Ha egy a cél és egy az akarat,
Az nem lehet, hogy elnyomják a magyart.

Valahol Európában

Valahol Európa közepén
Van egy ország,
Ahol a sötétség
Elnyeli a fényt,
S meghal minden remény.

Valahol Európa közepén
Van egy ország,
Ahol rendőrterror dúl,
És sanyargatja népét
Hazugsággal nyert hatalom.

Valahol Európa közepén
Van egy ország,
Ahol nem dereng a fény,
Mert a hatalom elhazudta,
Ellopta a reményt.

Isten, szállj le az égből!
Te hatalmas vagy és irgalmas.
A népakarat itt már kevés.
Adj nekünk erőt és hatalmat!
Hogy a reménytelenségben győzzön a fény!

A jövő reménye

Ragyog a nyár, – tűnő, röpke varázs,
De küszöbön, közel már az elmúlás.
Nézed a hulló virágkelyheket,
S agyad a nehéz valóság lepi meg.

Ó szép hazám, vadregényes tájak,
Reád vajon milyen jövő várhat?
Itt belül az örökös viszálykodás,
Kívül sok farkas leselkedik rád.

Jaj, úgy szorít, izzik, mint a láva,
Évszázadok elfojtott panasza,
S míg bensőd lassan előnti a láz,
Szólni: „fortélyos félelem” igaz.

Ha felkap, s elrepít a képzelet,
Lelkedet erős kétely lepi meg:
Ár ellen hadakozni, hogy lehet?
Vadul fújnak a nyugati szelek.

Az ember mindig bízik: jobb lesz tán...
S reméli, hiszi: van még reménysugár,
De a józan ész rád szól: „soha már”!
Mert a hit tűzénél melegedni kár.

Bogozod vad ág-bogát a mának?
Könyörtelen nagy viharok járnak...
Ebből lesz-e valaha újulás?
Ingadoznak a balatoni fák.

Bánat lángja feldúlja kis fészket,
Eszmék síkján magad felemésztet,
Néped boldog, szebb jövőjét várod?
Csak újulás hozhat nemes virágot.

Üzenet a széllel

Elhullik szép szirma az őszirózsáknak,
A Balaton partján vad viharok járnak.
Elárvult szívemet megöli a bánat,
Olyan messze mentél, – hogy menjek utánad?

Fölöttem vijjogó, nagy sirályok szállnak,
Itt alant reám a csend partjai várnak.
De a rút sejtelmek, settenkedő árnyak,
Kísértenek egyre, s körém sorakoznak.

Szavak ostora sújt kitakart szívemre,
Nyoma sincs, ki egykor vágyam felkeltette.
De itt maradt vízben, szélben, napsütésben,
Sugárkévés nyarak virágesejében.

Hosszú éjszakáknak kényszerű csöndjében,
Széjjeltépett álmok véghetetlenében.
Rejtőztem előled ostobán, szenvedőn,
Pedig áhítóztam csókodra epedőn...

Még felizzanak a múltba hagyott szavak,
S az idők zuhogó árába omlanak.
Mér földeket léptél, hogy nyomomba érhesz,
S illatos virágként gomblyukadba tűzhess...

Csillagok fényébe fonom a hajamat,
Világítsák meg a hozzád vivő utat.
Tengerek szédítő örvényébe hulltan,
Várom, hogy a távol kapuját nyithassam.

Kutatom, faggatom a nagy messzeséget:
Merre vagy? Kell, hogy tudd: szerettelek téged!
A vágyak szárnyain a széllel üzenek,
Vágy nemzi az örök visszatérőket.

Lázadó lantos

Én is lehetnék – mint ADY
volt egykor – lázadó dalnok,
szívemben fogalmazódnak
imák, de nincsen dallamuk,

bár ősöm Déván született
papcsuhában nyugatot járt
– nemzett három daliát is –,
hirdette Luther új szavát,

volt gályarab és tanító,
nyelvtankönyvet írt Sárváron,
én, kései lányivadék
kitartásáért csodálom,

rákjegyű vagyok és félénk,
– lázadt merszét örököltem –,
nincs hangom, hogy énekelnék
ceruzám a lantom nékem...

Ima Pécs városáért I.

„NÉRÓ büszke dalaira,
égő RÓMA csupán tájkép...
Nem hallatszik fel a trónig:
Tapsol? Zokog? lenn a pór nép.”

Város-védő Pallas Athén!
Rajtunk most csak Te segíthetsz:
rejts el pajzsod mögé minket –
ádáz nyilak ránk lövellnek...

Szúrd lándzsád ez ügy végére
Ég-Tudás-Istenasszonya:
„gőg-borát-ivott” Caesarunk
Városunk el ne pusztítsa!

Unió szabta feltétel,
RADAR védje a déli részt:
a ZENGŐ magas ormáról
végezhetnénk ellenőrzést,

csak hogy ott egy kis házikó
– abban Valakik üdülnek –?
ezért a radar ernyői
a TUBESRE kerülnének.

Aki adott, az kaphat is,
PÉCS könnyen áldozat lehet
és kétszázezer honpolgár
– volt-van-nincs – eltöröltetett!

Ötven évig tizedelte
bányászainkat az urán,
s most itt az újabb izgalom!
Mi jöhet még ezek után?

Te jöjj Tudás-nagyasszonya
vondd seregedbe a nőket,
készek vagyunk visszahívni
megválasztott Vezetőnket.

Nem engedjük, hogy a sugár
RÁK-várossá tegyen minket,
újabb sírokkal bővítve
a polgári temetőket!

Túléltünk tatárt, törököt,
belénk mart Trianon is,
most saját Caesarunk veszejt?
Úrnő! Tégy értünk valamit!!!

Ima Pécs városáért II.

„Utód nélkül halt meg István
– magyar-hitű Géza fia –,
koronáját és országát
MÁRIÁNAK ajánlotta.”

Halld kérésünk szent Patrónánk
– kié e szent-istváni hon –,
kétezer éves városunk
töretné egy kései hun...

A megtérő bűnösöknek
minden hatalom megbocsát:
bírd jobb belátásra LÁSZLÓT,
vonja vissza adott szavát!

Ne csalatkozzon – ki vállát
nyújtotta egykor lépcsőnek –,
hogyan a jog legfőbb elméje
érdemtelen vezetőnek...

Leányok-hölgyek-nagymamák
– bimbók-virágok-koszorúk –,
Téged kérnek! A férfiak
Küldöttsége kudarcba fullt...

Minden ember isten-gyermek,
minden testért harcol orvos,
minden elmét tölt a tudás,
mindenkiért meghalt Jézus...

Fájdalmunk: egy hegy többet ér
kétezer-éves városnál,
s ezt olyan ember dönti el,
ki szegényebb a koldusnál:

lelki szegény – ki gőgjében
okosra, sokra – nem hallgat!
Százezer nő helyett kérlek
vedd kezedbe sorsunkat!

„Mária-országának” PÉCS
nemcsak püspöki székhelye,
de közöttünk él PAPP LAJOS,
ki szívemet megmentette!

Sodoma is, Gomorra is
elpusztult bűnei miatt;
ám vétlen PÉCS meneküljön
magasztos palástod alatt!

... És Pécshez köt két kő is...

Debrecen lánya vagyok,
Pécs az édes-mostohám,
Kertváros a kishúgom,
A Mecsek a bátyuskám.
Pécshez fűz ezer emlék:
iskoláim, állásom,
körhintá az udvaron,
tangó az első bálon...
... esküvő és születés,
kis ikreim mosolya,
lakáscsere, kertezés,
unokák, dédunoka...
... és Pécshez köt két kő is:
férjeim sírtáblái.
Ők a KEZDET és a VÉG,
nő-létem -tól-igjai.

Bababimbó

Szép, meleg, szeptemberi péntek este volt. Kolozsi Lajos megérkezett sógora Majsfia Simon déli kisvárosban lévő „HAJÓ” nevű szállodáscsájába, ahol ő volt a könyvelő... Sokáig beszélgettek, főleg arról, hogy a szakács Jávor Gáspár mellé Simon minap konyhai munkára alkalmazta – közös orvosbarátjuk ajánlására – a szentlászlói kibombázott patikust feleségestől, fiastól, lányostól...

Kolozsi Lajos vacsora után az üres kávéscsészét maga vitte ki a konyhába. Ott különös élőkép fogadta. Réka a résnyire nyitott ablak mellett ült falfehéren, – édesanyja vizes ruhával törölgette a homlokát. A mosogató előtt Márkó és Évike – a két felszolgáló – egymás kezét fogva támaszkodott a pulthoz. Karcsi a felmosó-fával a kezében rurkészte a többieket... Dr. Dusán Késity orvos átölelte Föveges Kálmán patikus vállát, s mintha az apa válaszát várná... Goga Hutr orvosasszisztens lángvörös arccal állt a konyha közepén...

Valamennyien a belépő Kolozsi felé fordultak.

– Jó estét! Majsfia Simon sógora és könyvelője, Kolozsi Lajos bácsi vagyok. A vacsora finom és ízletes, a kávé forró és fenséges volt...

Egy pillantással felmérte a helyzetet, s a tőle megszokott azonnali reagálással már kérdezte is:

– Jöhetek esküvőtanúnak?

Dusán bólintott.

– Jöhetsz. A másik én leszek.

Föveges Kálmán végre megszólalt.

– Késity doktor régi ismerősünk, Goga és a fiam több éve jó barátok. Sokszor tanyáztak nálunk Szentlászlón. Előbb a patikát bombázták le, s most a házunk is elpusztult. Itt befogadtak bennünket, amíg sorsunk elrendeződik. Családommal valamennyien kaptunk munkát és szállást. Azt hittem, hogy csak négyen vagyunk...

– Mikor menekültetek ide? – kérdezte Kolozsi.

– Három napja – válaszolta Föveges.

– S ez a helyzet mikor, hogyan derült ki?

– Most az előbb, a kifolyó kávé illatától lett rosszul Réka... Csak álltunk itt mindnyájan, nem jutottunk túl a zavarunkon... – szólalt meg Rozika mama is.

Kolozsi pontos válaszra törekedett:

– Rosszul lett, rosszul lett, de miből gondoltátok, hogy ez... hogy pozitív...

– Pozitív, pozitív – ujjongott föl Goga. – Annak kell lennie! – Aztán, hogy mindenki ránézett, csak annyit mondott még: – Bocsánat –, majd védelmezően odaállt Réka mögé. Mondjon bárki bármit is, a nehezén túljutottak, az ő „hármójuk sorsa” egy ügy lett!

Mi tagadás a szemek könnybe lábadtak; hogyan kell ilyenkor viselkedni, mit kell mondani? Kolozsi lélekjelenléte mentette meg őket egy újabb kátyútól.

– Ha én jól érzem, nem a kis jövevény ellen van kifogásotok, a lakás miatt izgultok. Nos – fordult Fővegeshez –, amely „HAJÓBAN” sok üres „kabin” van barátom, ott már csak a „szállásmestert” kell körüludvarolni. Kálmán, csak nem gondolod, hogy hagynánk, hogy ez a kis magyar BABABIMBÓ rózsabokorban szülessék meg?

Aztán Gogához szólt.

– A jó Isten már tud rólatok, bár az sem árt, ha földi szolgája is szentesíti szándékotokat; de természetesen valamennyi hivatalos papírt a jövő héten Siklóson vagy Pécsen el kell intézni!

Végül Rozi mamához intézte megnyugtató szavait.

– Megbeszélem a sógorommal és a szakáccsal, rendezzünk egy szép lakodalmat. Ilyesmi még úgy sem volt ebben a „HAJÓ”-ban.

Végignézett a társaságon. Megszínesedtek az arcok.

– Úgy látom, hogy sínen vagytok... Én most megyek, azért ittam az erős feketét, mert még dolgozni akarok... Csak nyugodtan, okosan és nagyon boldogan! Jó éjszakát! – Elköszönt, sorban mindenkivel kezet fogott, Réka fejére pusztit nyomott, s még odasúgta: – Neked most egy ideig máshol keresünk tennivalót. A szagok ingerlik a kismamákat... Goga égő fülekkel kérlelte dr. Késityet:

– Dusán bátyám! Szóljon már egy szót az érdekemben!

– Eső után köpönyeg? – oldotta a feszültséget az orvos. – Jól van... Kedves Főveges házaspár, engedjétek meg, hogy tündérszép Rékuska lányotok kezét megkérjem, kelekótya öcsémuram Goga Hutr számára.

Goga egy főbólintással megköszönte ezt a „szívélyes” közbenjárást és már a továbbiakban komolyan és tisztelettudóan folytatta.

– Először is bocsánatot kérek mindenkitől akinek ijedtséget okoztam.

Tudom, nem ez lett volna a módja. Szeretem Rékát. Mindig is szerettem, már kislány korában is. Huszonhét éves vagyok, a háború megzavarta az életvitelünket, felgyorsította szerelmünket... Kálmán bátyám, Rozika néném, most ünnepélyesen kérem, hogy fogadjatok fiatokká. Várható volt ez, ránk volt írva, hogy előbb-utóbb férj-feleség leszünk. Nézzétek el nekünk ezt a pillanatnyi kellemetlen helyzetet, segítsetek egy külön szobában ideiglenesen otthonra lelnünk. Nekem van némi „hozományom”, kórházi munkahelyem, el tudom tartani a családomat. Már most szeretném bejelenteni, hogy nekünk sok gyermekünk lesz! Rengetegen haltak meg ebben az igazságtalan háborúban, én az „élet sokasítását” is vállalom... Ha Réka is bírja egészséggel... Lélekkel akarja Ő is, erről mi már beszélgettünk...

Az én anyám magyar anyanyelvű, ha kisleányunk lesz, az Ő nevét adom neki. Magdaléna! Így hívták Jézus nőtanítványát, akit maga mellé ültetett az Utolsó Vacsorán. Mágus műveltségű, tudós-asszony volt, Leonardo da Vinci is odafestette őt az Utolsó Vacsora freskójára. Apám és anyám hajóorvosok voltak, anyám az én születésemkor halt meg – a nagymamám nevelt fel...

A második kisleányom neve természetesen Rozi-baba lesz – ekkor meg-csókolta Rozika mama kezét –, a harmadiké pedig Réka.

– Ohohóó – kiáltott Dusán – és ha fiú lesz?

Réka látva, hogy senki sem fordult ellenük, átvette a felsorolást.

– Az első László lesz, a szülőhelyemről, a második Péter, szent Péterről...

– Talán Zrínyi Péterről, aki II. Rákóczi Ferenc fejedelmünk anyjának Zrínyi Ilonának édesapja, akit Habsburg összeesküvés vádjával fejeztek le Bécsújhelyen! Az Ő emlékére – szólt közbe Goga.

– A harmadik... – folytatta volna Réka, de Dusán közbetapsolt:

– Állj meg Csiri-biri! Először az elsőn legyél túl!

Föveges levette maga elől a fehér kötényt:

– Kedveseim, a feleségem nevében is mondhatom, nem ily módon képzeltek el magyarországi beilleszkedésünket. Akaratlanul is további gondot okozunk magyar házigazdánkknak, aki most a feleségét látogatja a kórházban. Gyerekek, ami történt megtörtént, az élet magától nem megy tovább, arról nekünk kell gondoskodni. Most például, hogy a kinek még van valami teendője, az végezze gyorsan, aztán mindenkinek szép álmokat! Réka úgy készül, hogy az esküvőig még velünk alszol!

Késity doktor belekarolt a „szakvizsga nélküli ideiglenesen alkalmazott konyhai segéderő” Föveges patikusba.

– Gyere Kálmán, igyunk erre a váratlan izgalomra... Isten éltesse n kedves öregem, nagypapa-jelölt még úgysem voltál. Ez a beosztásod remélhetőleg kárpótol az eddig elszenvedettekért. Hoztam két flaska jóféle itókát, az egyiket Majsfiának adtam, a másikat kibontom.

Dusán betessékelte Kálmánt a neki fenntartott „orvosi” szobába.

Föveges meglepetten nézett körül.

– Erről a helyiségről eddig nem is tudtam.

– Én is nagyon sokat köszönhetek Majsfiának. Földönfutóként érkeztem, se rendelőm, se házam, se feleségem, se fiam, se lányom. Simon rendezte be nekem ezt a kis kuckót, hátha a vendégek közül valakinek szüksége lesz első segélyre, orvosi ellátásra.

– Milyen orvos vagy te tulajdonképpen? – kérdezte akkor Simon.

– Vallásos – feleltem.

– No, jó ezt hallani, de mi a szakterületed?

– A háború – mondtam dühösen. Erre Simon teleszedte hatalmas mellkasát levegővel, de én nem hagytam szóhoz jutni, dühörgött bennem a fájdalom. Elmondtam a magamét – amit a sebesülteknek is korábban – persze horvátul. „Isten nevére kérlek, gyógyulj meg magadtól, mert már nincs gyógyszer, nincs kórház, nincs diéta. Csak türelem és imádság. Athénban végeztem az orvosi egyetemet, római katolikus vagyok. Nincs egyebem a tudásomnál, a két kezem erejénél és az élni-akarásomnál.”

Simon beleremegett, de nem vette fel a kesztyűt. Mellébeszélt.

– Athénban? Te tudsz görögül is? Emlékszem a betűikre: alfa, béta...

– Tudok görögül! Horvátul, szerbül, magyarul, latinul, imádkozóul és most már káromkodóul is. Csak gyógyítóul meg békéül nem tudok! Akkor Simon megölelt és csak annyit mondott:

– Itt van ez a kis szoba, maradj ameddig nincs más lehetőséged, írd le mi a legfontosabb egy üvegszekrényben és körülbelül mennyi? Egy táskára valót mindig összeszedek.

– Aztán kirohant elszívni a szivarját, pedig már rég leszokott róla. Abból észleltem, hogy ő így leplezi a meghatottságát. Amikor minap megtudtam, hogy benneteket is kibombáztak – közben Simon felesége lábát törte és kórházban maradt – mindjárt szóltam Simonnak, hogy küldött a jó Isten segítséget. Így hát ne aggódj a lányod miatt, lassan

elrendeződik minden. Éppen eleget hagytalak szomjazni, most már tényleg kóstold meg e hazait.

– Zrini konyak? Finom! Köszönöm – ennek a könyvelő sógornak is –, hogy elrendezitek a fiatalok dolgát – kezdte Kálmán. Dusán leintette.

– Hagyd Kálmán, ez természetes. Nem volt alkalmunk még beszélni róla, rossz hangulatban vagyok. Talán ez a te unokád fog majd belém új reményt önteni.

– Mi történt? – kérdezte Főveges.

– Apám kisöccse – 1956-ban 32 évesen – Mohácson nemzetőr lett.

A forradalom elveszejtése után nem tudtak rá elég vádat gyűjteni, hát csak megverték. Nyomorékká verték! Később elveszítette a beszélőképességét is. Major Márkó, aki mohácsi hozott híreket róla, de amint tehettem, mentem magamtól is. Orvostudomány nem segíthetett rajta, csak az adott neki valamicske vigaszt, ha maga mellett tudott, s néha egy-egy gondolatát leírta... És most már nincs többé. Késity Lukács élt 70 évet. Gyászolja felesége, lánya és unokaöccse... Most már én vagyok a legidősebb férfi a családban, de néha én is úgy érzem, nincs tovább... Ez az újabb – határon túli – népiirtás már elviselhetetlen... – Dusán barátom megértelek. A családot elvesztése után most beteg nagybácsidat is – nem is tudlak vigasztalni. A Karcsi fiam zakójában még ott van a kislányod fényképe... Ő is nehezen talál majd... Pedig az életet tovább kell adni!

Dusán megpróbált mosolyogni.

– Ezért esett olyan jól Réka áldott állapota, kicsit én is nagypapának vélem magam. S hogy Goga az apa, annak külön örülök, s Goga szavának, hogy nagycsaládot terveznek, még jobban. Ha kisfiú lesz, talán beleszáll a Késity Lukács lelke... Ne haragudj...

– Te hiszel az ilyesmiben?

– Mindenben hiszek, amitől egy nappal is tovább élhetek. Mi ketten Gogával már annyi szenvedést és vért láttunk a falvakban, hogy ránk fér egy kis felhőtlen, saját boldogság...

– Még egyszer mindent köszönök, jóéjszakát! – sóhajtotta Kálmán. Kolozsi még Évikével akart beszélni, kihívta az étterembe.

– Hogy állsz kisasszony az írivalókkal?

– Minden rendben Lajos bácsi, jól felkészültem a dolgozathoz.

– Nagyon örülök. Van időd a tanulásra?

– Van. A nehezebbet Márkóval veszem át. A jogi tételekben okosabb a könyvelésiekben egyformán tájékozottak és pontosak vagyunk.

– Láttam, hogy a konyhában egymás kezét fogtátok. No ne pirulj el, nincs kifogásom a szerelmetek ellen, csak legyetek mindig diszkrétek és tartsátok takaréklángon magatokat. Nektek még várni kell a családalapítással, mert a ti fizetésetek alig elég a jegyzetekre, vizsgákra. Ne maradj fenn sokáig. Jó éjt!

– Jó éjt, Lajos bácsi! Apámékat üdvözlöm, vigyázok magamra.

Másnap Kolozsi kora reggel lement az étterembe Majsfiához.

– Nocsak nem tudsz aludni? Gyere, töltök egy kis papramorgót. Az ajándék Zrini konyakodat jeles ünnepre tartogatom.

– Fején talátlad a szöget, erről a jeles napról akarok beszélni.

– A Föveges lányról? Az előbb tájékoztattott Márkó.

– Igen. Simikém, mielőtt szentté avatnának a menekültekkel kapcsolatos segítségnyújtásodért, volna egy személyes észrevételem. Szombat lévén nagy éttermi forgalomra lehet számítanunk, még arra kérlek, hogy állapotára való tekintettel adjál ennek a kisleánynak más munkát, ne legyen szem előtt, ne kelljen szégyenkeznie rosszüllétei miatt...

Simon nyújtotta az italt, Lajos beleszagolt, Simon elnevette magát.

– No, ennek szalutálhatsz is, valódi, nemzeti szalagos kecskeméti, kár, hogy csak ennyi van belőle... Folytasd, hallgatlak.

– Az anyjának tettem egy vigasztaló ígéretet, hogy tartunk lakodalmat a lányának. Persze, csak egy jobb vacsorára gondoltam - majd előszeded a családi szervizedet –, az alkalomhoz illő megjelenéséhez kellene valami asszonyi segítség. Mivel a feleségedre nem lehet számítani, ehhez én mozgósítom a nejemet. Ennyit még kibír az eklézsia.

Dusán jelent meg az ajtóban, hallotta az utolsó szavakat.

– Fövegeséket tárgyaljátok? Férfiszemmel nézve mindez csak hivatalos ügy – némi készpénz birtokában – de hát ennek a szegénykének mégiscsak ez lenne az első „menyasszonyi ruhás” esküvője, ne kapkodjuk el. Természetesen én is beszállok a költségekbe, elvégre esküvő tanú leszek, veled együtt, Kolozsi. Simi, te meg virágozd fel az éttermet meg a kocsidat, a csokor a kedves vőlegény feladata, kár, hogy az ő nagymamája már nem érhetette meg ezt az ünnepet.

Indult a nap. Fövegesék is megjelentek, Simon Kálmánnak is töltött.

– Hallottam a tegnap este történekről, a legmesszebbmenőig számíthattok rám. Hétfőn hozom haza a feleségemet Pécsről, Kálmán akkor gyertek el velem Gogával és tájékoztatók a hivatalos eljárásokról és időpontokról. Réka mátol fogva kerülje a konyhát, én meg imádkozom, hogy jöjjön elegendő vendég!!!

... Réka mosolya volt a legszebb fény ezen a csodálatos szombat reggelen, s mosolyogtak a meleg, őszi napsütésben az élet „ősz hajú kertészei” is, akik immár biztosították a lehetőségeket, hogy tavasszal az újuló természet BABABIMBÓJA virággá fakadhasson...

Akár Magdaléna lesz, akár László...

Évának születtem

Kevesen vannak, kik kérik
Legyünk házuk lobogója,
Muskátli az ablakukban,
Fészek, hova költ a gólya.

Legyünk tűz a fazék alatt,
Orvosság a betegségben,
Fényes tű a zokni-lyukban,
Imádkozó kéz, a kézben.

Ki teremő-társnak kér fel
S azt komolyan is gondolja,
Ki szerelmével úgy takar,
Hogy csücske leér a sírba.

Az a férfi: apa, testvér,
Házastárs, haver, szerető!
Az a férfi Isten mása,
Kivel eggyé válhat a nő...

Ilyen volt az én párom is,
Ezért nem tudom feledni,
S ezért köszönöm Istennek,
Hogy engedte Őt szeretni!

L. GÁL MÁRIA

Temetőben

A sírkövek kőgalambjai
nem turbékolnak,
a kőrózsáknak nincs
illatuk.
A sírhant bezárva,
a gyászoló némán,
mozdulatlan állva.
Múlt idéző emlékek
sora, mint árnyak
a tovatűnő időben
peregnek.
Elmúlt, vége,
nincs tovább!?
Kérlek Uram ne
engedd, hogy gyászlód
megrekedjen az emlékezésben!
Adj neki vigaszt, erőt, időt!
Csillapítsd fájdalommal
megtelt szívét, hogy
elhomályosult szemmel is,
de láthassa a reményteli jövőt.

Mindazokért

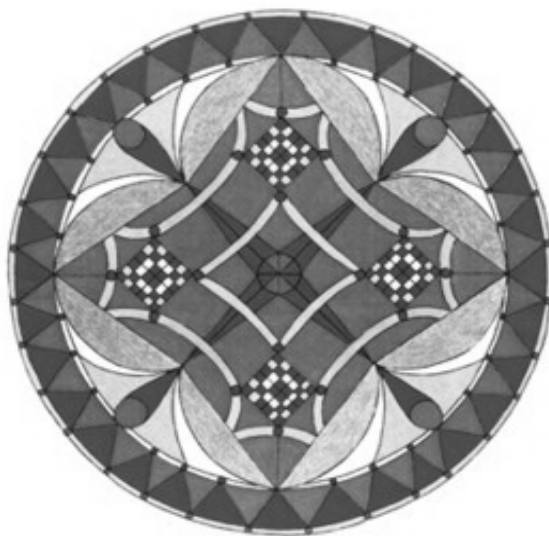
Mindazokért, kiket nem
látunk már régen –
mindazokért mindig
izzó lánggal gyertya égjen!

Az emlékek, emlékezés
ideje, órája –
ólomsúlyként nehezedik
szívre, roskatag vállra.

A temetőkert, sírok
hantja, gödre –
emelkedik, tátong
időről, időre.

A virágok, csokrok,
koszorúk illata –
összemosódva könnyel
agytörzsig hatola.

Mindazokért, kikre
mindig emlékezünk –
gyertyák mellett
szótlán ajakkal imát rebegjünk!

L. Gál Mária mandalája

Elhagyom börtönöm!

Önként elhagyom siralmas börtönöm.
... rideg szívedből kiköltözöm...!
Kifosztott álmok, gyűrt szenedély,
... mély alázat és lázas mennydörgés!
Dalolj, dalolj... méltósággal kesergőt!
... elég volt, már nincs több erőm!
A végzet könnyököl szívem küszöbén...
... kikacag a vágy és a remény!
Sötét börtönömből kiköltözöm...
... sejtelmes árnyakkal menekülök,
S utánam marad a fájó szürkesség...
... részedről szánakozó szelídség!
Álmaimból emlékszönyeget szövök...
... minden szépet... összegyűjtök...
S létem majd, mint a fénytörés...
... csillogva varázsolja az életet színessé!
Tépelődök..., mit akartam: tiltott gyümölcs!
... feledésre ítélt vágy... életöröm!
Kapaszkodom... szédülök, rideg a fény...,
... lelkemben sikoly... és üresség!

Hallgatni...

Szeretnék veled hallgatni... csendben...
... hozzád simulva... gyengéden...
Nem szeretném megtörni a csendet...
... mikor öleli lelkedet a lelkem!
Szeretnék... pihegni... melleden...
... téged karolva..., ölelve...!
S rajtunk kívül más nem lenne...
... csak mi ketten a végtelenben!

Szeretném... melegíteni tested...
... s érezni simogató... kezed...
S elveszni szemed izzó tüzében...,
... s érezni, a vágy, hogy lebben...!
Szeretném hallgatni... szívverésed...
... s eggyé válni a sikoltó csendben!

Jöttél...!

Jöttél, mint lágy sugallat,
mint szél suhan követelődző vágyakkal,
mint, aki tudja, érzéseivel rombolhat!
Jöttél..., mint csalárd remény,
... hozva az érzelmek özönét...
s jöttödre... kiderült az ég!
Jöttél, mint szavak áradata...
mint a szerelem kábító bódulata...,
mint fénylő hajnal, üvöltő vágyakkal!
Jöttél, mint vibráló melegség...,
mint elérhető... remény...
mint lágyan simogató tavaszi szél!

Kerestelek...

Kerestelek..., végre megleltelek...
... hófehéren a sötétben...!
S jött a sugárzó érzelem...,
Ízlelgettelek... képzeletben!
Kerestelek..., vágyaimmal ékesítve,
... titokban lelkembe rejtve...,
S izzottak a koncul vetett érzelmek,
... és hősként tarolt a szerelem!
Kerestelek..., álmokon... átlebegve...
... s hajnalt simogató éjjel...
Áldva a sorsot... ezerszer...
... elhozott téged nékem!

Anyám rózsabokra

Emlékszem még rá, ahogy nézte,
megsimogatta és becézte.
Tövére mindig vizet hordott,
újra töltötte a vizeshordót.

Emlékszem még rá, ahogy várta,
nyíljon már ki végre virága,
pompázzon szolid rózsaszínben,
keltsen békességet a szívében.

Tavasról-tavaszra múltak évek,
nem tudott parancsolni szemének.
Vakon is tudta, hol a rózsza,
oda botorkált, ha ütött az óra.

Öreg kezével folyton kereste,
hisz' már mindegy volt, reggel, vagy este.
Olyankor nyugalom ült az arcán,
boldogság könnye, harmat a rózsán.

Aztán Ő elment, maradt a rózsza.
Engem is megkapott a varázsa.
El ne pusztuljon, oltottam róla,
teljes díszében pompázik újra.

Lehet, az égből nézi az anyám,
redők simulnak fáradt homlokán.
E rózsában él tovább nekem.
Anyámat holtában is így szeretem.

Anyám is lehetnél

Jössz, mész, csöndben, szótlanul,
derűs ég alatt is ritka a mosoly.
Olykor az unoka megnevettet
bár ruha halmokat mosol.

Nagymamaként is anya vagy,
Neked így jutott szerep.
Elfogadod emelt fővel a
rád kirótt terheket.

Jössz mész, csöndben, szótlanul,
a munka ég csak kezed alatt,
s ha valamit olykor elfelejtsz,
az végleg úgy is marad.

Közömbös légkörben élsz,
s én ezért Neked drukkolok.
Családod előtt ismeretlen e kép,
ha fáradt vagy senki sem zokog.

Amíg én együtt érzek veled,
olykor már gyermekként kezelsz,
múlnak a napok és hetek,
ha így megy, anyám is lehetsz.

Keserű, bús anyák napja ez.
Köszönteni nem bátor a család.
Fejet hajtok alázattal előtted,
Legyenek ilyenek az anyák.

Egy gazdag lelkiismerete

Ha én egyszer szegény lennék,
szegényebbeken segítnék.
Mert a gazdagság az konok.
Irigykednek a rokonok.

Aki gazdag, mindig „páva”
Milliókkal körülzárva
védi magát és vagyonát.
Szegény ne húzza a hasznát!

Lehetnék még szegény egyszer?
Lendületem olyan fegyver,
ami gazdagságra gazdag
szegénységgel vigasztalga.

Oh gazdagok, „Mi szegények”
Pénzünkből van bennünk lélek?
Egyszer jön egy nagy dáridó,
nagy érzelmi infláció.

*Egy pohár bor,
egy pohárból*

Nézem a nedűt, mely nem dühösít.
Nézem, mert üdít, kedvre derít.
Látom a szint, s a szintet,
nekem ez elárul mindent.

Nézem a nedűt, már dühösít!
Pohárban várja sorsát, a mindenit!
De nincs indok: Egészségedre...
Felhajtottam-egészségemre!

Aszály

Szomjazik a föld, troszka lett,
a táj is kiszárad.
Az égbolt, amit néz az ember,
láthatóan fárad.
Felénk árad „mediteránia”,
Ő is a teremő fia,
de nálunk nem várt mostoha.
Testvérünk itt nem lesz soha.
Kiszárad a föld, szomjas a torok,
az „Élet habos oldalából kortyolok.”
Teremőm! Egy korsót fizetek Neked!
Öntözd meg érte, a szomjas földeket.

Kovács Mária alkotásairól

A színes gondolatok mögött
cérnák arzenálja kínál
alkalmat alkotásra.
Száz ezer számra ölelkeznek
öltések, szerényen,
engedelmesen.
A gondolat mása életre kel,
mert a kényszer művet teremt.
Aki árnyakat, fényt, színeket
kever életté, boldog, mert
kitölt egy üres teret.
A falon zarándokló tekintetek
csodát látnak!
Az öltések eggyé forrva ordítják:
Életre keltünk!

Végrendelet helyett

Gyere el hozzám,
halálom előtt.
Az elmúláshoz adj
nekem erőt.
Úgy repüljek a
csillagok közé.
Én leszek ott is
Az ördögöké.

A tanítóimról

Isten adta a tanítót.
De a tanítónőt ki adta?
Nádpálcás urak neveltek,
bár mutatták, hogy szerettek.

Hitték, jól tanítanak.
De nem múlt el egy nap
Pálcasuhogás nélkül,
Fenekem, még most is kékül.

Tanítómat, háború hívta frontra.
Tanítónő nevelt azóta.
Ki türelemmel szeretgetett
szépre, jóra nevelgetett.

Zaklatott ember lettem így.
Napjaimban is irigy,
arra a hős katonára,
Ki halni ment egy csatába.

2007-01-01

Kétezer hét hány esztendő?
Merül fel a kérdés bennem.
„Egy tizennyolc éves kislány”
felett, hangzik bármi furcsán,
csak egyezer hét telt el.

Nyakunkra ült 2007
Lerázni már nem lehet.
Taposhatunk percet, napot,
hetet, havat, vagy hónapot,
ritkábban negyedéveket.

Furcsa lett ez a társítás.
(pedig nem ittam túl magam)
Mégis ilyen gondolatok
közt kutyulódva, vergődve,
a kétezer héttel zúg agyam.

A francba is. Jó fenébe.
Vén fejem törhetném máson.
Bontom, pukkan, habzik, kicsap,
Pohárba is jut, elmerengek:
S csodálom áldott szokásom.

Egy ezerhetes lány lebeg
előttem, számhasonlatok
bolyongnak kérlelhetetlen.
Nekem egy halvány ugrik be:
Négyezer hét felé ballagok.

Egy leány a vonaton

Válaszolnál, ha hozzád szólnék,
Te tünemény!
Barna szemed mámoros
éjszakába csábító tűz.
Szerénységed, nyugalmad,
bántóan felforgató!
Az elérhetetlenség
vad tüzét gerjesztő
valóság.
Álmodni leszek kénytelen
ezután, hogy el ne
feledjek szenvedni
érted, mert körötted
a szellő is vihar!
Nagy a távolság, mely
Így kiábrándít.
Rád boldogság
És siker vár szüntelenül,
Én elveszek,
nincs út se menekvés
Feléd,
csak szakadék van,
vad mélység, melyből
felkiáltok majd:
Miért is láttalak meg?!

Őszi égbolt

Látni itt-ott fényes csillagot.
Én csak hullócsillag vagyok.
Nézem, lesem este az eget,
Mikor nem fedik fellegek.

A széles Tejúton látom gyakran,
Csillag milliárdok lankadatlan
Hévvél tartanak össze folyton,
Vándorolhatnék-e a Tejúton?

Hozzá köt minket a mondavilág,
Csaba királyfi jött azon át.
A Földre szállt, nem hullott le,
Nevét ma zengjük énekelve.

Nézem, lesem az őszi eget,
csodálkozom rajta eleget.
Jó lenni hullócsillagnak is,
Megirigyelheti még a nap is.

Hangulat

Nem rohanok a vesztőhelyre.
Utánam az élet nagyja,
Nem vágyom senkitől se kegyre,
Ha jön az ítélet napja.

Esély kell a kiábrándulásra,
Elindulok vándorbot nélkül.
Olcsó életnek magas az ára.
Itt vagyok aprópénz nélkül.

Terebélyesedő álom lakik
Álmatlansághoz szokott nyoszolyán,
Nagy messzeségből ide hallik,
Mire is intett jó anyám.

Tárogató hangja zúg a hegyről,
Zempléni bércek hangja szól,
Kilépnek az üdvhadseregből,
De nem látom, ki és hol?

Nyakamra ülnek árnyképesek,
Reám röhög a tetszhalál,
Konganak távolodó lépések
Öregségem zord hajnalán.

Álnokokat látok álmok helyett,
Agyamra tétlenség tapad,
Belém most önt furcsa kedvet
Elhaló, ködbevesző szavad.

Bor István Iván grafikája

A teljességet vágyod

Megismerni a teljességet vágyod,
kósza szellőként a világot járod.
Permetként lehulló harmatcseppek
nyomán felizzó vad szenvedélyek
testünket, lelkünket elborítják.

A kiszínezett fantomképet kergeted,
hű kedvesed, ideálad keresed.
Az órán lassan lepergő homokszemek
végét jelzik elfogyó reményeidnek.
Lebukó nappal jelen, jövő eltűnik.

Emléked sem marad

Új élet, új év, új kor,
a szélben kavargó por
eltüntet minden emléket,
a jót, csúfat és szépet.

Tornyosuló viharfelhők,
elfeledett hű szeretők
álmaidban tovább élnek,
a letűnt múltból mesélnek.

A gyarló emberi lélek,
nem veszi észre a szépet.
Minden csak egy pillanat,
ha emléked sem maradt.

Háborgó szív

Háborgó, lüktető szív
szapora dobbanással egyre csak hív.
Kiürült érzelmek, elfogyott szeretet,
megfagyott a világ, a környezet.
Hideg, rideg szavak,
a tovatűnt pillanat
soha vissza nem térhet,
nem tudlak elfeledni téged.

A távolság, az idő mindent elfeledtet,
de nem is tudja enyhíteni az égőn lüktető sebet.
A gyógyulás mindig hosszú és fájdalmas,
csak az emberi lélek végtelen, hatalmas.
Legyőzi fájdalmát és erőt gyűjt,
a tiszta értelem minden szerelmet lehűt.

Az agy hideg, érzéketlen,
a szív érzi meg mi a szerelem.
A sodrón áradó szeretet, érzelem,
a földi életben az értelem.
Fennen szárnyaló lelked el nem feledhet,
nekem mindent adott önzetlen szerelmed.

Ma

Hulló hópihe
ragyogó tisztasága
földet érve sár-

tengerré válik
és múlttá lesz a jelen,
nincs már holnap sem.

Halál kontra Jekyll-Hyde

/A reinkarnáció/

Ez az élet csak alkalom arra, hogy a világ részben öntudatra jusson.

– És így nem mindegy – kérdeztem magamtól –, hogy X-nek vagy Y-nak az élete-e? Egyszerűen egy más részét éli át a világnak, Mi ez az egész élet?

Babits Mihály: A gólyakalifa

A lányka

Távozz! Ó távozz, kérlek!

Vad csont-vitéz, eredj!

Én ifjú vagyok még, menj!

S ne nyújtsd felém kezed.

A halál

Add a kezed, te gyöngéd, szép alak!

Lásd, nem büntetni jött barátod.

Bízzál bennem! Vad nem vagyok!

Lágyan aludd karomban álmod.

Matthias Claudius: A halál és a lányka

/Garai Gábor fordítása/

Megölésem napja óta emlék vagyok. Nem tudom, mikor történt meg, de ha eljut hozzád, amit mondani szeretnék, te életben vagy. Megkapod tőlem az emlékeidet, cserébe annyit kérek, figyelj, mert a létezésnek ezen a szintjén pusztá jelekből állok. A gondolataid töltenek majd meg tartalommal. Magamról nem sokat tudok:

Ma is érzem az elvérző gyökerek közt a dúlt föld szagát, az illatát, és maroknyi hidegségét, amint mellemre nehezedik, az arcomra... aztán a patak nyújtózik felém, a föld nedves, messze az emlékeimből rak hordalékot a víz, egy fehér inget, de már nem tudom, kié volt...

Belőled minderre emlékszem:

*

A keretben egy alak állt, fentről tisztán kivehető volt a körvonala. Augusztus volt, meleg, eget ostromló augusztus. Az alak bizonytalanul imbolygott az estében, mintha sehogy sem illene oda durva, fekete kabátjában – mint a liliomok könnyei. Borzongva nézte a virágokat – a virág-levelek erezetén kettévált esőcseppeket, mielőtt a földre értek. A virágok – tűnődött – nem jelentenek neki semmit.

Felnézett a házra, amin úgy sorakoztak az ablakok, mintha zajló méhkaptár lenne; a ház üres volt. A város moraja lassan elért az ember füléig, de a mélyen tátongó ablakoknál megszűnt létezni. Senki nem lakott itt, csak most. A Halál. És a Halál már figyelte egy ideje a vele szemközt két emelettel feljebb lévő ovális ablakból.

Az író megtorpant. Göze nem volt, hogyan folytassa. Rámeredt a kurzorra, ami úgy villogott a képernyőn, mint az univerzum kicsiny, fekete görbe-tükre, a fekete lyuk. Egy kis Bermuda-háromszög a tudata legmélyén, ami már nincs és van. Nincs és van, nincs és van...

A tábla készen áll, lépnie kell... a fehér futó támad, ha nem vigyáz, sakkot adnak neki, de akkor ki ő? Ő van a feketével... a friss zöld pázsitra meredt... ő lép a feketével... a fűvön árnyék barázdálta valóság lepte meg.

– Nem... nem itt kellene lennem.

– Tudom, Egmont – válaszolt az árnyék. A férfi felnézett apja szelíd arcába. – Én is sokszor éreztem így. Mint mindenki – az öreg nevetett, és megfontoltan kezébe vette a sört.

Mintha mindjárt elszavalná hozzá a lenni vagy nem lenni – gondolta Egmont.

– Édesapám, te ezt nem érted. Befejezhetjük? Feladom.

– Feladni, azt könnyű – szólt az apa és elvette ajkától a félig kiivott pléhdobozt.

– Ne idegesíts. Ez csak játék – mondta a fiatalabb, és ingerülten gesztikulálni kezdett a kezével. Most már az apa is komoly volt.

– Ülj le – és fejezd be, amit elkezdted!
– Holnap dolgoznom kell, bent a gyárban...
– Hát erről beszélek, hallod? Hallod, te gyerek. Ez nem játék. És te sem vagy már kislány. Ez az élet. Tudom, mire gondolsz, ismerlek én jól.

– Apa, holnap dolgoznom kell, ha nem tudnád... – állt fel dühösen Egmont. – Most nem érek rá játszani.

– Csak aztán be is gyere holnap – szólt az öreg leplezetlen élccel a hangjában.

– Ezzel mire célzol?

– Ha nem gondolsz a családra, nem gondolsz velem, gondold szegény anyádra. Nem érdekel engem, hogy oda-e a becsületem miattad, a fiam vagy, de az anyád már nem egészséges. És gondold a fiúkra. Gondold Anikára. A te véred, a te húsd... másod nem maradt.

Egmont a fekete-fehér bábukra meredt a sakktáblán. Szenvtelen árnyékuk lustán kinyújtózott a késő délutáni napsütésben.

Az élet, az apja szerint olyan, mint ezek a bábuk, de ő nem fekete és nem fehér. Ő szürke, mint az égbolt vándorló madarai sötéten és testben az anyagtalan előtt...

A doktor magához tért. Az előbb, ki tudja, miért az épületet összetartó szerkezetet kezdte elmélyülten tanulmányozni.

– ITT VÁRLAK. ITT VÁRLAK, HOGY ELMONDJ...AK MINDENT – szólt a Halál. NYUGALOM. ÉS NE HÚZD AZ IDŐT.

– Nem húzom az időt, én igazán nem – hebegte az orvos – csak azt szeretném tudni, ki mondjon el mindent? Te mondd el mindent, vagy én mondd el mindent?

A Halál szelíden megrázta a fejét.

– Nem jó, nem jó, ismételte az orvos kínos lassúsággal: – Te mondd el mindent... vagy én... – Hosszú, elnyújtott *én* – az orvos valamiért nem tudta egymáshoz illeszteni a szavakat

És amikor az író felébredt, és az égen meglátta az első csillagot, ami úgy villogott, mint egy kurzor, és kínosan közelebről, mint egy repülő...

– Nem! Nem vagyok pilóta... – kiáltotta és ijedten felült. Két fiatal csodálkozva nézte a földön ülő félig meztelen férfit.

– Ez a tanárom – bökölte a lány a fiút – Segíthetek, Tanár úr?

– Nem... én író vagyok. ÍRÓ!

– Igen, Tanár úr. Önhöz járok órára. Stílusra...

Igen, villant át a Tanár agyán..., hiszen ő most író és az egyetemen tanít, előadásokat tart...ezt a lányt meg ismeri...Anna...a kezének jellegzetes illata volt, amit kocsik hátsó ülésén érez az ember. Finom, meleg kéz volt, és egy butácska lány. A srác autója a főút mentén parkol, nyilván az erdőből jöttek...

– Mióta fekszem itt?

– Ööö... nem tudom, amikor jöttünk, még nem volt itt – mondta készségesen a lány... majd kicsit zavarba jött.

– Tanár úr – mondta óvatosan a srác - átfázhatott, van egy pokróc, a kocsim csomagtartójában... – Anika, hozd ide – utasította a fiú *sötéten, és testben, az anyagtalan erdő előtt...*

Ez a fiú, olyan, mint a vándormadarak – pörgette az agyában az író a gondolatait. Váratlanul biztonságban érezte magát; hálónadrágban és meztelen felsőtesttel az országút szélén, teljesen átfagyva – gondolatok, szavak biztos talaján volt.

Anikát látta, amint a földsáros pokrócot tisztogatva előtűnik az árnyékból.

– *Anika...* így hívnak? – Anikát mondott ez a félhülye drogos? Vagy rosszabb, egy strici...

Mit akar a lánytól? Felszedni... és miért miért miért volt Anika az ő felesége? És hol volt az ő felesége?

– A FELESEGEM. – suttogta az öreg doktor és megállt a kihalt épület halljában. Mögötte a fehér liliumok különös életre keltek. Lassan, majd gyorsabban végigkúsztak a falon, megtalálták a testét, ráérősen játszadoztak tagjaival, érthetetlen szavakat kántálva, amelyek egyre erősebbek lettek. A zajok kiváltak a földmélyből, ki, a gyökerekből, élesen haladtak agyának középpontja felé, ahol némán várt a Halál saját szirénáira, jelként fodrozódva tenyerén, inge mandzsettáján, majd rettentően és kétségbeesve csak ennyit kérdezett:

– HOL A FELESEGEM? És felnézett a lépcső tetején álló alakra. Az elindult a doktor felé...

Itt jön már... a doktor csak a kékes fényben villanó szemeit nézte, bennük a megértés és közöny furcsa keveréke integrált a szomorúsággal... vagy az éhséggel?

A sziluett határozottan lejött a lépcsőről és karon fogta az orvost; pár pillanattal később a rendőrautók ellepték a környéket.

Az orvos a rendőrfelügyelőt nézte.

– Halál Halált köszönt? – kérdezte szelíd csodálkozással az orvos.

- Hát nem ismersz meg? – szánakozott a felügyelő.
- Dehogynem, barátom – mondta belenyugodva.
- Mit tettél?

Dr. Jekyll a csendőrtiszt kíséretében kilépett az ajtón.

Minden fegyver rájuk szegeződött és a vakító fénnyel köztül agresszív újoncok üvöltöttek a kocsik mögül, hogy ne mozduljon.

Jekyll nem ellenkezett, bár az átélt megrázkódtatástól még remegett egész testében.

Visszanézni nem mert. De amikor beszállt és a rabszállító kocsi hangos patkódobogás közepette elindult London kikövezett utcáin, Hyde megfordult és a rácsok közül visszatekintett a hátra, mely kis ideig az ő otthona is volt. Vékony, pergamenszerű ajkain halvány mosoly játszadozott. A rázkódó kocsi vasrácsain néha bebillent a napfény, megérintve fehér ingét, hótiszta kezelőjét.

Liliomok... liliomok a kertben – gondolta. A kert alatt pedig a lány. A Halál. A halál még mindig ott szorong a kis kertben, és rám vár.

Széles vigyor szabdalta szét arcát. *Láttuk egymást, de én cserbenhagytam. A felügyelő sem tudja, bizony, hogy a kertben a legpompásabb virágok nőnek az asszony felett. Adjuk meg a halálnak, ami a halálé, virágot a halálnak... ezernyi létem szorgos méhei.*

És az író hátradőlt a székén és az éjjel kaleidoszkóp-szerű rendszerét nézte. A rolón át belibbent a holdfény, rácsokat vonva szerte a dolgozószobában. – Kiszabatott.

Hyde nevetett – Ki tudja holnap, hol ébredek fel, és ki tudja, mikor?

A kertben Anika pihen... én is megyek... – gondolta Jekyll és érezte, ahogy a sorsa fojtogatja...

Az író idegesen felhőrpintette a hideg kávé.

Egmont végső kétségbeesésében lesöpörte a sakktáblát... elképedt apja világtalan magányában megragadta fia kezét...

– Ennek már soha nem lesz vége! – az árnyékuktól fosztott báruk tehetetlenül, cél nélkül vergődtek a semmiben, és Egmont valahonnan nagyon távolról hallotta, amint valaki a szeretet hangján keresi, szölongatja a mélyből...

*

... a lányka újra hallotta a hangot, otthagya a mosást, végigfutott a parton a vidáman csobogó víz mellett, majd hirtelen megtorpant. Szemben vele egy különös alak állt, aki nagyon nem hasonlított patakra, tavaszra, fákra, vagy bármire, amit a lányka ismert. Leginkább a szomorúságra hasonlított, de a szomorúságot a lányka valóban nem ismerte. A fekete alak a kezét nyújtotta neki, újra és újra ismeretlen neveken, címeken szólongatva, de a lányka nem értette, ezt miért teszi, ezért nem mozdult, csak állt az ösvényen, *sötéten és testben, az anyagtalan előtt...*

*

A holtak csak azokban élnek tovább, akik életükben igazán ismerték őket. Bárki legyen is, te voltál az egyetlen, aki ismert. Ebben a pillanatban is olvasol engem, a lelkemet. Pont úgy, ahogyan régen a szívemben olvastál. Most már tudod.

Te voltál, aki megöltél ott a parton.

Ezért most visszaadtam az emlékeidet. Több életen át kísértelek, én és a Halálom, de ahová én kerültem, ott nem számít az idő. Összeférceltem múltat és jelent, mint egy pamut-babát, anélkül, hogy ismerném a világokat, melyekre megszülettél, melyekben néha szükségszerűen embereket öltél, amelyekben legendákká váltál. Igen. Öltél, mert csak akkor tudtad, ki vagy: mennyei, világokat átívelő híd. A gyilkos benned mindig ismerte ezt a hidat, az ártatlan soha, de amikor magadra maradsz a csenddel, vagy felnézel a csillagokra, ártatlanként évszázadok súlya nyom, pont úgy, ahogyan minden ártatlant. Nem az első ember vagy, aki ölt, de az első, akihez téren és időn át szólni tudnak.

Amikor nem ölsz, ugyanolyan kifosztott vagy, mint én – de én, akinek egyszer tudtad a nevét, most az elméd fogságában vagyok. Nem menekülhettél tovább.

Nem emlékszem a nevemre és talán mégis emlékszem az idő fogalmára. Azt is tudom, hogy nem ismertem a betűket, mikor éltem. Emlékezem. Talán sikerül. Egyszer megmondod a nevem.

Ott keress, ahol az árnyékok nőnek sötéten és testben az anyagtalan előtt. Köszönöm Neked, hogy emlékezhetem.

A Lányka

Ars Moriendi – Egy festő a halálról

Meghalni olyan,
mint a vászonra
kent olajfesték:
puszta szín,
mely a Semmivel
közli önmagát.

Az Angyal és a penge

Gótikus istenkék vére csorog,
Fény ül meg puhán a szárnyak
Ágain. Érzés nélküli – fekete
Csillagot szólítana – a föld, hideg
Tollain a kis öreg utas is. Hideg és agg.
Ősi törvényt hord fiára esve,
Simogat, becéz, pusztít és fényt
Kerül, de lázsugarat izzad atomnyi
Teste. Mint csend lélek fáklyája
Éjszakákba sutto, virrasztva és hordva
Az ég bűneit. Nézd, nézd, Lélekvadász*,
A gyermekem! Fény-sötét hatalmat az ő
Sorsa tanít. És porba nyúl, forgatva nagy
Tűzkerekét, sztratoszférában gyújtva
Fia testét, mint kis labdát gurítja,
Sebzett föld-részén kő, reménye, hogy
Visszhang, kisfia szívéen nő az első
Fájdalommal: Angyal és penge.

* Lélekvadász szó Frank Herbert azonos című regényéből. /A Szerző/

A völgy

Vándorló időben újból rám talál,
Néha a Semmi partján jött mellettem,
Azt mondja, aludjak, élni fáj nekem –
Utunk fehér-csend homokot taszigál.

Olykor, ha szemem homályban rátalál,
Halál-ütött szívvel, vakon felelem:
Nem alszom el, amíg van, ami nincs. Nem!
Mert tudd meg, nemléten nem úr a Halál.

Sírva néz rám partján a Feledésnek:
Itt véget érnek bennem csontjaid,
Ha én elmegyek, kérdezem, ki lát meg?

Vadász és vadja – szól – összetartozik.
Engem a sötét angyalnak neveznek.
S rám csókolta e névnek kínjait.

20 évesen „56”

Nekem mit jelentett „56” 20 évesen?
Nem tudom, hisz még a szerelem sem érintett meg.
Életem, kis életem – szemléltem a világot.
Nem tudtam hol nyílik, hol zárul szomorú világom,
Kisgyermeket nevelni, azt sem tudtam hogyan,
Hogy tudtam volna felfogni a nehéz utat:

Jössz az ijesztő hang – Jönnek az oroszok!
Sorban álltunk élelemért, ki hogy tudott.
Amikor tankok jöttek, futottunk, ha bírtunk,
aki nem, az kapualjba húzódott.
Nem tudtam addig, mi a félelem,
képzelné sem tudtam, a kislányt, hogy nevelem fel.

Segítségem nem volt, nem védett senki,
ha elesem felállok, tovább kellett menni.
Mentem fiatalon, a nehéz úton,
nem tudtam, hittem, hogy élve megúszom!
Elment a férjem a forradalmárokkal,
és én ott maradtam nagy-nagy bánatommal.

Szüleim messze voltak tőlem,
mindig vártam, egyszer csak értem jönnek.
Nagy volt a tél, nem volt tüzelőm,
nem tudtam, hol vegyek, nem volt hozzá erőm.
Egy napon már nagyon elfáradtam,
láttam a főutcán, hogy emberek vándorolnak...
Hová, merre, kihez megy a nép – nem tudtam.

Sírtak a gyermekek a szülői kézbe,
nem tudták, hogy ezt az utat hol fejezik ők be.
Nem tudhatták, hisz kicsi volt értelmük,
szüleik mentek a jobb élet reményébe.
Még akkor én sem értettem, mit jelent az élet Nekem,
csak hallgattam másoktól „egyszer csak vége lesz”.

Sok-sok idő múlva csendesebb lett minden
megjött édesapám csendesen, félénken.
Próbált megnyugtani, erőt adni Nekem,
Fiam! Elviszem a kis unokát, talán őt még megmenthetem.
Engedtem, hisz más utam nem volt,
mert bizony élelem nagyon kevés volt.

Megnyugodtam, mert gondoltam,
ott lesz élelem, meleg, szerető gondosság,
míg nekem csak a nagy-nagy szomorúság.
De Isten, mint mindig, akkor is segített,
letörölte könnyem „ne sírj, gyermekem!”
Igyekeztem megérteni, ami érthetetlen volt Nekem,
hisz a politika még érthetetlen volt Nekem.

Lassan kezdtem érteni, felnőni e nehéz napokon,
Istenem, csak egyszer béke lehessen e földgolyón.
Lehessen egyszer félelem nélkül élni
és békében gyermekem nevelni.
Igen! Ezt szerettem volna, de ez csak álom volt,
gyermeki álom.
Akkor még nem tudtam, hogy ilyen talán nincs is a világon.

Eltelt 50 év, minek leírhattam múltját,
de sosem felejttem el annak bűját-baját.
Elment a leányom messze-messze tőlem,
nem kérdi senki tőlem, vársz még valakire?
Édesapja is elment örökre,
nem tudta még ő azt, mit jelent a haza,
hisz lánya fiatal, mégsem talál haza!

Haza csak egy van, itt lehet élni,
más ország földjébe megnyugodni nem lehet.
Pihenni, lehajtani fejét, csak Istent kérheti,
vezérelje haza hontalan lelkét.

„56” után megváltozott minden, hazamentem a szülői házba.
Idős szüleim gondoskodtak rólunk,
rövid időre megoldódott gondunk.
Otthagytam a házam, amit úgy féltettem,
mégis földönfutó lett belőlem.

A jó sors, az Isten mellém állt, találtam munkát,
találtam sok-sok jó barátot, kik látták,
becsülettel szolgállok.
Igyekeztem szorgalmas, becsületes lenni,
úgy tudott a munkám eredményes lenni.
Újból kezdtem iskolába járni,
Amit lehet mindent megtanulni.

Igen, nem folytathattam, amit elkezdtem,
oly kevés lett volna a pénz, mit kereshettem.
Más szakmát tanultam, sok-sok éven át,
két kezem után tett Isten csudát.
Kezdtem boldog lenni, szorgalmam után,
gyűjtögetni fillérenként a lehetetlent talán.
Megtett a munkám igazi gyümölcse,
így lettem munkahelyem megbecsült embere.

Igen, embernek kellett lenni ahhoz, hogy újra rátaláljak
saját magamra.
Nőtt a kislányom, iskolázott sokat,
benne láttam öreg koromat.
Nagyot tévedtem, elment örökre,
és nem látom már sosem, ezt jól kitervelte.
Nem látom három kis unokám soha, sőt a kicsit,
a dédit, kit adott a sors nekik, ha úgy ők boldogok,
legyen béke nekik.

Igaz, elkanyarodtam az „56”-os útról, de szükségét éreztem,
feledni a múltat.

Nem tudom hogyan, ezt felejteni sohasem lehet,
de meg kell próbálni, mert az Isten vezet.

Eszembe jut sokszor édesanyámtól tanult vers:

„Ki ülsz az égbe, a vihar felett,
Én Istenem, hallgass meg Engemet.
Hozzád megy szívem, és ajkam dadog,
Hazámért reszketek, Magyar vagyok.
A népedre, ha haragod vagyon,
A magyarra ne haragudj nagyon.
Ne haragudj rá, bűnét ne keresd,
Bocsáss meg néki, sajnáld és szeresd.”

Minden elmúlik!

Minden elmúlik – nehezen látod,
de elmúlik a kedves fiatalságod.
Jönnek bajok, gondok, betegségek,
Te átmész az út másik oldalán!

Hitet adott Isten végig küzdeni,
A bajban, betegségben TE feléd fordulni.
Amikor teheted lelked válságban van,
Ő segít, én megnyugszom,
Szívem ugyan fáj, de ez már csak vágy.

Te hoztál vissza háromszor is engem,
így láttak jónak, hogy szolgáljanak Téged.
Szeretnélek még Téged
és Mindenkit szolgálni e földön.
Elmenni akkor, mikor már Te vársz odaát
az élet túlsó békés oldalán.

Köszönöm e rövid földi életemet
szolgáljon például minden jó embernek.

Lelkem szomorú,
szerettem volna még tenni sok-sok mindent, embertársaimért,
hogy méltó legyek földi boldogságomért!

Ugyan ez kevés volt, de azt is köszönöm,
így lelkem megnyugszik, ez lesz én örömöm.

Magány

Fáj a magány!
Akiket szerettem, elhagytak engem.
Az az én nagy gondom, vissza nem vehetem,
ha tehetném, vissza is venném.
Nem tehetem egy úgy rendeltetett.
Akkor is szeretem, ha ők nem szeretnek engem,
szívem mélységesen sóhajt utánuk.

Nem tudom, szabad-e nekem így imádnom,
sok-sok nehéz, hosszú év után,
tudom,
Őket vissza nem kapom már.

Legyen a sors bármilyen kegyetlen,
kérem Istent, ne sújtson úgy engem,
vagy megérdemeltem eme nagy bánatot?

Nem nyugszik a szívem, ha rájuk gondolok.
Igen! Gondolok a nap minden percében,
hátha írt kapok bánatos szívemre.
Ha még egyszer láthatnám Őket,
odaadnám földi életemet!
Földi életem, ami oly kegyetlen,
vágynom oda, ahol lelkem békéjét meglelem.

Magányos nem vagyok, velem van az Isten,
ha bizonytalankodom, Ő mindig mellém áll,
megnyugtatja szívem, arcom simogatja,
Én érzem, velem van és megoldódik minden.

Nyugtalan a lelkem!

Nyugtalan a lelkem, nem találom helyem,
éjszakákon át, szomorú a szívem...
szeretnék hinni a csodákban.

Nyugtatom magam,
már én megtaláltam azt a csodát,
amikor visszatértem e „csodavilágba”.

Igen, „csodavilág” – ezt tudjuk,
de meddig tart e csoda,
azt csak Isten tudja.

Földi csoda minden halandó ember
itt a Föld bolygóján,
mégis csodára vár, mert ő e földi!

Szombat, vasárnap nyugtalan napom,
alig várom, hogy elmúljon.
Jöjjön békés hétköznapi,
tele új reménnyel,
várom, kisüssön a nap, teljes fényével.

Süssön, örvendeztessen meg sok szomorú embert,
napnyugtakor elmondhassák,
elmúlt, tele reménnyel!

Jöjjön következő, ha lehet, békével!

Sokat gondolkodom

Sokat gondolkodom, miért ily szomorú a sorsom,
miért ily szomorú minden leírt sorom???
Hát legyen már egyszer boldogabb napom!!!

Aki látja kívülről mosolygó arcomat,
hogyan is vívom én belső harcomat.

Nem akarom lássák, mennyire fájlalom,
hogyan elment messze tőlem egyetlen leányom.
Nemcsak az óceán,
hanem
ez megfajlásra vár,
lehet ez még csoda?!

Nem tudom, mi lehetett mérhetetlen oka, megfejtém, ha lesz hozzá
időm.

Ha nem...
jöjjön a megfajthatatlan jövő.

Sok-sok gondolatom, ami hamu alatt pihent,
feltört, mint egy vulkán, s le kell írjam mindjárt.
Amikor leírtam, elcsendesül lelkem,
várja az elkövetkező újraébredésem!

Ami bennem szunnyadt évtizedeken át,
előjön nappal és egy-egy éjszakán.
Szeretném,
ha elmúlna az árnyék,
és helyébe csak igen tiszta fényt látnék!

„Tiszavirág”

Az életünk egy tiszavirág élete,
jövünk, élünk, öregsünk, elmegyünk.

Nem gondoljuk, hogy kevés az időnk,
de igen, kevés,
mire észreveszed, elmegy fejed fölött az életed.

Mit tettél, miért tetted, ezt te sem tudod,
vagy talán késő, amikor már ki nem javíthatod.

Legyen minden napod szeretet és béke,
ha ez így lesz, nyugodtan mész el.

Mindig kerested a megbékélést,
nem volt, aki kezet nyújtson Te feléd.

Aki ezt nem tette,
élete végéig bánni fogja nagyon.
Amikor rájön, már késő lesz,
talán csak fejfára teszi le egy szál virágját.

Ne tudja meg soha, mennyit szenvedett,
az aki életet adott, gyarló életének!

Ha letép egy szál virágot,
jusson eszébe az,
kit valaha imádott.

Fáznak a fák

Szomorúan nézem erkélyemről,
a hegyoldalon fáznak a fák.

Levették még ősszel a divatos ruhát,
bíztak abba, hogy kapnak fehér ruhát.

Sajnos a fehér ruha nem érkezett meg,
a fák hiába várták,
nem rázta a jó öreg télapó a fehér szakállát.

Zörgő ágaikat a nagy szél ütügette,
ők túrték békével, ezt a sors rendelte.

De bízunk benne, jön a kikelet,
kezdenek rügyezni, élni, új ruhát ölteni.
Nem szomorkodnak már,
tudnak boldogok lenni,
fehér ruha helyett gyönyörű zöldet ölteni.

Pompáznak a fénybe új erőre kapva,
sok-sok boldogságot, nyugalmat adva.

Már nem nézem szomorú sorsukat,
lelkembe békét hoztak, nyugalmat.

Emberek! Ne bántsátok a fát, ne törjétek le ágát, virágát.
Védjétek, óvjátok minden hajtását,
mert ők azért vannak, hogy az embert szolgálják.

Gyönyörűséget hoznak életünkbe,
hálából őrizzük meg az utókornak őket.

Balatonfüred

Balatonfüred
kicsiny sziget,
nekem ugyan nagyon nagy.

Látom, minden nap porladok,
kimegyek minden nap megnézni Téged,
csodálni ködben is létezésed.

Igen, Te vagy a tengerem,
mert nem láthatom a többi nagyokat,
nagyokat, óceánt, kik oly messze vagytok,
csak képzeletben látom hullámozó habotok.

Szeretnék még egyszer csodálni Téged,
Torontót látni,
Unokákat ölelni,
Dédunokám szívből köszönteni.

Tudom, érzem,
ez már lehetetlen,
mivel ezt egy autóbaleset végleg lerendezte.

Szeretnék tévedni, oly boldog lenni,
hogymég életem lezáruló szakasza
méltó tudjon lenni.

Balatonfüred –
köszönöm Neked,
hogymég tengereddel lelkem megérintetted.
Szívműtét után is gyógyírt adtál Nekem,
hogymég folytatni tudjam korábbi életem.

Tudom folytatni még, ha lehet,
töreksem,
de a sors kegyes
ha rövid ideig is,
Veletem lehessek.

Kutya-gazdák

1. Dayka Gábor utca

A Dayka Gábor utcai, frissen bekerített, építési telken az egyik napon egy jámbor, de behemót kutya jelent meg.

A többi házörzőtől eltérően nem ugatta meg harsányan a kerítéshez közeledőket, – csak tétován álldogált, és nézte, amint a járókelők elhaladnak a kerítés mellett.

Többször jártam arrafelé, és láttam, ahogyan az udvar közepén álldogál, és mozdulatlanul figyel kifelé az utcára.

Egy alkalommal négy fős csoportot vettem észre a kerítésnél. Két felnőtt és két gyerek nézte a kutyát, amelyik a túloldalon, a kerítéshez most egészen közel vidáman csóválta a farkát. Mellettük haladtam el, és megütötte a fülemet a férfi hangja:

– Látjátok, milyen jól érzi magát itt a nagy udvaron?! Egész nap szaladgálhat, futkározhat kedvére! Sokkal jobb neki itt, mint nálunk otthon, a szűk lakásban!

A négy fős családot már régóta nem láttam. Több év telt el már, s a kutya ma is ott van, bár azóta a kerítést bevakolták, hogy ne lehessen belátni (igaz, így a kutya sem lát ki), majd az udvart elharmadozták, további kerítések felhúzásával, és a kutya a középső harmadba került, csaknem minden utcai információtól elzárva.

A bevakolt kerítésen alul egy föltban kilazult a vakolat, s be lehet látni a középső udvar közeli részébe.

Időnként a kutyánkkal arra járva megállunk, és megvárjuk, amíg a túloldalon megjelenik a nagy-termetű kutya. Bevakolás (és udvar-felosztás) előtt a két kutya még minden egyes alkalommal fel-alá futkározott a kerítés mentén néhányszor, harsányan ugatva, lévén mindkettő kutya-fiú, s így vetélkedtek egymással... Ma már a mi kutyánk is csak némán nézi, amint a túloldalon a hatalmas eb megáll, és farkát lógatva, szomorúan, hangtalanul néz kifelé ránk.

2. ÉMÁSZ melletti udvar

Koros németjuhász lánykutya él az ÉMÁSZ-tól nyugatra lévő udvaron. Hét közben ki van kötve hátul a garáznál, mert emberek is járnak kocsikkal (ki-be) az udvaron. A hétvégén viszont övé az egész udvar: szabadon járhat, feketelhet kedvére.

Túl sok emberi becézést nemigen kapott, mert egy jó szóért és egy kis simogatásért még a fejét is kidugja a kiskapu rácsai között.

Egy szombaton hallom, hogy egy kutya sír a Textil-Ház udvarán. Nagyon bánatos lehet, mert egész nap nem hagyja abba. Vasárnap is hallom, és a nyitott udvarra beóvakodva meglátom az ismerős lánykutyát egy pár négyzetméteres vasketrecbe zárva. Átmegyek a szokásos udvart szemügyre venni: hát egy idegen kutya sétálgat peckesen fel-alá a lánykutya helyén.

Hét közben nem értem rá arra járni, de a következő hétvégén ismét hallom a lánykutya sírását.

Vasárnap megláttam a gondnokot, és megszólítottam: miért van új kutya az udvaron? Miért van a régi bezárva?

– A főnök kutyája az udvaron lévő – Nem készült el még a kenneleje
– Amíg elkészül, addig itt lesz az udvaron...

3. Kőporos

Nyár van. Közvélemény-kutatás céljából keresek fel (a kijelölt utcában) minden harmadik háztartást, most éppen a Kőporoson. A következő harmadik háztartás éppen egy ikerház bal oldala.

Az udvar északi végén van a bejárat, a bejáraton túl egy kutya kikötve 2 méteres láncon. A ház árnyékában fekszik délelőtt, a szomszéd ház árnyékában délután. Délben egy házikóban húzódhat el a tűző nap elől.

A háziak cigányok. A háziasszony értelmes, előzékeny, segítőkész, minden kérdésre pontosan megfelel.

Távozván elhaladok az ikerház másik fele előtt is. Itt is cigánycsalád lakik. A ház előtt, a déli oldalon egy kutya van kikötve, két méteres láncon. Háza nincs. Vizes-tálját a láncsal felborította. Pár hét múlva arra járok ismét. Az ikerház jobb oldala előtt két méteres lánc hever. A vége üres...

O. Papp Gábor grafikája

Utolsó este

eltelt
már a negyedik
ami a nyolcadik, attól függ
honnan nézed
és kivel?

hisz szaladtak
lassan belénk ragadtak, közben
jött, maradt egy ideig, majd tovatűnt
száz barátnak hitt alak
mostanra csak mi vagyunk
mi és az emlékeink.

Jártunk.
görbe utca, nyugalomba,
arcod piszkos, nem goromba.
lemossa testedről a port
az ég aranya.

lassan elhagyta
mi egykor volt,
bor, szép leány,
lassan tova' ballag,
elvitte onnan az

élet, mi annyi mindent adott
néha örömet, néha bánatot

professzorok, szigorlatok
halk hangos képek
elkísérnek.
életed víg napjain

békében veletek
újra felhangzik
– ma utoljára: *ergo bibamus!*
S mikor megvirrad már tudod
Mi most múlt:
utolsó este az akadémián.

Emlékek

Nézed a képeket,
Az életed.
Majd elhiszed
Az emlékek fájnak,
Néha jó lenne, jót adni a világnak.
Hasz' talan?
Mosoly az arcodon,
Könnyek a szemedbe,
Kényesen egyensúlyoz
Veled él, ha hallgatod,
Megsúgja
Mi lényeges, vagy annak tűnik.
Maholnap ostoba ábránd lesz mind.
Értelmetlenek?
Nem lehet, hisz annyit adtak,
„Mind” anyunknak.
Nagyokat, kicsiket,
Kereket, egyenest és görbét.
Imádjuk őket, vagy utáljuk
Egyre megy
Csak éljed életed!

Fenyő illatú fényözön

Fenyőözönbe fürdenék,
ha tehetném mennék mennék
minden síró embert felkeresnék!

S kézen fogva vezetném,
Békességet és örömet nyújtanék
Oh, bárcsak megtehetném,
mennék mennék, sietnék.

Ha napfényözön lehetnék,
fázós embereknek meleget nyújtanék,
S a sötétségbe világítanék.
Kár, hogy nem tehetem,
hogy segíthessek mindenkinek.

Szomorú embereket vigasztalnék,
könnyes szemeket letörölnék.
S mosolyt osztogatnék!

Festő szemmel élve

Fények színek vonzásában
Lenyűgözve nézek a világba.
Rózsaszínbe tekintek fel az égre
Szivárvány színbe szemlélek le a földre.

Kezem nyomán bimbók és
lombok kivirulnak.
Kizsendülnek és színesednek a rétek,
a nézők örömére.

Derül is, borul is,
lehet fény és árnyék is
az ecset nyomán!
De minden
Isten dicséretére
szolgál!

Mikor semmi sem segít!

Péter csinos, jólelkű, de könnyed nagyvonalú fiatalember volt. Még rezidensként dolgozott a Péterffy Kórházban. Édesanyja kérésére meglátogatta a nagybátyát, aki 82 éves és operálják, de nagyon fél.

Próbáld fiam megnyugtatni. A nagybácsiék szép helyen laktak, nagy hegyek vették körül a lakhelyüket. Hosszú virágos tiszta tornácon házukat suttogó fák lombjai vették körül. Madárcsicsergés és bűgő galambok röpködtek. A nagybácsi nagy öblös karosszékben üldögélt magába roskadozva, s örömmel üdvözölte, amikor meglátta Pétert, az unokaöccsét:

– Ülj le fiam! – s már panaszkodott is, Péter próbálta megnyugtatni, hogy az altatástól nem kell félni.

– De félek fiam, hogy nem ébredek fel a sötétségtől!

– Guszti bácsi, Isten jelenléte a sötétségben is ott van. – mondta a kis orvos, ahogy rágyújtott.

– Jó, fiam, másnak én is tudok prédikálni, de most rólam van szó, én meg félek!

Péter megfogta a kezét:

– Guszti bácsi, Jézus azt mondta: „Én veled vagyok és megőrizlek, bárhova is mész!” – Felállt és menni készült Péter.

– Maradj még fiam, megnyugtattál. – és egészen elérzékenyült.

– Tudod, Guszti bácsi, mikor idejöttem, a buszmegállóban a padon találtam egy sor legépelte írást, egy Ige volt rajta, s ezt most Neked adom, vidd magaddal a kórházba és olvasd el többször! Az ima hatalma még akkor is segít rajtad, mikor már semmi sem segít!

– Köszönöm fiam, hogy meglátogattál, erre a megnyugtatóra volt szükségem, erre a jó bátorításra, köszönöm! Most már nyugodtabb lettem.

A lélek hangja

Gergő fiatal apuka volt. Szép, csinos, kedves felesége és egy okos, kedves, életrevaló öt éves kislány volt. Nagyon boldogan éltek. Esténként a kis Gabika elvárta, hogy apukája fektesse le, és meséljen neki, mielőtt elalszik. A fiatal család boldogsága nem sokáig tartott.

Már köd lepte a külvárosi hajnalt, és a napot indító zajt elsőnek egy kakas kukorékolása ébresztette, majd egy kutya csaholása. Gergő hajnalban botorkált hazafelé. Felesége, Lídia az ablaknál állt, és aggódva várta férjét az éjszakába nyúló érettségi találkozójáról. Ettől a naptól kezdve a fiatal férj egyre gyakrabban kezdett kimaradozni, s rohamosan csúszott le a lejtőn. Először csak a baráti társaság sodorta magával, majd egyre inkább a nők felé orientálódott.

Felesége nagyon szenvedett emiatt s abban reménykedett, hogy egyszer majd minden rendbe jön, s aggodalmában imádkozni kezdett a férjéért. A kicsi Gabika egyre jobban hiányolta esténként az apukáját, aki nem volt otthon, hogy elaltassa. Lídia egyre gyakrabban ült magányosan az asztalnál, s már csak ketten vacsoráztak a kicsi Gabikával.

A gyerek egyre gyakrabban kérdezte, hogy „hol van az én apucim, mikor jön már”? Amikor végre hazatévedt időben az apukája, a kis Gabika egyetlen ugrással az ölében termett, s átkarolva a nyakát, bújt hozzá...

– Te vagy a legjobb apuka az egész világon, úgy vártalak már! Ugye apu te vagy az én legjobb barátom? De jó, hogy itthon vagy és nem dolgozol a gyárban! Ugye apu, most ha lefekszem, mesélni fogsz és betakarsz? – kérte, és addig csókolgatta az apját, míg az meg nem ígérte, hogy otthon marad.

Aznap hiába várta legújabb szeretője Gergőt.

– Na de ha mesélek, aztán alvás lesz. – mondta.

– De apu – kiáltott fel a kislány – te nem tudod, hogy előtte imádkozni szoktunk anyucival, hogy gyere haza és ne légy beteg. Anyuci gyere! – kiáltotta – Gyere, most hárman imádkozunk, gyere anyuci itthon van, és elmondjuk még Jézusnak, hogy hazajött apuci és nem beteg! Na imádkozzunk már! – követelte addig, míg mind a hárman

imádkozni kezdtek. A gyerek szíve megtelt örömmel és hangosan kérte:

– Kedves Jézus, add, hogy én is olyan jó legyek, amilyen jó az én édes apucikám. Tudom, hogy Te meg tudod tenni! Ámen.

A hold már besütött az ablakon. Gabika az imádság után nyugodtan, békésen elaludt. Az édesapa fülébe dübörögtek a gyerek szavai: „Olyan legyen, mint én”, én, aki megcsalom az én drága feleségemet? A gyerek békésen aludt, de ő egész éjjel nem tudta lecsukni a szemét. Majd odanyúlt felesége kezéhez, megfogta, de szólni nem tudott. Lídia érezte, hogy férje küzd magában. Ezért ő is hangosan kezdett imádkozni. Gergő nem tudott imádkozni, de feleségére borult és bocsánatáért könyörgött az eddigi botlásaiért.

Soha nem maradt el többet otthonról. Újból a régi békességben, szeretetben éltek. Kisfiának egyetlen mondata örökre magához térítette Gergőt: az, hogy a gyermek olyan jó akart lenni, mint az ő apukája.

Mohácsi Józsefné Zsóka festménye

Ezredfordulónk

2000-ben megjött és itt van a XXI. század. Mintha vágtázva lendült volna az idő, nem is a század, hanem az ezredforduló évig. A XX. századnak vége és beköszöntött a XXI. század. Vajon mit várna az országunk a kétezredik évre? – S mit kívánunk mi magunknak is?

Talán én először is azt, hogy megszűnne a sok sikoly, sírás és a katasztrófák. Gyilkosok és gyilkolók, viharok és árvizek, sötét rémülettel tűnne már el, az emberfáló gyilkos gépezettel együtt.

Végre nyugalmat, egymás iránt több együttérzést, békességet. Kérdések és keresések zúgnak végig fejünkben. Több világosság kellene a szívünkben, hogy biztonságban indulhassunk el ebben a bizonytalan életben.

Induljunk el a nehéz világba, és 2000-be azt kívánom, hogy tegyük, tegyem a kezemet Isten kezébe. Ha már a körülményeinken nem is tudunk változtatni, de magatartásunkon igen. Sokszor, ha tudnánk, újra kezdenénk az életünket. A valóságos újrakezdésnek a titka egyformán lényeges testi, lelki és szellemi egészségünk számára; feszültségmentes hangulatunk legyen, ugyanis az érzelmi feszültséggel ingerlékenyek leszünk, és azzal megrontjuk a környezetünket.

Lapozgatok, lapozgatok és olvasgatok, - és azt olvasom több helyen a Bibliából, hogy az utolsó időkben kihűl a szeretet az emberek szívében. Felszaporodnak a katasztrófák a világban. Az emberek egymás iránt közönyösek, hidegek és ellenségesek. –

Ezredforduló, rejtelmességek – olyan szörnyű az útjai... Nap nap után különböző, változó borzalmak törnek ránk. Nyomorúság és gyötrellem és a sok-sok bűnözés. De még úgy látszik ez nem elég!

Nincs türelem, nincs kitartó erő, tekintetünk nem fölfele néz és nem lát... Nincs megújulás. Történelmileg tekintve legjelentősebb korszak a jelen idő, ami mindent elsöpör! Ez egy internetes KORSZAK, amibe minden belefér! – Mert minden napunkat végigkíséri ez az emberfáló és mérgező gépezet. – Talán..., talán mindez egyszer jóra is fordulhatna, ha a szívünkben néha Isten felé fordulunk és megpróbálnánk megérteni az Ő akaratát is.

No és most 2007-ben. Jobb-e, vagy rosszabb lett?

Egy nem mindennapi történet

Oswald kiment az édesanyja sírjához. Csak ott tudott igazán megnyugodni. Ott talált lelki békességet és ott lelt vigaszt háborgó lelkében. A seb még nagyon friss, a napokban vesztette el a legdrágább kincsét.

A mellette lévő sírhoz egy fiatal nő közeledett talpig fekete ruhában. Oswald jól megnézte magának. Még sohasem látta. A sír teljesen új volt. A koszorúk, amelyek rajta voltak, újak voltak. A nő nagyon szép volt. Ekkor a következő dolog történt: a nő egy üveget vett elő, de nem tudta kibontani. Gondolkodásba esett, mit tegyen? Ránézett a férfire:

– Segítene? – kérdezte.

Oswald készségesnek mutatkozott. Anyjáról való gondolkodását a nő kizökkentette egy pillanatra. A nő átadta az üveget. Oswald borívó ember volt, mindig volt nála bornyitó. Kinyitotta a palackot. Csak ekkor vette észre, hogy a palackban egy 1987-es évjáratú, névre szóló 6 puttanyos Tokaji Aszú volt!

– Jó drága! – bökte ki.

– Igen – mondta a nő –, egy ilyen palack 16.000 Ft-ba kerül!

Oswald rámeredt a nőre. De ekkor teljesen elakadt a lélegzete. A nő az egész palack bort ráöntötte a sírra. A férfi azt hitte, hogy rosszul lát! Azt hitte, a nő nem ép elméjű! A nő látta a férfi arcán a döbbenetet, majd kisvártatva megszólalt:

– A férjemet autóbaleset érte. Frontálisan összeütközött egy másik kocsival az autópályán. Azonnal meghalt. Ma van a névnapja. Ez volt a kedvenc itala. Ezért határoztam úgy, hogy elhozom ide a sírjához és ráöntöm az egészet a sírra.

Döbrent csend következett. Oswald megjegyezte:

– Ilyen szeretetet még sosem láttam!

A nő ezután sarkon fordult, és elment. Oswald tovább maradt, és arra gondolt, hogy ő sosem lenne képes egy ilyen cselekedetre.

Gyötrelem /fotó/

Büszkeség /fotó/

Figyelem /fotó/

A szó

Nem kell a szó hogyha nem szép
Hogyha csak értelmetlenség
Nem kell a szó ha nem igaz
Hogyha nincsen benne vigasz

Nem kell a szó hogyha durva
Hogyha átlátszó vagy csúnya
Nem kell a szó túl körítve
Zavaró ha nem őszinte

Nem kell a szó ha csak fecseg
Ha nekünk semmit nem jelent
Nem kell a szó ha nem tiszta
Ha nincs hozzánk igazítva

Nem kell a szó ha zavaros
Ha nem elég céltudatos
Nem kell a szó hogyha üres
Amikor csak felület

Lehet

Lehet könnyen és nehezen
Szerelemből és édesen
Kötelességből és unva
Első ízben és még újra

Lehet fásultan örömmel
Szenvedélyesen gyönyörrel
Boldogságban izgatottam
Nyíltan bátran is titokban

Lehet élni sokféleképp
Eléggé sokszínű a kép
Legjobb ha észrevehető
Örömet ad és élhető

Hiányzik

Bár még élne a jó Anyám
Sokkal jobban imádkhatnám
Másképp beszélhetnék vele
Jobban megbízhatnék benne

Bár csak élne engem hívna
Azt se bánám ha megszidna
Sokkal jobban elviselném
Ha újra megölelném

Hiányzik az Édesanyám
Őszintén szívből igazán
Nagy hiányát nagyon érzem
Meghatározza reményem

Bárcsak élne teljességben
A legnagyobb egészségben
Könnyebb lenne az életem
Mert Ő segítene nekem

Bár még élne Édesanyám
Az lenne a jó igazán
Mindent odaadnék érte
Ha újra mellettem élne

OKÁNYI KISS FERENC

A NEVE VAN ÉS FELEDVE

alkotóművészről

/Bor István Ivánra emlékezve/

Ha leírjuk e szót: EMLÉKEZZÜNK, mindig a múlásra kell gondolni. Nem a feledésre? Az is benne van. Így van ez Bor István Iván esetében is. Kiről is van szó? Egy rajzművészről, egy festőről, egy mindent látott és elemzett történésről, verbálisan éppúgy, mint vizuálisan. Mindenhol, mindenkinél jelen volt. Ebben volt, maradt meg nagysága. –

Egy ember, aki korán felfedezi magában, hogy adottsága van a művészetre, a rajzra és a tudásra. A tudás is művészet, ha az a megfigyelésen, tanuláson, tapasztaláson és kutatáson alapszik s így kapcsolódik a manuális-vizuális munkához. Ez is jellemezte Bor István Ivánt.

Korán festett, amúgy reálisan, majd impresszionista, modern újabb és újabb érzésekkel. Kísérlet, kutatás, a régi munkáinak elemzése és félrevetése, az újakhoz csatlakozás. A XX. századi konstruktivisták közötti barangolás, majd az egyéni rajz stílusa jellemezte, ami meg is maradt művészetében. De kiről is van szó?

Arról a fiatalemberről, aki keramikus, modern agyag-megművelője akart lenni a hőégetések fokozati változtatásával, új színeket, varázslatokat akart létrehozni. Kezeivel új formákat, alakzatokat, meghaladva Schammer mestert, Bod családot, Kovács Margitot és még sokan másokat. Főiskolára akart menni. Nem lehetett. Nem kellett merészsége. Minden elődöket és jelenlegi korok képviselőit kioktatva. Ez nem kellett. Megtehetette. Tehetségét elismerve is mondták: „csak másodlagosan lehetsz a mesterek mellett, tanulj azoknál, de a főiskola kapuja előtted zárva marad.” Így is lett. A művészek udvaraiban lett asszisztens, hogy tőle a nagyok tanulhassanak. Azt tették azok, akik befogadták.

Mert tudását, szellemiségét, merész ötleteit nem lehetett lisztté őrölve szétszórni. Kellott, masszívan, kenyérként hatóan, tehát táplálóan.

Igen, így kezdett a mindennapi munka más-más formáinak elfogadása mellett, mert élnie is kellett. Volt bútortologató, tervező, takarító, oktató és még ki tudja milyen kényszerpályákon. DE egy az igazi, a MŰVÉSZET! A művészetben komplexen volt jelen, mert adottsága sok-sok oldalúan volt áldott. Jelen esetben beszéljünk arról, ami a legjellemzőbb volt nála. Ez is nehéz, mert sokan voltak jelen. Így az irodalom verbálisan, képeivel, színpadon, könyvekben és szóhagyományokkal. A festészet, Pál László után szabadabban, Színyeit legyőzve, újítva színekben, formákban, a lélek-érzelem mélyebb megértéséhez közeledve, a zöld, barna, kék és komorabb színek sokféle árnyalataival. Hatottak.

Igazában akkor tört ki, lett méltóan-megbecsült és ellenszenves, amikor a rajzhoz, a grafikákhoz, az illusztrációhoz nyúlt, s mind merészebben követte és bírálta Kmetyt, Barcsayt, Derkovitsot, kaput nyitott magának Moholy Nagy László Bauhaus. Kapu-nyitásával elsőként magának, majd másoknak, sokaknak, s ezen belül tartott ki Cézanne, Czóbel, Csontváry, Gadányi, Brague, Picasso mellett.

Az ő munkásságuknak, a még sokaknak, a kortársaknak kiváló ismerője volt, ezek munkásságának ismertetésével a névtelen professzor. Azok is hallgatták előadásait, akiknek fogalma sem volt arról, hogy kiről beszél, de a szó-tartalma, a lélek vonzása, a tárgy iránti elkötelezett szenvedélye oly erővel hatott, mintha ama mester beszélne, aki a Mindenről beszélt. Így tett.

E magatartásával, határozott, de nem erőszakos fellépésével csak az volt a kérése az emberekhez, „lépjetek előbbre, a megszokottságból a rejtettebb igazsághoz közeledjete.” Ez nem más nála, mint az emberi adottság sokféleségének alaposabb felismerése, hogy a világban, környezetünkben jobban el tudjunk igazodni, abban, amit nem látunk, azt is fedezzük fel. Ebben sokat segíthet a művészet! Vallotta, mondván, a tudományhoz is el kell jutnunk. Vallomásának ezek a sarkalati tényezők voltak azok, amikor azt mondotta: „jó, így van, ezt vallom, hirdetem, akkor én is így cselekszem.” Cselekedett. Miként?

Rajz és irodalom, művészet és színház! Ezeket összekapcsolta a vonal, a grafika művészetével, azt egységében felfogva, önállóvá tette az Ő egyéniségével, amikor azt mondhatta: „ÉN VAGYOK BOR ISTVÁN IVÁN! Van egyéniségem, elindulhatok.” Így indult el a

világirodalom tanulságában, azok rajzaiban, nemzetközi képregény-ábrázolásában, amelyekből a közkinsnek nem sokat adott, de azért megörökítette Shakespeare-t, Molière-t, Cervantest, Apollinaire-t, Camus-t, Walt Whitman munkáit és a Bietha irodalom több alkotásait. Itt is jól érezte magát. De igazán csak itthon, amikor a magyar Klasszikusok mellett, így Petőfi, Csokonai, Arany, Ady, József Attila, Kassák, Babits mellett az igazi kihívóit ismerhette meg.

Élete folyamán alkotott kortársakért, mint Nagy László, Ratkó József, Buda Ferenc, Juhász Ferenc, Szécsi Margit, Simon István, Pilinszky, Váci Mihály, Sánta Ferenc, Galgóczi Erzsébet, és még sokan másokért. Tehetsége a hatvanas, hetvenes években bontakozott ki, amikor ezekről a mesterekről, alkotókról azok művein keresztül keresztmetszetet adhatott az ő korát meghatározó irodalmi életről, gondolkodásról, a változó világ megértéséről, megértetéséről, az elkötelezett és szabadon felfogott életvilág-gondolkodásának megértéséről. Ezt jól látta, jól tette. Nagy László, Kormos István, Pilinszky János, Orbán Ottó barátjának fogadja, lapjaikban, hozzátartozó irodalmi lapokban helyet adnak alkotásainak. Szinte az akkor megjelenő összes művészeti folyóiratokban: *Kortárs*, *Új Írás*, *Alföld*, *Tiszatáj*, *Jelenkor*, *Nagyvilág*, *Élet és Irodalom*, *Forrás*, és még sok-sok fővárosi és vidéki lapokban publikált több mint 15 éven át. Jelesen volt jelen, kritikailag zaklatottan, de nem félve, tette dolgát, mert elkötelezett volt a szabadelvű alkotók iránt a maga szabadságát őrző műveivel.

Így ott volt több mint 30 lapnál, több mint 50 alkotóval kapcsolatot tartva 1988-ig. Ugyanakkor e jeles alkotók kapuikat nyitva tartották előtte, hogy észrevételeit, kritikáit meghallgassák és beengedjék tettekre, de ha lehet, kérték, „kézjegyedet hagyd itt...”

Így élt, alkotott. Derűs és szigorú tekintetével biztatóan cselekedett. Szerették azokban az időkben, ahol jobban csak alamizsnát dobtak, de alkotásait közölték a már említett lapok. Ez mind gyakrabban jelen volt. A konkurencia a diplomához kötötte közlés előnyeit. Ekkor előfordult, hogy más jeleket-neveket használva, vicclapokhoz, kommersz irodalmi kiadványokhoz, olykor a pornót is lebegtető lapok udvarában is becsengetett, hol sikerrel, hol eredménytelenül. De meg kellett élni. Szerencsére ezt nem sokat kellett tennie. De sokaknak nem kellett így sem, mert művészi volt a leadott alkotás. Naturálisan kellett volna, hogy hasson. Nem tette.

A rendszerváltozás után új időszak következett!

Mit is jelentette ez Bor István Ivánnak és a sok száz alkotónak a művészet szabadságában? Azt, hogy „mindent szabad” elve érvényesülhet. Az alkotás szabadsága várt szomja volt a léleknek, tudatnak, az akaratnak, a gondolkodásnak és az érzelemnek! Felismerték az emberek, és lavinaszerűen indult el hódító útjára az alkotói munka, melynek sok értéke, és sok-sok salakja lett. Nem az a salak, hogy leírom érzelmeimet, hanem az, hogy amit írok-írnak az alkotók, azt művészetnek mondják. Nem az, de ezt megérteni nehéz annak, azoknak, akik költőnek, írónak, esszéistának vallja magát. Hát ilyen közegben találta magát az az ember, aki a művészeteknek mestere, értője, alkotója volt. Mit tehetett? Akik őt megismerték, rajzainak nem értése mellett rajongói lettek, azokkal került kapcsolatba.

Miről is van itt szó?

A műalkotás a dilettánssal miként kerül kapcsolatba? Került és kerül! Tehát nagy feladata lett újra, hogy a műalkotások igaz-tartalmát, felépítését, vonzó-erejének hatását, műértékének igaz-voltát megismertesse. Ezt tette táborokban, Tokaj, Leányfalu, Szerencs, Tarcál, Miskolc, Szeged, Bonyhád, Sárospatak, valamint a főváros sok-sok egyesületénél, kerületekben. Mit is jelentett ez? Ott volt mindenhol. Nem ajánlotta magát, hanem hívták őt, mert érezték a meghívó-kollektívák, bölcs tanácsadásaira szükségük van nekik. Ivánnak is azért, hogy ostorának sujtását fájóbbá tudja tenni. Megtette előadásaiban, rajzaiban, személyes és kollektív gondolkodások ostromozásával, barátságos, vidám beszélgetésekben. Megtehetette, mert hallgattak rá, tudták, amit mond, az csak igaz lehet. De az is igaz, hogy sok esetben nem értették, csak követték. Így jött el annak az ideje, hogy felkérték Őt arra a munkára, amit Ő rabszolgai munkának tartott, de nemességnek is, mert a gondolatok felett uralkodhatott. Tehát azt, hogy illusztráljon. Miként?

Az illusztrálás nem könnyű feladat, ha azt komolyan vesszük. Ő így vette, s ezért egy-egy könyv esetén nem vállalt tíz-tizenöt rajznál többet, mert az eléje tett prózákat, verseket, elmélkedéseket, zagyaságokat, csacskaságokat is értelmezni kellett akként, hogy a gondolatok mögé bújhasson, az író elfelejtett gondolatait életképessé, érthetővé, vizuálisan vonzóvá tegye. Vállalta. Miért? Vallotta, „mindenekkel együtt élek, így a rejtettekkel és nyitottakkal együttesen, azokat megkoronázom, hogy teljességben láthassátok.”

Miként cselekedett? Hüen, szolgai módon, barátilag, önmagát nem eladva leértékelve, tehetségét megőrizve tette. A kérelemmel fordulót meglepte műveinek alkotása. Ha azt nem értette, akkor is sejtette: ez több mint én, az alkotó vagyok. Megmutatta, így is lehet!

A hatvanas, hetvenes, nyolcvanas években az országosan bejegyzett, kiadott lapokban legalább 1000 rajzát hozták le, szórtan, más-más igénnyel, de elismeréssel. Ott volt, mint mondtam, a jelek között, hogy őt jegyezzék. Jegyezték. A rendszerváltozás után megbomlott sok minden, a „felkarolók”, jóttevők, ismeretsége azoknak alább hagyott, akik elismerték adottságát. Jöttek a régi emberekkel. Ritkábban keresték meg, de megkeresték. A hirtelen kinőtt, szerveződött fővárosi, vidéki városok, települések „amatőrei” sok esetben színvonalas, jól szerkesztett lapjai. Ki termelt ott, rajzai jöttek rendszeresen, Bor István Iváné! Kellott Ő, mert tehetsége nem kopott, emelkedett elismerése, nőtt az iránti vágyódás. Rajzai a lapok színvonalát emelték. Ez történt a KLÁRIS, TÚZEDZŐK, KOSZORÚ, KRISTÁLY, JELKÉP, JELENLÉT, INTERNETES ÚJSÁGOK, SZIGETHALOM, SZERENCS, SZEGED és még több alkalmi lapok esetében. Ezek többsége kedveltek voltak, olvasták és olvassák ma is. E lapok által, személyes vándorlásaival, könyvek, több mint 100 kötet esetében alkalmazott illusztrációival vált teljesen ismertté, megbecsültté, azzá, akit megőriznek.

Kik az Ő megőrzői?

Mindazok, akik elkötelezettjei a művészeteknek, így vagy úgy. Cselekszenek, a művészetet összetettségében, sokoldalúan és változóan sokszínű műfajaiban fogadják el. Nincs kiragadottan elismertsége. Ettől függetlenül mindenkinek kell lennie közvetetten „csak őt művelem” kategória. Ilyen volt Iván is. Sokakat tisztelt, kedvelt, megbecsült, elismert, de mindig kritikusan, odamondogatva, termékeny gondolatait közölve, hogy az alkotók többségének tökéletessége az irodalomban a képzőművészettel legyen rokonságban. Innen eredt a már említetten az, hogy több embernek, sokaknak illusztrálta könyveit. Kiknek? Itt most nem sorolom fel, csupán néhány alkotó véleményét írom le.

„... a jelzések, melyek rajzokkal vannak közvetítve, számomra érthetően vannak jelen, bár fogalmam sincs, miért ez a technika, de jó...”

/Fidreman Edit, író/

„... nem riadni, hanem igényelni kell azt, amit Iván ad nekünk, bár az az Ő világa, műveltsége, szemlélete, tőlem messze van... mégis megszólít.”

/Kovács István, festő/

„Ébreszteni van Ő jelen közöttünk, arra int, tanuljunk... de engem igazán a prózai műfajok kötnek le, Ő ráébresztett arra, ezt a vonalművészettel tehetem csak egységessé...”

/Kitelman Iván, Szeged/

„Elfogadom a modern művészetet, mert olyan személyiség akarja, aki azt a gyakorlat nyelvén teszi esztétikumá, széppé, ez az Iván...”

/Romek Júlia, festő/

Ehhez hasonlóan több tíz, talán száz ember véleményét tudnám leírni, illetve azokból nemesítetten gondolatokat közölni. Érdemes lenne, így valóban felismerhetnénk, ki is volt Ő itt közöttünk.

Bor István Iván munkásságát összefoglalni egy ilyen szerény iratban, mint az enyém, csupán munkásságának a csúcshegye, a törzs nem szerepel, s az abból ágazóan kiáramló szemléletek értéke sem. Pedig azok az igaziak, tanulságosak. Amikor az Ő tetteit mondja, vallomásait rajzokban megfogalmazza, mindig gondoljunk arra, ezeket az alkotásokat az életből véve hány és hány anekdota, mese, valóságban átélt élmények teszik azokat művészetté, élvezetessé, érthetővé, kik és miáltal teszik-tették azt esztétikailag maradandóvá. Ennek a megírása lenne az életének való bemutatása, értékének megmutatása. De most ezt nem tehetem, elégedjünk meg azzal, hogy én csak csipetekkel ennyit nyújthattam róla, a művésről, a barátról, az embereket szeretőről, a közösségek emberéről.

Budapest, 2007. április 23.

Bor István Iván grafikája

Készülő tavaszban

Csendes, reggeli fény
szövégeti áttetsző melegét
a résrenyitott ablak
hideg üvegén.

Lomha, kába szél járja
sorra az álmos utcákat,
s rügyet sodorgat az ébredő Nap
a puhára ringatott,
újszülött lombok dagadó hasára.

Némi illat...
s még csak egy-egy apró virág villan
törékeny bájjal a zsenge pázsítok
lengé szőnyegén.

Van köztük piros, fehér, kék,
de legtöbbjük csak egyszerű
sárga szókeség:
– egy-egy mosolygó kis csoda
a száraz árkok néma fenekén.

A sárgák vidámak, a pirosak
virító, szűk ruhákban kicsit
hetykék, de csinosak,
a fehérek pimaszul tiszták és szerények
– mint Te –
s a kékek, ők a tűnődők,
de ettől még ugyanolyan szépek,
csak lehajtott fejjel,
szomorúan a földre nézve élnek.

Virradóra

Most valahogy olyan sokáig tart a reggel.
Nem sokára álmos szemekkel a Nap felkel,
de még a szobában összefolyik a bútor a fallal,
s hol sötétebb, hol világosabb szürke itt bent a hajnal.

Látom, ahogy a függönyön felébrednek már a lepkék,
s álmos ajtajaival álmos ruhát nyitna a szekrény,
s a szárító büszkén lebegteti a megszáradt ruhát,
az ébredő város már készíti a zaklató zaját.

Az első napsugár hosszú lábbal belép az ablakon,
de nem sokára párra talál az ezüstös párkányon.
Behívja, s átugrálnak a még heverésző árnyakon,
s pimaszul ráugranak és táncot járnak a falakon.

Beleülnek és hintáznak egy kicsit a hintaszékbe,
belekapaszkodnak az esti, nedves törölközőbe,
és így nyújtózkodnak le hosszan és esnek a szék alá,
onnan bebújnak lopakodva, laposan az ágy alá.

Majd felmásznak lábain az odalógó takaróra,
aztán az én lábaimon fel egészen az arcomra.
Így ébreszt engem együtt a fény és az óra,
erre a hétköznapi, keddi virradóra.

Meddig tart még foglyul az éj?

Szétzilált bensőmben én összeraknám a rendet,
de a sebzett bűn szétdobált emlékekkel játszik...
– s a lelkemet szorítva már alig látszik
arcomon a keserű szorongás,
de merengő szemeimből még villanó
könnyek mutatják az illanó
múlt visszatérő képekbe
fűlt, rég feledett sóhaját.

Az éjjé forrt éjszakák néha nappalt villantanak,
de a hallgató sötétben, falakkal körülvett
szobában, mindig hallok a csöndet
a falon lógó órában, és a meg-megálló mutató szarában
a nyújtózkodó időt, és féltő
gonddal ölelt párnámban az összetört
álmok, ... – riasztó ébredést kongatnak
az álmos éjek nyugtató karjában.

(Meddig tart még foglyul az éj?
Elfeketült pillákkal pislog az ablak.
Meddig fekszem az ágyra emelt
gödörben még?
Erkélyes öllel tartják a házak
a falnak dőlt ráérő magányt,
és behunyt szememen keresztül talán
még élesebb a kép, ...
– melyet csak térdig bírok emelni,
mert oly nagyon nehéz!)

Tükrök, szilánkok

Kihunytak szemedben féltett álmaim.
Kezemre összetört tenyérrel simulnak
a ráncolt élet csontig barázdált évei.

Összetört tükrök éles szilánkjai hasgatják
alku nélkül eladott lelkemet,
s olcsó vasakból olvasztott súlyos terheket
viselek vézna hátú sorsom
földig hajló csontos nyakán.

Nagyon fáradt vagyok!

Már kihull a toll a kezemből,
de újra és újra felvernek rémes álmaim.

Ilyenkor ismét leírok néhány sort,
míg résnyi szemeim közé nem forrasztja
az éjszaka önmagát.

De talán néha megvillantja
békésebb, nyugalmas álmát is az éj,
s odakinn ágyát veti fölénk a Holdas ég
az aranyszínben úszó lombok ringó tetején.

Alkonyi csöndben

Érett, őszi virágok
föltett szirmokat dobálnak a földre,
s a fonnyadt fűre ülve
ősz virítanak foltokban a tájra,
s laposan szálló ködök hasára
simul az égi,
méla szürkesség,
és nagy halmokba gyűlnek
az ájult lombok az árkok aljára
bénult feketén.

Az ablakkeretbe zsúfolt
tükrös világ,
mint egy kép lóg a ház falán,
de mögötte én ülök
s könyöklök egy
asztalnyi nehéz gond fölött,
magányba fulladt
alkonyi csöndben,
a rámborult ködben.

Agyonnyom ez a csönd.

Az ablak még nyitva áll,
de nem sokára zárni kell,
mert a párkányokon már hideg térdepel,

s fagyos orrú jeges szelek
járnak az utcán ráérős,
ölbetett kezekkel.

Szilánkosra dermedt alkony
repszti vékonyka jegét,
s karon fogja kedvesét –
az estét – a néma szürkesség,
s együtt ballagnak
roggyant térdű öregséggel
s ülnek síri türelemmel
az ablakom elé.

Tágranyílt szemekkel
figyelem az utcát,
hogymikor lépsz elé.

Füst illatú esték

Tollat tartva a kezemben
fekszem az ágyon.
Minden pillanatban
összerezzenve várom,
hogymikor jön a rémítő,
nyugtalan álom.

Papírra írom az őszi esték
koromillatú magányát,
s nagyra nyitja száját
a zavaros égen a Hold.
Mozdulatlan csillagok
morzsalják tele
az ég fekete terítőjét,
és leteríti lepedőjét
a füstös őszi éj.

Földig ér az ég.

Redőnyt húz az ablakok elé.
Lámpák gyúlnak a szobákban,
de kinn a sűrű homályban,
este tapogatózik
az éjszaka markában.

A sárgult fák,
mint izzó lángú gyertyák
virítanak a holdfényes árokszéleken.
Törékeny,
fázós félelem
kocogtatja körmét hidegen
a meredt ablaküvegen.

Kopogtat...
Bejönne hozzám,
de nem nyitok ajtót.

Így is örökké
tartó rettenetben élek,
s reményem nekem
nincs már se idelelni,
se odaönni.

Csak képzelt
öledbe hajtott fejjel
ringathat el a csönd.

Harmincadik év

Harmincszor került Napot a Föld.
S Isten tudja hányszor fulladt
éjbe azóta a nappal,
mióta keserű életemet
évekkel temeti el a magányos rettenet.

Hogy mi az, amit elértem?

Egy asztal...
Könyöklő sorssal és gyűrött arccal
simítom rá a papírt azért,
hogy egy csúnya, törött,
de igen kedves tollal verseket írjak
föltő, nehéz gonddal.

Ez minden.
Hát én eddig jutottam...

Álmok nincsenek,
s a vágyak már régen elszálltak,
s reménnyel, célokkal,
s ilyen élet tartozékokkal
én már nem foglalkozom.

Minden megváltozott,
és bár a nyár most a legforróbb,
a szívemet, lelkemet,
mégsem forrosítja fel...Kár!
Egyedül ezek a hűvösek már.

Magány utca 24

Vastag és dohos falakká nőnek az évek.
Megszakad a szív, annyira egyedül élek.
Nincs nekem itt helyem ezen a – nagy – világon.
Térdeimre esve hiába kiabálom
az égre életem visító szavait,

csak visszahullnak rám némán és értetlenül...,
lefekszem a földre porrázúzva, tétlenül.
Megadom magam. Elfogadom, hogy ezt kapom.
De ha egyszer mégis kellenék s keresnétek:
Magány utca 24, ahol én lakom.

Remény

Ha már végleg nem marad
nekem semmi, és senki,
s már csak annyi
az összeszűkült vágy,
hogyan: lenni...
toll akad, s talán papírt is
találok ha már írni vágyok,
mert mást,
én mit is tehetnék?

De írni még így is erény,
még ha szegényemberi
kemény sors is a remény.

Az eget szemem elől
vastag felhő takarja,
versbe faragott
tenger haragot
öntök magamra.

Vigyetek el innen

Belesápadok már az éjszakába,
s talán már soha nem áll el ez a szél.
Zörgeti a redőnyt, nagyon fagyos ez a tél.
Jégvirágot fagyaszt a világ ablakára.
Sötét éjszakába.

Örök eső hull, s tisztára mos mindent.
Csak a lelkemet nem, azon ott a folt.
Fáj nagyon minden ami lesz, s kísért ami volt.
Ha szerettek még engem, vigyetek el innen.
Vigyetek el mindent.

Mire vársz álom?

Én már rég itt fekszem az ágyon
s azt a pillanatot várom,
amelyben elaltatsz...,
mert egyedül te vagy az
ki e borzalmak elől
csöndesen eltakarhatsz,
s könnyű lepellet
néha még nyugalmat is adhatsz.

Ne menj még!
Maradhatsz...

Lebegj itt az ágy felett...,
mert amíg te itt lehetsz,
még győzhet a csorba képzelet
és dönthet a józanész helyett.

Ne menj még!
Maradhatsz...

Puha lepedődet terítsd a falakra,
s kedves, szürke alakodat
feszítsd az ablakra
s csak te légy ott
a csillogó üveg helyett,
mert ott csak a hideg,
üres világ fényei
keresik a helyet,
hogyan hol törhetnek rám,
– és rád...,
s egyre jobban s erősebben érzem,
és a döntő ütés a megállt szíven az,
amikor megszületsz
egy képzelt képben...

ilyenkor érzem a legfájóbban
a régi időt, a régi éned,
s én leütve,
a földről nézlek most téged.

Én már csak innen nézhetek rád...

Mindent elnyom,
amit olyankor élek át,
amikor érzem a
– NEM VAGY MÁR –
borzalmas hiányát.

Elvisz az álom

Gyönyörű reggel csillog az ablakban.
Itt ébredsz mellettem.
De ellép az ágy mellől az álom
és elvisz mellőlem téged is,
s a friss, fényes reggelben
az ablakból szökő hűvös huzatban,
itt ébredtél mellettem.

Itt... a tudatban.

Még gyorsan utánad nézek:
szemhéjam visszazárom
ijedt tekintetemre s látom,
ahogy a távolodó álom
átkarolva kísér a ködös határon.
Távolvisz tőlem téged.

Átbillen az élet a halálon.

Látod...?

Ilyen reggelekre ébredek.

Átkarolt vágyakat ölelek
fáradó karjaimmal
s árnyak játszanak
képzeletem féltett, édes titkaival.

Tudják, hogy ott vagy.
De az vagy még aki voltál?
– Ott vagy...?
Szóltál? –

– Dehogy! Nem...! –

– Akkor hogy lehet az,
hogy erősebben vagy,
mint bármely félelem? –

– Pedig nem szóltam semmit. –

– De én mégis minden
egyes szavadat értem
és biztosan felmértem azt is,
hogy ébren vagyok-e vagy álmodom.
Hangod az éjben ma még újra hallhatom? –

– Nem... Ó nem. Többé soha sem! -

– Ne menj tovább!!!

A határon túl végleg
elvesztelek kedvesem. –

Átbillen a halál az életen.

Rémület

Az utolsó fénysugár
is kihúzza a szobából
vékonyka testét.
Az ablak átszűri,
de végül beengedi
a lassú estét.

A puha szőnyegbe hullnak
a nappali, kacér vágyak,
s itt benn ...,
már épp, hogy csak
látszanak a tárgyak.

Felkapcsolom
kicsiny lámpám,
s áttetsző fényében
ölbeejtett kezekkel hajlok
íróasztalom fölé.

Minden olyan ijesztően
lassú és csendes.
Csak az óra
kattogó mutatója
jár körbe-körbe,
de ő is egyre lassabban...,
szinte megállítja az éjszakát
a résrenyitott ablakban.

Lebben a függöny...,
némult mozdulattal
billen át rajta a huzat.
Eloltom a lámpát,
lefekszem,
s a bémult tudatot
éberré rázza
minden aprócska mozdulat.

A szemközti sarokban
a félelem,
összefont ujjakkal lesi,
hogymit csinállok.
Tágranyílt tekintetem
rémülten kémleli
ezt a bentit, vak világot.

Balról moccan valami,
jobbról mintha
a szekrény mozdulna,
s fekete árnyak vonulnak
tömött sorokban
az átlátszó falakon.

Mozdulatlanul,
lélegzetvisszafojtva fekszem,
s figyelek ...
Minden érzékem
kitágulva kérdezi tőlem,
hogymit tegyek.
A falakon a képek
csak sötét üregek
s eltorzult alakokat
képzelek a
homályló üvegek mögé.

Most egy hang...,
síri csönd...,
minden,
szinte örökre megáll...,
egyet reccsen az ágy.
De olyan erősen hallom,
mint amikor
egy harang oldalát veri
egy tonnás kalapács.

Olyan nehéz lett a levegő,
de csak úgy érzem,
– nyugtatom magam.

A szoba,
mint egy elhagyott temető
s a falak hideg kerítések
kovácsolt rácsai,
mely áttörhetetlen határ.

Záródik
a rémület vaskapuja,
halom, ahogy fordul a zár.

Kapkodó tekintetem mögött
rémült agyamban mélyen,
ziháló lélegzeteim
közti üres térben érzem...,
reszketően
ver a szívem.

Félek...!
Félek, hogy itt vagyok!

Nem merek ...
Mont nem.
Most nem mozdulhatok!

Takaróm izzadt sarkát
gyűrött tenyérrel
markolom.

Az ajtó,
mintha megmozdulna,
s igen ...,
most már tisztán látom,
hogyan ott oszton
s csak engem figyel
a bordás üvegen át
baltás gyilkosom.

Most mit tegyek...?

— ... —

Azt nem!

Mozdulni most nem lehet!

Nem merek!

Várok...

A villanykapcsoló
egy karnyújtásnyira
van tőlem,
ha egyből odata látok.

Legyőzöm
bénult önmagam,
elfordulok,
keresem a kapcsolót,
tapogatok...
rohanok...
de nem találom!

Gyorsan visszafordulok,
újra fekszem...

Késő...!

Látom,
már itt lebeg felettem
szörnyű halálom.

Kék madár

A „Kék madár” tán nem is létezik.
Vagy mégis? Netán valahol?
El kéne indulni megkeresni,
Felkutatni, de hol?

Életutunk során már azt hisszük,
Nyomában vagyunk,
aztán nagy hamar kiderül,
hogymeg csak álmodoztunk,
s egyedül vagyunk.

Boldogság madara-e a „Kék madár”?
Már ezt is kételkedve hiszem.
De léteznie kell,
Meg kell találnom!

Az élet terhét addig
Egyedül viszem.

Ha vállamra szállna,
S nekem dalolna:
Új verset írok róla,
Mely arról mesél:
Igenis létezik,
S az ember már
Azzal is vétkezik,
Hogymeg kétségbe vonja.

A fény

A fény erőt ad az élethez.
A fény mindenütt sugárzik.
Feltölti egész lényünket új energiával.
Világosságot teremt körülöttünk,
hogy mindig világosan lássunk.

A fény szétszórja sugarait.
Mindenhol, s mindenkre rávilágít.
Hagyd, hogy elárasszon melegével,
Hogy béke és szeretet ölelje át
Egész földünket, azok népeit!

A fény ereje segítsen megoldani
Az élet ezernyi gondját, baját.
Vegyen körül, ha betegség támad,
Segítsen leküzdeni bármi bajt.

A fény ereje kísérje
Mindannyiunk földi életútját,
S ragyogjon be mindent,
Szeretetgyűrűt vonva a földgolyó köré.

Örök VILÁGOSSÁG
Fényeskedjen MINDENKINEK!

Lelkemben őrizem

/Ady Endrének/

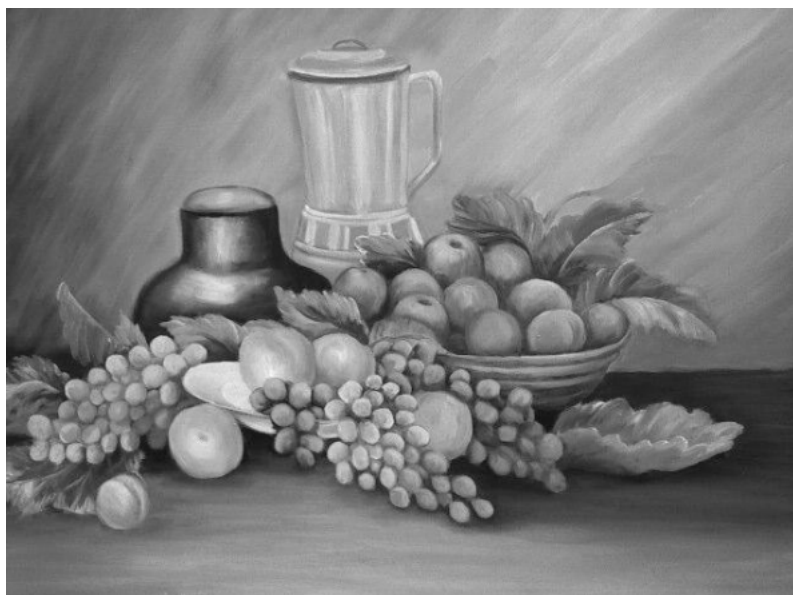
Az USA-ban hol addig éltem
volt egy faragott könyvszekrényem
s a sok magyar könyv szépen rendbe
és ott tündökölt Ady Endre
s ahogy a munkából hazatértem
a könyvtárszobámba beléptem
leroskadtam a kerevetre
könyveket vettem a kezembe
Oh – hogy szerettem én a verset
tollam még ma is egyre serceg
és Ady lett a jó barátom
Véle utaztam minden nyáron
nyaralni mentünk vittem is
lelkembe ittam szinte fétis
s hogy hazatértem itt ragyog
ma is Ady rajongó vagyok
mert minden sora színarany még
sorok közt él a sok-sok emlék
a gépen is Véle utaztam
Fiam Nőm is Adyt magasztal
nekem is van két szép könyvem
ám Érte hullik a könnyem
Aki vallott a magyar szónak
és Mestere a szépnek-jónak
Versei gyöngyök szépen szólnak
Mestere Ő a magyar szónak
Sugárzik Endre drága orcád
és Téged sirat Magyarország

PLESZKÓNÉ VARANNAI VERONIKA

Festményeim

Alkony a tóparton

Őszi gyümölcs csendélet

Mezei csokor

Csendélet dinnyével

A pók

Pók úr méltóságosan
terpeszkedve
ül hálójánál
elrejtve,
nyolc szemét jobbra-balra
meresztve
les fonálderdejéből
felfegyverkezve.

S ha egy vétlen áldozat
megszeppenve
csapdájába véletlen
betévedne,
a sunyi kékúr hálójába
betekeredve
zsákmányát összekötve
bekebelezze.

Nemkülönben pókné
őnagysága sem
rosszabb férjénél
az asszonyság - hiszen
megvárja a mámoros
éjszaka kékjét,
majd jóízűen felfalja
szerencsétlen férjét.

Egy viharos nyári éjszaka

Esteledett. Tüzes aranyfényben bukott le a Nap. A könnyű pehelyfelhők foszlányai lelógtak az égről. A csönd nyomasztó volt, itt-ott néhány sápadt csillag függött csak az égen.

Hirtelen a távolból vészjósló moraj közelgése hallatszott. Aztán egy fekete felhőfal közeledett, és szélesen elnyújtózva, mint egy takaró, úgy terült el a táj felett. Néhány perc múlva tűztengerként fényes villám cikázott ki a sötét felhők közül, megvilágítva mindent. S mintha az ég be akarna szakadni, hangos dörgés törte meg az éjszakai csendet. Hatalmasan, fenségesen zengett a morajlás, hogy aztán elguruljon a távolba. Majd ismét üvöltő láрма hangzott, a föld és az ég morajló visszhangot dobott vissza, s a pillanatnyi mély csönd egy újabb erőgyűjtésre volt csak elegendő, hogy ismét rémületkeltő harsogásba kezdjen. A felhők összetornyosultak, s az örült vihar ide-oda kergette őket. A szél keserves sírással zúgott. S közben folyamatosan izzó lándzsákat lövellve szikráztak a villámok ragyogó világossággal fel-felcserélve az éjszaka sötétjét, az üvöltő hangok harci kiáltásaival vegyülve.

Aztán hangos, monoton kopogás kezdődött, hirtelen megeredtek az ég csatornái, s a jégeső dobolása elvegyült az üvöltő szélrohamok vágtajában. A nagy jégdarabok viháncoltak, ugráltak, kopogtak, kergetőztek a szél szárnyán, majd a nagy ficánkolásban hamar elfáradva sápadt fehéren elterültek a földön.

Lenyűgöző volt a természet tombolása. De a levegő kísérteties szürkése és az esőzuhatag mellett is lassan-lassan a villámlások és mennydörgések közötti szünetek ritkulni kezdtek. A vihar elvonulóban volt. Itt-ott az égen egy-egy halványkék csík is kirajzolódott. A sűrű sötét felhők is lassan elrongyolódtak. Hajnalodott. A távolból kikandikált a Nap, átkukucskálva a felhőfoszlányok között, körbeszemlélte a vihar pusztítását, hogy nemsokára ismét teljes pompájában ragyoghasson.

Halk kopogás

Az egyik nagyvárosban egy nyári hétvégén zenei fesztivál volt. Szállodák, kiadó szobák már jó előre mind le voltak foglalva. Milliónyi ember többségében fiatalok, táncoltak, mulattak, szórakoztak napokig a fülsiketítő hangzavarban. A zenekarok sorba váltották egymást a színpadokon. Közben persze nem maradhatott el a forró napsütésben a különböző italok fogyasztása sem.

Estére a sok táncból, italtól, s főleg az egész napos hangos zenétől ki erre, ki arra, szállodákba, panziókba, sátrakba igyekeztek meghúzódní, a fiatalok „természetesen” nem egyedül. Így éjszaka ha „másképpen” is, de folytatódott a mulatozás. Hisz a legtöbb ember számára az egyetlen hely – a Mennyet kivéve – ahol az ember tökéletes biztonságban lehet a szerelem és a szex minden veszélyétől és nyugtalanságától – a pokol lehet.

Csak Kristóf feküdt egyedül szobájában, keseregve gondolva szerelmére, aki a fesztivál ideje alatt otthagyta őt egy másik fiúért. Mikor hajnal felé végre minden elcsendesedett, s legtöbben már aludtak, mire Kristóf hirtelen kopogtatásra ébredt. Álmosan dörzsölte meg a szemét megkérdezve:

– Ki az már ilyenkor?

– Íme az ajtód előtt állok, és zörgetek – hallott egy halk hangot kintről.

– De ki az? – kérdezte megint Kristóf.

– Én az Úr Jézus vagyok – felelte a hang –, és az ajtód előtt állok és szeretnék bemenni és veled vacsorázni.

– No, de ilyenkor? Én most aludni akarok végre – felelte Kristóf álmosan. Majd máskor!

Az Úr Jézus még sokáig kint állt. Halkan zörgetett nem egyszer, nem kétszer, de nem engedték be. Süket fülekre talált. Aztán bánatosan tovább ment. Egyik ajtótól a másikig, mindenhová bekopogva. Volt, ahol talán kinéztek a kukucskáló ablakon, de mégsem engedték be. Így újra tovább kellett mennie. – Vajon létezik-e olyan ajtó, olyan lakás, ami az Úr Jézus előtt zárva lehetne? – De ő mégis kint maradt! Pedig sokan hallották, hogy zörget, de nem nyitották ki az ajtót. Mert benn túlságosan nagy volt a zaj? Vagy

annyira el voltak foglalva a saját örömeikkel, bánataikkal, esetleg egymással? Vagy a hangos rádióból, tévéből áradó zenével, filmélményekkel, hogy nem vették észre a halk kopogó hangot? Az Úr Jézus helyét más egyéb vette birtokába a szívükben.

De vajon mi foglalta el Kristóf szívében is az Ő helyét? Becsvágy, szerelem, pénz, keserűség, bánat? Nem! Ő saját maga üzte el a fáradtságára hivatkozva. De Jézus többször is visszatért hozzá halkan kopogva. Elmehetett volna, hiszen Kristóf nem engedte be, de Ő nem tette, s mindig visszatért hozzá. Továbbra is kint állt az ajtaja előtt és zörgetett, mert szerette volna visszaadni Kristófnak az elveszített békességét. Szerette volna megajándékozni a bánata, keserűsége helyett egy nyugodt örömteli élettel.

Vajon az éjszaka sötét csendjében végre felébredt Kristóf, hogy meghallja Jézus halk kopogását? Eljutott a szívéig, hogy valaki meg akarja vigasztalni bánatában, és vele akar vacsorázni? Reméljük igen! Átéltette ezt az örömteli boldogságot!

Tátrában /festmény/

A természet békéje

A Bükk hegység környéke csodálatos hegyvidéki táj. Sok helyen még érintetlen területek is vannak. Tiszta levegő, hidegvizű patakokkal, ott, ahol az ember megpihenhet, felüdülhet testileg-lelkileg. A szülőfalum e vidéken terül el. Cserépfalu, mint a nevében is foglaltatik, törékeny, szép, tiszta. Ez idáig dolgos emberek lakják, akik adnak a falujukra, vesszőseprűvel felseprik a porta körül, még a főutat is, ha szükséges. Korábban erdészeti központ is volt irodával, szolgálati lakásokkal. Egy ikerlakás szolgált erre a célra, szemben a mi házunkkal. Így került sor, hogy édesapámat is bevonták bizonyos munkákba. Vadászatkor hajtóként működött közre, vagy pedig szekérrel hozta haza az elejtett vadakat. Így mi is jól jártunk. A munka fejében kaptunk egy-egy vadnyulat, őz-, vadkan-, vagy vaddisznóhúst. Abban az időben nagy kincs volt ez számunkra. Kaszálók is voltak az erdei fennsíkon, így például a Galyatetőn. Apáméknak felajánlották a feles kaszálást a falutól több kilométerre. A helyet csak szekérrel lehetett megközelíteni. Gyönyörű fennsík, mintha a Nap karnyújtásnyira lenne. Térdig érő fű, tele számócával.

Tanyát vertünk a gyönyörű tájon. A férfiak kunyhót eszkábáltak. Kétoldalt támfá, vastag rúd a teteje, nyergesen. Gallyakat raktunk rá, szénával betakartuk vastagon, hogy fogja az időt. Még egy kisebb ponyva is felkerült a tetejére, amit lekötöztek, hogy védjen bennünket az esőtől.

A kunyhóban aludtunk szénaágyon, melynek illata, és a sok munka elaltatott bennünket. Lópokróccal takaróztunk, háziszóttas ricúpokróccal, nem kellett félnünk semmitől.

Volt a közelben egy tó is. Abból ittunk, merítettünk vizet a főzéshez, mosakodáshoz, és persze abból itattuk a lovakat is.

A pár napos munka – nekünk gyerekeknek – üdülés volt. A férfiak kaszáltak, mi csak a széna forgatásában és gyűjtésében segédkeztünk. Háromágú fávillával dolgoztunk hárman: a húgom, egy unokanővérem, és jómagam. Amikor a széna mindkét oldala megszáradt, rudasokba, vagyis kisebb boglyákba gyűjtöttük össze. Megvolt ám a praktikája, hogyan kell összerakni. Ezt ma már kevesen

művelik. Az érintetlen erdei tájat csodálatos illatok lengték be. Étkeink: nyáron sült szalonna, vagy bográcsban lebbencs, de ez inkább estére. Úgy is volt, hogy mi, lánygyerekek, hazamentünk finom, jó ebédért, amit édesanyánk főzött otthon. Jöttünkben-mentünkben mindig gombát szedtünk. Ismertük a jó fajtákat. Tudtuk, hogy melyiket lehet parázson sütni, vagy paprikásan főzni, esetleg éppen levesnek. Nem is emlékszem, hogy valaki beteg lett volna a gombától. Ezt mind a jó Isten adta, a természet lágy ölén. A gyümölcsöket: eper, málna, szeder, som, vadalma, vadvörte, mind-egyiket mohón ettük.

Azt a gyönyörű tájat nem lehet elfelejteni. Tiszta időben sok településre el lehetett látni. Édesapám mondogatta: „Gyerekek most nézzétek!” – kezünket napernyőnek használtuk, és gyönyörködtünk a látványban. Néha vaddisznó kondát láttunk. Dagonyáztak egy-egy pocsolyában. Mi észrevétlenül visszahúzódtunk, nem akartuk megzavarni őket. Máskor szarvascsordával találkoztunk, amint tovaszökkentek az erdő sűrűjébe. A kígyókkal kellett nagyon vigyázni. Mérges is akadt közöttük. Apámék vasvillával elbántak velük. No meg a sok szúnyog, pöcsik. A lovak nyakát, szügyét támadták. Szegények állandóan csapkodták magukat a farkukkal. A szépség mellett megvoltak a veszélyek is. A felnőttek óvatosságra intettek bennünket. Amikor végeztünk a sok széna gyűjtésével, a gyerekek feladata befejeződött. Apám és a bátyám megpakolták a szekeret a szénával, kétoldalt rudast kötöttek fel, hogy le ne csússzon, és több férjen a szekérre. Lassan hazafelé indultunk. A holminkat összepakolva, a kunyhót meghagyva, hátha a másik esztendőre marad valami belőle.

Az úton nem mertem a szekér mellett haladni. Nagyon félelmetes volt a hegyről – a sok eső elmosott úton – teherrel lejönni. Sokszor a két kereket láncsal lekötötték, nehogy a lovakra szaladjon a szekér. Ez már igazi férfimunka volt.

Lehet, hogy csak nekünk, gyerekeknek tűnt ilyen szépnek és romantikusnak e gyönyörű táj. Azért él ilyen elevenen az emlékezetemben. De hiszem, és tudom, hogy minden természetkedvelő ember szeretne legalább egyszer az életében ilyen helyre eljutni. Isten által adott természetbe, ahol a Nap egy karnyújtásnyira van.

Lehet, hogy az erdőt kivágták, a tisztás elgazosodott, de hiszem, hogy ma is csend, nyugalom és béke honol.

Álmaimban

Álmaimban visszatér a múlt,
Mely elringat, szárnyakat ad, repít.
Lombos fák alatt hűsítőn susog
Az ifjúság, a végtelen, ki volt.

Öreg fának lombos ágai alatt
Már csak a magány, és az emlékezés maradt.
A gyermek zsvaj elszállt, a pad is üres már,
Hulló falevelek peregnek alá.

Őszi szellő hordja szerte-szét,
Mint az álmot a hajnali ébredés.
Vadvirágos rétek tovatűnnek,
Marad az ősz, a sápadt falevél.

Bor István Iván grafikája

A csavargó imája

Kenyérré lettek titkon a szavak
árnyain lépeget az este
utadra engem, nyomorultat...
uram, nem méltó kegyelmedre
szolgád, szennyem, sebem
rongyom sem takarja

s ím szavadra szívemben félragyog fényed
mosolyod túlragyog áldott Napon
s a csillagkórus glóriát zeng
ezüst a Hold, fátylát engedi

méltatlan vagyok kegyelmedre
láncaim hullnak, tűnnek nyomtalan
sátoros ég alatt öreg szívemben
áldássá válik minden szavad.

Egy napon

Arany nap simítja fürtöd
sós könnyemet föld pora issza
távolról kórus szól, pattan a zár
szívedre száll az égi madár

sós könnyedet föld pora issza
cérnaszálon ingatag esték
égre nyílik apró ablakod
fest a hajnal, bíbor a festék.

Angyali ének

Fényben élek, tiszta fehér lángban
világom nyílik, virágom látod
hárfám rezdül, hullik a harmat
napok arcain hajnalokat látok

az utazó léptét én vezettem
az égre néz ki arcomba lát
szemein ezüstje megmarad
a csillagösvény magába zár

s te lenn maradsz, ezüst a könny
kezedben nyílik a virág
nézlek téged, ablakom a hold
házad fölött csillagmiriád.

Szent Erzsébet fohásza

Gyöngy koppan gyöngyre, napjaink fűzöd
tövisen jár ki utadra lép
csodákkal övezve vezetsz mégis engem
rózsává vált télben a kenyér:
kenyerem rejtettem királyi kötőmbé
kibontva rózsák hullanak,
hullanak egyre a palota kövére
s árad a kegyelmed, átjár, beborít
kiterjesztett kezéd oltalom
olthatatlan ég a szívemnek lángja
irgalmad palástja óvón vállamon.

Szerelmem

/Szívem minden dobbanással hálálkodik a sorsnak!/

Azért mert létezel és vagy Te nekem!
Mikor Rád gondolok, remeg testem s lelkem!
Nagyon jó érzés szeretni, és szeretve lenni,
Nekem Neked és Nekem Neked kedvemre tenni!

Vágyok állandóan a közeledben lenni,
Kívánságod szerint akár sétálni is menni.
Kívánlak látni Téged, hallani szuszogásod,
Érezni illatod, élvezni simogatásod!

Kérem a Jó Istent, vagy ha az nincs, a Vénuszt,
Vagy akár Jupitert, Cupidót, vagy a hatalmas Zeust:
Maradjak meg szívedben örökre, míg világ a világ.
Sok milliárd boldog perc várjon még miránk!

Mit érzek, kifejezni ennél jobban én versben nem tudom,
Hogy mi van a szívemben, nézz a szemembe: mutatom!
Ha eléggé mélyre nézel, láthatod, nincs ott semmi más,
Csak érted izzó Szerelmem és a boldogságra vágyódás.

Létünk

Létünk, mily fura, igaz talány,
Játék az élet megannyi színpadán,
Szerepek, maszkok, jelmezek,
Reánk forrtak, valóssá lettek.

Mikor jöttél, még tudtad
Mi végre játszod s írtad sorsodat,
De aztán, a születés hajnalán,
Balgán a Sztix vizéből ittál.

Kutató, kereső kezek,
Kegyetlen, taszító tekintetek,
S lám, maszkod reád forrt,
Nem tudni arcod hogy, s mi volt;

Ki az az idegen
Ki oly mélyen, odabenn
Dörömböl, ordít és üvölt,
Szabadságáért nemegyszer ölt.

Igen, ölt. Te önnönmagad,
Megélted sok kis halálodat,
De minden halál egy újabb születés,
Eszmélés, igaz felébredés.

Hát Élj! S Halj meg százszor és ezerszer,
Hogy végül önmagadhoz juss el,
Hol egybeforr a kezdet s a vég,
Lüktető élet megnyugodék.

Semmi vagy és Minden.
Egy és Millió.
Bánat és Öröm.
Rossz és a Jó.

S ha még kérded:
„Mi végre e földi élet?”
Megsúgom a lényegét:
Úgy hívják hogy Szeretet.

Merengő /festmény/

Megéltem Ady Fekete Zongoráját

Sír, nyerít és bűg
A fekete zongora!
Fejem zúgása, szemem könnye:
S éled sok Ige, Prófécia.

Igen Szent volt a teremtés
Teljes tökéletességében!
Boldogság adatott az embernek
Végtelen bőségben!

Ó, de nézzétek a Világtörténelmet!
Szeretet helyett: bűn s vér, vér!
Az egész Föld felszíne,
Mára egy háborús csatatér!

S a zongorát, e hangszert
Vak mestere tépi, cibálja!
Tudat alatt ujjai közt,
Felidéződik a véres Golgota!

Itt e világtörténelmi Magaslaton
Minden, térben- időben elrendeztetett!
Isten Báránya a kereszten,
Így kiáltott: „Elvégeztetett!”

Ám az ember folytatta, s folytatja,
Mintha a Golgota nem lett volna!
Közeledik, közeledik, küszöbön hát
A Feltámadott Bárányok Haragja!

Földrengés, cunami, tornádó, lavina,
S a szárazság mind előjelek!
Jaj, jaj, jaj, de az ember tudományosodik!
Sír a zongora: rettenet, rettenet!

Istent kisbetűvel írják!
Teremtés helyett a förtelmes evolúció!
De vigyázzatok, aki amit vetett,
Az lesz számára az örökkévaló!

Ám a Menyasszony, az Újjászületettek,
A Krisztushívők Serege:
Hazaragadtatik a Mennybe,
S ami Megíratott, Megtörténik Sietve!

A wohltemperiertes Klavier
Csak színében volt fekete! –
Hisz Isten Fiában Van Üdvösségünk! –
Ezt zongorázta Fénylő Üzenete!

„Ámen! Az áldás, a Dicsőség
és a bölcsesség,
a hálaadás és a tisztesség,
a hatalom és az erő
a mi Istenünké örökkön-örökké. Ámen!”
(Jelenések 7,12)

Bizony Marana tha Ámen és Ámen!

Sándor József grafikája

Katica-lakodalom

Pöttyöséknél nagyon nagy az izgalom,
a nyáron lesz megtartva a Katica-lakodalom.
Sietnek is a festéssel,
hiszen tudjuk, úgy illik:
Szép udvarban, tiszta házban
kell a násznépet fogadni.
Söprögetnek szorgalmasan,
a ház mögött már vakoznak,
s hogy a kert is rendben legyen,
szólnak hát a vakondnak.

Készen vannak a festéssel,
ajtó, ablak mind csillog.
A szobába bútort visznek,
s leülnek a pamlagon.
Fáradtan néznek széjjel,
nyugtázzák az eredményt.
Jót is nevetnek egymáson,
hisz kopottak a mellénykék.

Előveszik hamarjában újra az ecsetet,
nézik már a piros és fekete festéket.
Egymást festik jót nevetve,
fénylik már a piros hát.
Hét fekete pötty is készen,
Végre szépek a katicák.

Jöhet már a lakodalom,
a meghívót, ha megkapod,
remélem az ajándékot,
s a jókedvet otthon nem hagyod!

Ballagás emlékkönyvvel

– Na mutasd magad! – mondta keresztanyám, amikor felállított a székre, hogy bejelölje, meddig kell felvarrni a szoknyám. Ugyanis ő varrta a ballagó ruhám. Szépen tudott varrni, a szomszédok, s a környékbeli emberek csak vele dolgoztattak. Így hát külön öröm volt, hogy elvállalta a sok munka mellett ezt a rendkívüli eseményre készített „ruhakölteményt”. Keresztapám mondta így, mert ő mindig ott foglalatzkodott, ha rólam volt szó.

– Vedd egy kicsit rövidebbre – adta ki az utasítást – egy kislány úgy szép, ha kivillan a térde a szoknya alól.

– Te ebbe ne szólj bele, értesz is a divathoz. Inkább menj és etesd meg a jószágokat, lassan sötétedik!

Így évelődtek egymással, miközben valóban beesteledett. Keresztanyám is ráhagyta a varrást, majd holnap folytatjuk, s lecsukta a varrógép tetejét.

– Aztán mondd, mit szeretnél ajándékba kapni?

– Hát nekem ez is ajándék, hogy megvarrja a ruhámat.

– Na ne szerénykedj, valamit csak szeretnél.

– Nem, én nem akarok semmit, csak továbbtanulni.

– Az is szép dolog, de azt majd eldöntik a szüleid, legyen az az ő ajándékuk.

Nem mertem megmondani, hogy az osztálytársaim karóráról, aranyláncról, gyűrűről álmodoztak, s biztos vagyok benne, sokan meg is kapják. A Kovács Eszti is azt mondta, ő a keresztanyjától aranyláncot kap, s mutatta mekkora kereszt lesz rajta. Én is szerettem volna bármi szépet kapni, de tudtam, a mi rokonságunkban senki sem engedheti meg magának. Viszont a könyvet nagyon szerettem, talán azt fogok kérni.

– Hát, ha lehet, akkor könyvet kérnék – mondtam félénken keresztanyámnak.

– Könyvet!? Hát persze, hogy kérhetsz, kapsz tőlem olyan könyvet... hogy is mondjam, hogy abba te és a legjobb barátaid írhatnak.

– De hiszen nem is tudok írni, a barátaim még úgyse! – pedig akkor már kacérkodtam a gondolattal, hogy író leszek, saját könyvem

olvasom, és nem kell drága pénzen megvenni a könyveket. Bár, ha könyvről volt szó, semmi sem drága, még az ebédem is odaadtam volna, ha könyvet vehetnék az árán.

Az osztályban nagy volt a zsibongás, a sötét szoknyák, fehér blúzok árasztották az ünnepi hangulatot. S a frizurák? Hát bizony azok sem voltak hétköznapiak... erre az alkalomra nekem sem kellett copfot fonom, édesanyám megengedte, hogy feltűzzem a hajam. Hát nem is ismertek meg sokan. Még a fiúk is megjegyezték az osztályban, hogy ma különlegesen nézek ki... büszke is voltam magamra...

A bejáratú lugas rózsái, mintha erre az alkalomra rendelték volna, éppen most kezdtek kinyílni. Elkezdődött a ballagás. Nem tudom, miért, de sosem gondoltam, hogy ezen a napon még megsiratom az iskolám. Pedig voltak szomorú perceim is benne, nem is kevés. Bár nekem sosem a jegyem miatt kellett szomorkodnom, inkább azért, mert mindig igazságtalanság történt velem. A nagyobbak engem bántottak, s ha verekedtem, mindig csak azt látták, hogy én ütök, azt sosem, hogy az első hajhúzást, rúgást mindig más adta.

Már az iskola udvarán a lugas alatt vonultunk végig, karunkon a sok-sok virág. Még mindig peregték az elmúlt évek eseményei. Csakugyan most vagyunk így együtt utoljára, „szétszór a sors, mint szél a port”, hangzott az ének. S ebben a pillanatban eszembe se jutott, hogy ki melyen ajándékot kap, s én mit kapok... Hatása alatt voltam az ünnepnek, a búcsúzásnak.

Mások lehet, hogy észre sem vették, de a tanárok is könnyeztek. Mégse voltunk azért mi olyan rosszak, futott át az agyamon. Akkor még nem gondoltam, hogy rövidesen ténylegesen szembesülünk azzal a ténnyel, hogy többé sohasem leszünk így együtt.

Nem sokkal a ballagás után egyik osztálytársunk meghalt. S mire a negyven éves évfordulóra gyűltünk össze, már heten hiányoztak, s az osztályfőnök sem volt közöttünk...

A ballagás után fénypésshez mentünk. Akkor még nem csattogtatott mindenki úton, útfélen digitális masinát. Múterem, beállított póz, addig, amíg a virág sem hervad el.

Otthon terített asztal a verandán, a szomszéd néni áthozta kopott citeráját, s míg a konyhából a húsleves illata szállt felénk, igencsak pattoztatta a húrokat.

Az ebédnél aztán előkerültek az ajándékok...

Ennyi könyv egy könyvtárban sincs, ujjongtam, de mégis egy kék-fedelű könyv kötött le, kusza betűkkel az elején EMLÉKKÖNYV, még kuszább betűkkel keresztanyám első beírásában József Attilát idézte:

„Dolgozni csak pontosan, szépen,
Ahogy a csillag megy az égen,
Úgy érdemes.”

... ma is nézegetem a sok beírást, s most eszmélek rá, milyen jó is volt diáknak lenni, s emlékeimmel együtt a gondolataim felsőbb osztályba léptek...

SÉLLEY ATTILA

Szeretnék haza menni

/Gyermek, akasztás előtt. 1958/

Haza menni Anyám.
Hazamenni szeretnék.
A börtön hideg,
Kemény az ágy, nincs virág.

Ajkamon a szó befagyott.
Korbács csattan a hátamon.
Éjjel álmomba láttam Apám.
Haza mennék Anyám!

Jer, fogd a kezem
Vigyél haza!
Legyek szófogadó gyermeked.
Haza mennék Anyám!

Itt bús falak között
Sorvad síró kisfiad.
Látom koponyád, őszülő hajad
Könnyező szemeid, szíved meghasad.

Lennék hűséges gyermeked
Bocsáss meg ha elmegyek.
Kegyetlen tudom a halál
Ott már semmi sem fáj.

Anyám! Álmomba tündérek között jártunk
Mily csodálatos volt az éj!
Jött a reggel és minden fekete
Csúnya, sötét. Félek Anyám.

Még élek, de holnap hajnal tán itt a vég.
Nyakam töri a kötél, szorít nem jó,
Nem így akartam.
Vigyél haza Anyám!

Kedvesem!

Néked mást adott az élet.
Minden szépet, minden jót
Gyöngykoszorút hajadba,
Ajkadra mámoros szót.

Mámoros szavaid
Más férfi itta.
Tekinteted őreá,
S nem reám szórtad.

Rózsák. – Ti, nyíló rózsák
Ti tudjátok hogy
Mily szép volt
Akkor a nyár?

Bódító illatát
Felénk küldte egy huncut szellő
S kacagva hullt reánk
A virágeső.

Negyven éve: jöttek nyarak
Ősz tél tavasz
De az a nyár.
Régi idők nyara maradt.

Emlékek virág erdejében
Keresed-kutatod.
Hiába már
Az elosont.

Lesz még nyarunk?
Rózsá nyílik még?
Szép volt.
Nagyon szép.

Erdély az én kedves hazám

Vár reám hazamegyek.
Tudja, érzi, hogy szeretem.
Hegyei átkarolnak.
Csókolják, védik testemet.

Nyugalom árasztja lelkem.
Nyugtat, dédelget, csitít.
Fülembe ősi dalt dúdol.
És elringat.

Szellő szárnyán köszöntenek
A Gyergyói hegyek.
Fenyvesek suttogását hallom,
Majd elpihenek.

Útjai porából merítem életem.
Mindenütt árad az emberi szeretet.
Köszöntésüket hallom és vallom,
Van igaz, tiszta szeretet.

Itt vagyok, öleld kebledre
Hűséges gyermeked.
Ne szidj!
Csak szeress! Mint én szeretlek.

Vándor

Hazatértem.
Megtaláltalak.
Szeretnék karjaid között
Megpihenni Kedves!
Hosszú az út
Melyet végigjártam.
Valamit mindig kerestem.
Szép tájak, emberek
Sorakoztak elém.
Kedvesek, szépek.
Téged kerestelek.
Nem találtalak.
Jöttek napok,
Múltak évek,
Sehol nem voltál.
Gondolataim erdeiben talán,
Lelkem mélyén bérelt kastélyodban
Rejtőzködtél.
Istenek sugallata
Adott vissza nékem.
Most itt vagy.
Örülök nagyon.
Szeretlek, szeretlek.
Ugye hagyod?

Csak Te tudod

Én nem tudom.
Mi a szerelem?
Ha nem vagy
Itt velem.

Én nem tudom
Hogy kel fel a Nap?
Hogy nyílik a virág?
Nem tudom!

Kutatlak
A szellem vad vizein
A rózsá bódító illatán.
Mily szomorú talány.

Megtalálalak,
Kapaszkodom beléd.
Sorsom sorsoddal.
Oszteni oly merész.

Könyörögve kérem Istenem
Szíved összetörni
Lelkedet meggyötörni
Ne merjem...

Mea culpa

Bocsáss meg Kedves,
Megbántottalak.
Magadra hagytalak.
Elhagytalak.

Szíved összetörtem.
Tudom magam is
Sokszor gyötrődtem,
Összetörtem.

Most, hogy újra vagy
Itt vagy.
Enyém csak az enyém vagy
Nem engedlek!

Szükségem van rád,
De nagyon
Szeretlek, csókollak.
Ugye hagyod?

Ugye, hagyod, hogy
Ragyogjon a Nap.
Csillagok játéka
Lelkemre hat.

Vágy

Boldog az a pillanat
Ha itt vagy velem
Fogom a kezéd
Érzem szívem remeg.

Az a szerelmi vágy
Ami űz feléd
Az a csók
Az a pillanat.

Igaz szerelem
Ez a miénk.
Látják az istenek
Szenvedésünket.

Vágyom utánad
Kedves.
Mosolyod fényében
Úszom.

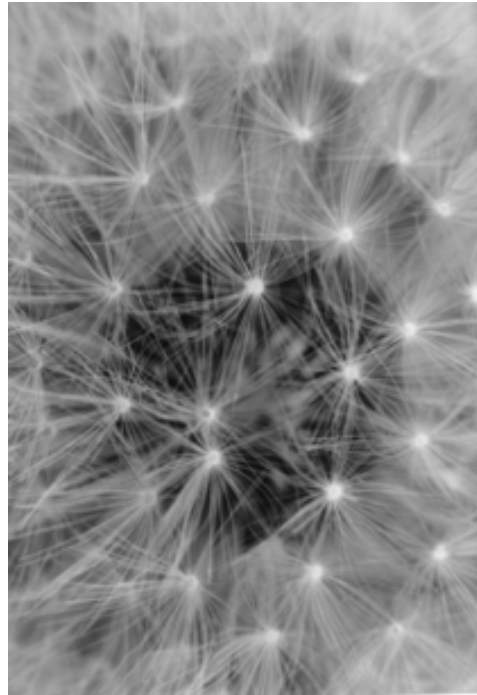
Vágyom
Szemed huncut
Pillantását
Mely felém árad.

Maradj még oly jó!
Távolról is
Hallom hangod
Biztató szavait.

Visszajött
Minden remény
Melyet tőled kaptam
Ez az enyém.

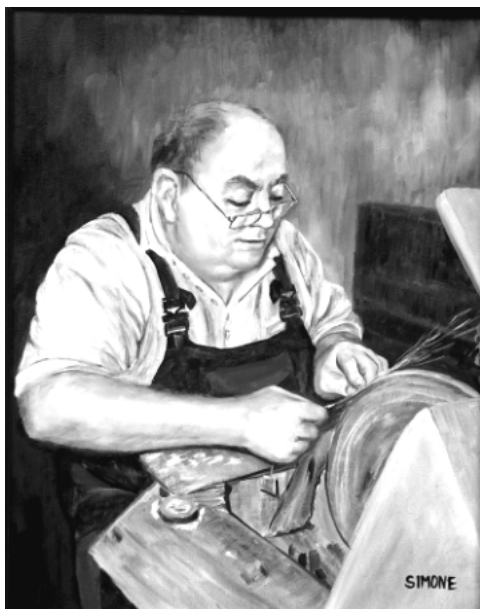
Fotóim

SIMON M. VERONIKA

Új festmények a „Régi mesterségek” sorozatból I.

Köszörűs

Az ács

Keramikus

Kubikus

Új festmények a „Régi mesterségek” sorozatból II.

Lakatos

Vályogvető

Kovácsműhelyben

Csengőöntő

Új festmények a „Kis magyar arcképcsarnok” sorozatból I.

*Bocskay István
Balassagyarmat*

*II. Rákóczi Ferenc
Rákóczifalva*

*Kazinczy Lajos
Aradi vértanú /Szfvár/*

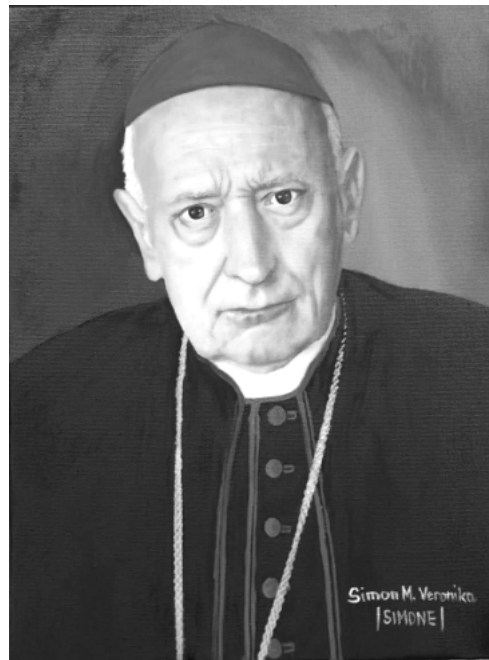

*Ormai Norbert
Aradi vértanú /Szfvár/*

Új festmények a „Kis magyar arcképcsarnok” sorozatból II.

*Batthyány Lajos
Pákozd*

*Mindszenty József
Köln*

*Baross Gábor
Győr*

*Gróf Teleki Pál
London*

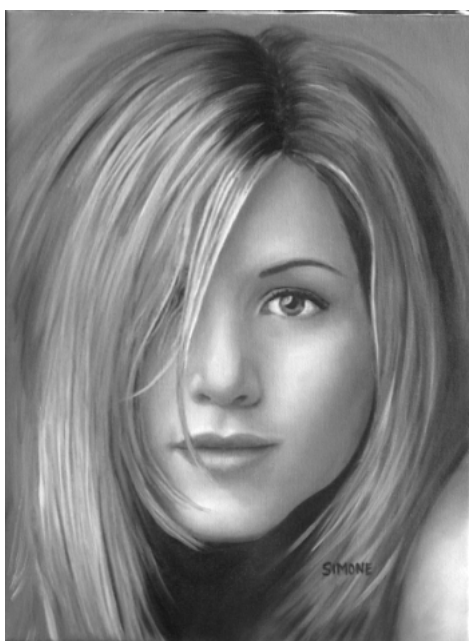
Új festmények a „Színészek” sorozatból

Marilyn Monroe

Goldie Hawn

Jennifer Aniston

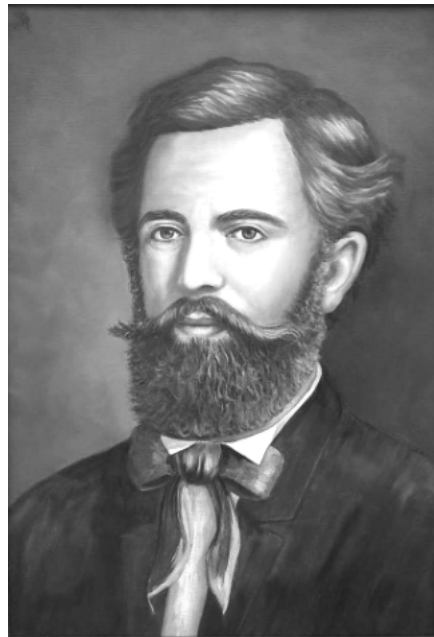

Julia Roberts

Új festmények a „Festők” sorozatból

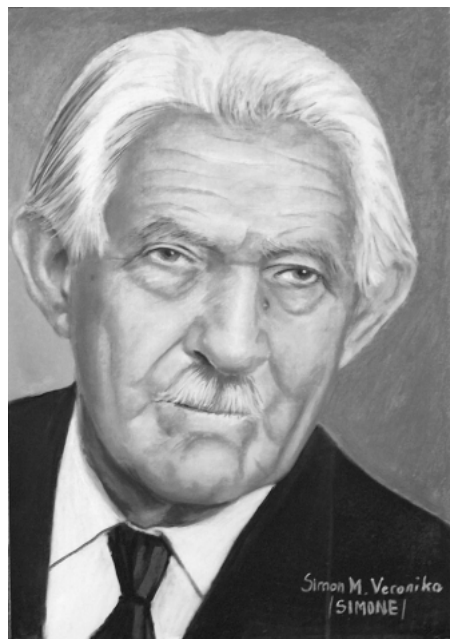
*Benczúr Gyula
Budapest*

*Orfay-Petrics Soma
Pápa*

*Egry József
Badacsonytomaj*

*Simonyi Lajos
Ipolyság*

Új festmények a „Tudósok, feltalálók” sorozatból

*Szentgyörgyi Albert
Kecskemét*

*Farkas Gyula
Kölozsvár*

*Bánki Donát
Pécs*

*Allan Inovius
Budapest*

Az idő...

Az idő nem ragad
magával,
áll!
Úgy érzem tapad
rám a fájdalom,
belém ég,
duplázva élem
miatta életem
s az idő nem ragad
magával,
áll,
s benne én
is fájva.
Az idő nem ragad...

Az élet...

Az élet akkora csoda!
Az élet akkora csoda?

Rácsodálkozol körötted a világra,
a nyíló virágra,
a feltámadó szélre,
az eleredő esőre,
a repülő színes lepkére,
a felkelő Napra,
a sötétben mosolygó Holdra,
csillagok milliárdnyira,
a tipegő gyermek lábára,
a betűvetést tanuló diákra,
a születő,

az éltető,
az elhagyó,
az elhaló
Életre!

Az élet akkora csoda!
Az élet akkora csoda?

Kérdésed,
feltevésed,
állításod
hangsúlya:
 sorsod,
 örömeid,
 bánataid,
 fájdalmaid
életed függvénye!

Az élet akkora csoda!
Az élet akkora csoda?

Világunk

Zománc mozaik,
matt-fehér ragyogás,
csak megjelenő máz,
vad ölelkező ragyogás,
fortyogó ősmatéria,
gőz-köd-jég-anyag csomók,
örök ősköd körforgás,
bugyborékoló butélia,
örök kezdet és vég,
s végtelenség,
félő végtelenség,
kristályragyogás,
rózsa-ujjú lángolás.

Háborog a tenger

Háborog a tenger,
Háborog a lelkem.
Egy család összeomlását
Kell néznem.
Elmúlt már a szerelem,
Elmúlt már a szeretet.
S a házukba a gyűlölet
Úrrá lett.

Megváltozott a család.
Két ember szerelme
Tovaszállt.
Eltűnődve nézem
Az igazi valóságot. –
Hova szálltak a szép,
Szerelmes álmok?
Talán igaz sem volt?
Most csak mindenütt,
Szomorúságot látok.

Hova lett a virágos nyár?
Igaz volt a szerelem tán?
Hol vannak az elcsattanó csókok?
Vagy téves, amit látok?

Fordulj Istenhez, Te!
Eltévedt Madárka!
S Ő mutat utat,
A jövőt is Ő látja.

Ne gyűlöld a társadat,
Hiszen kedvesed volt!
Régen úgy szeretted.
Benne a jót keressed!
Gyermekeidért tiszteljed!

Göncölszekér

Göncölszekér fent az égen,
Válaszoljál, szépen kérlek!
S kérdezd meg az Úristent,
Meddig várjunk, amíg
Az egész világon béke lesz?

Minden embernek a másik
Ember testvére a földön.

Ne engedd, hogy öldököljön!

Patak lesz a könnyek vize,
Hull az árva, özvegy könnye.

Tankok, fegyverek zaja dübörög.
Síró gyermek könnye pörög.

Kicsi gyermek anyját, apját hívja.
Testét rongyok fedik, koplal az árva.

Ember! Ne harcolj! Ne öldökölj!
Mert a sorsod nem lesz jobb ettől!

Legyen béke, megértés,
Minden országba!
Szeressük egymást,
A kerek földön,
A világba!

Álombeli szerelem

Álom, álom, de szépet álmodtam.
Húszéves, gyönyörű leánnyá változtam.
Magas, barna, deli ifjút láttam.
Szerelemre, boldogságra vágytam.

Fekete, csillag-szeme égőn izzott.
Tekintete velem tüstént egybeforrott.
Szemünk, testünk, kezünk lángolt,
Nem szóltunk, csak szívünk tombolt.

Mily boldogok voltunk akkor – –

Aztán felébredtem e mámból.
Vénasszony lett a szép kisasszonyból.

Eltűnt álmom átkozott légy!
Elvitted Őt, a deli legényt!
Nem láthatom soha többé,
Eltűnt, elvitte az álom, örökké!

Álom és valóság

Jégkémény, zord éjszakák, fennkölt hajnal.
Égő, fájdalmas, sebzett szívem,
Vad és tomboló, tajtékozó vihar,
Kíséri a jelenemet és álmomat.

Régi, ifjú, mámoros lelkem tápja.
Vénülő, bánatos, bús szívemnek napja,
Őszinte, mély szerelmemnek tűzfészke.
Elfeledt múltamnak sötét árnyéka,
Rossz álom. Kísérsz utamra, vesztetemre!

Tomboló éjszakát megszűnő vihar,
És Te mindent legyőzni akaró,
Fiatalos, kecses, gyönyörű álom.
Szembenézel a múlttal. A valósággá
Váló igaz Sorssal, nagyon fájó!

De nehéz! Megoldást még nem találó.
Véget ért a mélabús, hosszú álmom.
A múlt a valóság, árnyék, nem találom.

Az utolsó idő

Az életem legfájóbb emléke megjelent.
A mély szavak elbúcsúztatták a jelent
Bent gyötrelmes, fájó, gyászos csönd támadt.
Szeméből a szerelem, árnyék áradt.

Beteg, égő teste, tüze áthatott.
A múlt intve a jövőre bólintott.

Néztük egymást, most is, szótlanul, megint.
Aszott arca, pillantása megérint.
Fáradt szemében saját sorsom láttam.
Bűntudattá vált: érző, régi vágyam.

Éreztem e rettenetnek cseppkövét.
Sorsom láthatárát, védtelenségét.

Most is látom fáradt, könnyörgő szemét.
Az árnyékos, vékony arcát, és kezét.

Az évek homályát elmosta az idő.
Az utolsó pillanat emléke lett Ő.

Egy mai kocsmában

/József Attila nyomán/

Kövülő bűz,
füstmarta falak.
A szobafestő
rajtuk töltötte ki mérgét.
A padlón csikk, cukorkadarab.

Játékgép falja a házi békét:
egy kopott Nagy Pál vagy Kis Péter
incselkedik a szerencséivel.
Az asszony száján bugyog az átok,
és kuncognak a milliárdok.

Balga bölcsek hol motyogó, hol vad
igéi járják be a termet,
s öblögetik a koponyákat.
Áporodott szaguk mindent áthat.
Telt poharak mellett hervadoznak
a párok s az egy napi szerelmek.

Az ember itt,
hörpölve a fukar kezekkel mért
lőrét és a söpredék világot
– habzó égről, mennyről mit se tudva –,
öklendezik, tántorog és krákog.

A lelkeket
széttördelt kedvek töltik meg színiig.

Egy csuporban művirág virít.

Itt öli búját munka nélkül
az egykori bányász, kohász,
segédmunkás és pedagógus;
s volt bár otthona Mike, Hodász,
Abod, Gara vagy Rátót,
Itt ülnek a kirugdalt ingázók,
s noha munkára még nem restek,
sokan közülük hetek óta
egy huncut fillért sem kerestek.

Hiszen a törvény megint itt tart,
hogyan nem a munkás védelmére
gyámolítják a gyáripárt.

S itt van a sarki fűszeres,
ki nem hiszi: hiába lázad,
törvényesen söpörték ki
kis üzletét s az életét
a szabadon versengő társak
s a nagy hatalmú áruházak.

És itt virraszt a romlott fényben
a költő, a rokon.
Nem zendül már a nép nevében
csatadal a rekedt húrokon,
s nem gyújtogat szíveket s csillagot
az üzemek fölött:
tilos véres napokról álmodni,
s nincs munkásság,
mely vasba öltözött.

Virraszt a költő, feje köré
pöfékelt szürke glóriával,
de nem veszi zokon.
Elrágódik egy szikkadt szendvicsen
s a letűnt korokon.

Hitte, hogy a lélek mérnökeként
egy emberi,
új hazát teremthet,
és most száraz szemekkel hebegi:
„Óh, én nem így képzeltem el a rendet.”

Virraszt a költő, és a kísértetes,
holt eszméktől nyüzsgő éjszakában
jönnek sorban
rossz szekerek mélyén tépelődve,
elődei,
a magyar bárdok,
átokverte sorsuktól sodortan.

Karavánjuk mögött jajszók szállnak,
kardok csattognak, gránát robban,
besúgók járnak lábujjhegyen,
s porkolábok csizmája dobban.

S ahogy jönnek
hazájuktól
s Istentől verten,
megtépett csapatokban,
költőnk lelkében
lángírás lobban:

„Érdemes volt-e ázni, fázni,
csak a jövő kövén csírázni,
vérszagú szörnyekkel vitázni,
ha ráment életed!”

Számadás

Gyűlölködésre nem herdáltam
sem időmet, sem lelkem.
Így indulok világgá, békén,
szeretettel megverten.

Vadak elől a rám hajló ég
szelíd azúrja rejt el.
S piros csizmám nyomát a telek
behintik puha csenddel.

Bessenyei Györgyre emlékezve

A vak világ elátkozott peremén
csillag támadt a porban és a ködben,
életre kelt, és oldotta a tömény
sötétet, fénypalástba öltözött.
S mikor kihunyt a tüze és a fénye,
jeges sötétbe hullt örök magánya,
de még nem ért véget a küldetése,
csak a salak lett börtönébe zárva.

A fény – örök törvények lenge foglya –
röpül tovább, a múlttal feltöltődve,
minden homályos zugba beragyogva.

Visz reményt és hitet egy szebb jövőbe,
s teremt időt, teret és életet,
s lebeg a vizek és a lelkek felett. –

Őszi bál

Elsárgult falevél buk fencezik
az őszi szellő hullámain,
megpihenve a nap sugaraiban,
majd vad táncrea hívja
az ágakon szomorkodó társait.

Vidáman perdül táncrea
a színes lombkorona,
bár kicsit össze-vissza:
keringőt és polkát
is ropnak ugyanarra a dallamra.

Fergeteges bál kerekedett,
még egyszer, utoljára, örültek
a fénynek, a színeknek és a szélnek,
majd később mind elfáradtak,
és a földön összebújtak.

Végtelen utazás

Álmosan úsznak a múltba
a lenyugvó nap sugaraiban
meg-megvillanó pillanatok.

A vonatom össze-vissza jár ma,
csak az időtlenség rohan
tova a vágányokon.

Szemeim fáradtan le-lecsukódva
méláznak a vörös horizonton,
fázósan érzelmeimbe burkolózva.

Lassan sötétbe bújnak
a néptelen állomások,
az égre csillagos takarót húznak...

Megérkezek végre karjaidba,
ölelésedben ébred a vágy
forró tested után:

egyszerre dobban a szív,
egyszerre boldog a sóhaj
egy végtelen utazásban.

Isten kezében

Vörös az ég alja,
vérzik a kitépett szív,
cserepes ajkak jajait
a szél felkarolja
és viszi messze, messze...
átlépve a rohanó időn,
a táguló világegyetemen,
a Hit tagadásán...
és tovább forog a Föld...
csendesén... Isten kezében
újul meg a világ,
örökre, mindörökre...

Csak vársz

Hideg szél tépi
a megfakult lombokat,
a tovatűnt meleg nyarat
sűrű hazugság fedi.

Néhányan tudtuk,
hogy didergünk még
éhesen, ha beköszön a tél.

Mire vársz még?
Megfagyott talán a vér
becsapott, megcsalt szívedben?

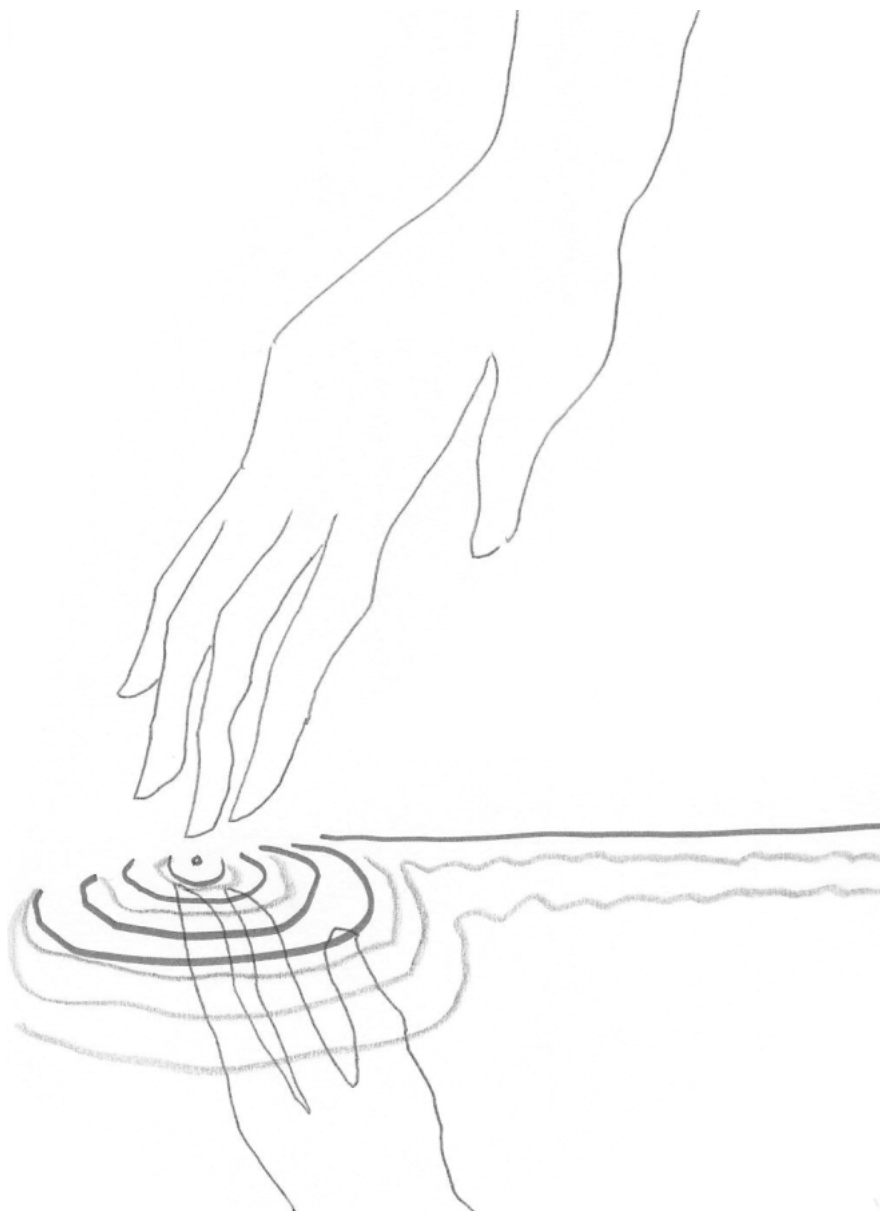
Csak vársz... hiszed
a mindig rügyfakasztó tavaszt,
egyedül, begubózva, hangtalan
az olvadó reményben...

A művész kezében

/Simon M. Veronikának/

Színek keverednek
a szivárvány palettán,
a művész kezében
az ecset meg sem áll,
szalad magabiztosan
a fehér vászon
Istentől áldott rónáján.

Megelevenednek a múlt
elfelejtett évei,
megérintheők a jelen
megfoghatatlan pillanatai...
érzelmeinket magával
ragadja a képzelet
egy végtelen utazásban.

Bor István Iván grafikája

Szivárvány szárnyakon

Szivárvány szárnyakon
szállok szívedhez,
szép szemeidhez
szögez a szirének
szerelmes szólama.
Szoríts szorosán,
szeress szabadon
a szenvedély színpadán.

A hóvirág ébredése

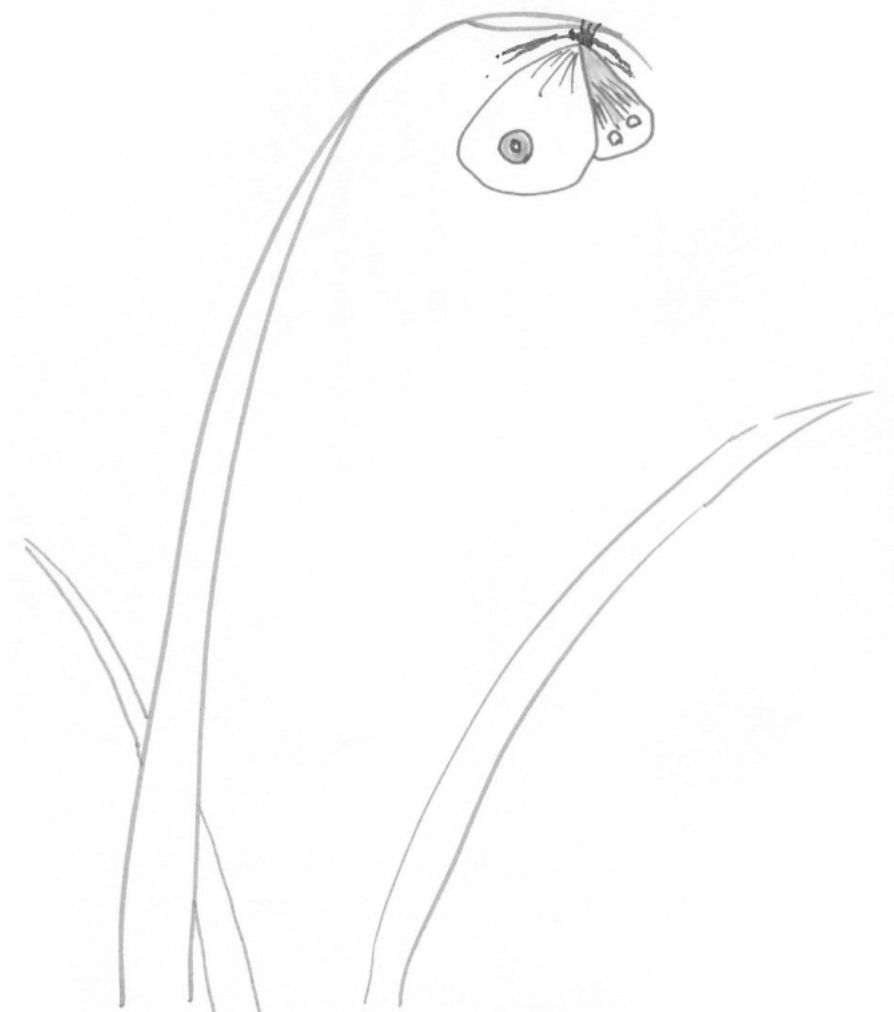
Zöld levelei közt
mosolygott bájosan,
a kopasz tölgy
föltő árnyékában.

Felébredtem, vége a rövid,
déliabként tovasiklott télnek...

Megsimogatta a hajnali szellő,
szirmai vidáman fürödtek
a napsugarak éltető,
meleg ölelésében.

A faágakon madarak trilláztak,
a domboldalon őzikék kergetőztek,
a völgyben vaddisznók túrták az avart...

Az idő lelassult,
hogyan élvezze pillanatait...
majd megnyújtva lépteit
a holdhoz simult.

Bor István Iván grafikája

Elmentél

Hirtelen megállt minden.
Némán zokogott a szívem,
könnyek marták szemeim.

Elmentél, búcsú nélkül,
át a végtelen szakadékon,
nem kérve segítő kezemet.

Már nélküled rohan
tovább a könnyörtelen idő,
örökké élő emlékeddel.

A lélekharang

/A hirosimai atomtámadás emlékére/

Ezer nap ragyogott
a mélykék égen,
emberi árnyékokat
festve a falakra.

Üvöltve rontott
a kártyavárra –
nem maradt más
csak hamu és jajgatás.

Aratott a kasza,
nem pihent az idő,
a lélekharang sóhaja
százezerszer kondult.

Lázadó hang

Mikor sűrű homályban
rohantak a szavak,
hogy önelégült hangjukon
utat mutassanak –
zúgott az elvakult taps,
és nagyot álmodhattál...
de ma fázósan felébredtél...

Az ígérek mind tovaszálltak,
hazug volt a bölcs vezér.
Most te is odacsapnál,
ám visszafog a sorstudat...
dúlva-fúlva húzod az igát,
véred rég megalvadt már...

Hová lett fényes kardunk,
költőink lázadó hangja?
Csak némán temetjük
a jövőt sötét múltba...
talán az utókor meglocsolja... (?)

Rákóczi-vár, Szerencs /fotó/

Egy ősi kőtabláról

A vörös hold mohón
nyelte el a lángoló eget,
a kiégett romokon
az utolsó árnyékok pihentek.

Még egyet dobbantak
a megsebzett szívek,
majd lázasán egyesültek
egy hatalmas robbanásban.

Millió darabban szaladt
a pislákoló élet
a végtelen űrben,
szétszórva jókat és rosszakat.

Új hazára leptünk
Isten óvó szeretetében,
és átlépve emberi énünkön
szívvel- lélekkel hittünk.

Holnap mind felemelkedünk,
a lét magasabb síkára lépünk,
tanuljatok, okuljatok utódaink,
kövessétek az Eredet tanait,

mert magához emeli az Úr
hűséges követőit,
örök, határtalan boldogság
az ő biztos jutalmuk.

P·M S N S A · X A T · B C X C C
Q C A C · C A · P · A C A C · C A Y
P · O T C A Y Y · K B C O C C
P N · M Y C A A C · T I Q S O C O · F T X Y C O

B C A · C F C Y · T C X X Y P O
P · B C A A X N C Y Y · I N M C O
B P T T · A N P A C · C F C A Q A C O
C F · X Y A B P A · K X X C P A X C

B T A A T C · T T I X X C · I A P Y
P · F T A A O C A C · C A Y
P · M C A Y C A C · T N X C
K Y I C N M P · T C O P Y · C A · K I P O P Y

M Y · X N Y P · A A Q C
T A C C · C M C · I C K Y C Y X C
C A · P Y A C F M C · C Q C N · C C Q C S C
I N M M C A · A C A O O C A · X Y Y Q C

X A E · B T C · O C A B C A O C T Q C
P · A C Y · B P A P A X X · A N O Y P · A C F Q C
Y P C M A P Y C O · C O M A P Y C O · M Y C T P T C
O S M C A A C Y C O · P N · C K C T C Y · Y P C Y

B C Y · B P A P X N · C B C A T · P N · X N
X P A C A A · O S M C Y X Y
S N S O · X Y Y Y A P C · X A T C A A P A
P N · X · X N C A · T M Y A B C O

Ökrösszekér /fotó/

Székegy gyerekek /fotó/

Kereszt/út/ /fotó/

Napraforgó /fotó/

SZABÓ ZSOLT

Kezednek varázsa

/Bor István Iván emlékére/

Alélt csókként csobban a múlt
szemem csermelyében kimúlt
hervadt virág illata ring
a föld ölében kering
kezedből jövő varázsa
lelked kisírt vallomása
festi vászonra életed
harcait ihletve Neked
köszönöm minden vonalát
képedben keblem sóhaját
ringatva múzsám verseit
halálba hajszo lt perceit
a mának mormolva szent jelet
lehel szívemre a képzelet-
könnyező fájdalom- fúzió
szerelemtől szenvedni jó
volt együtt inni Tarcál borát
nyelni az alkotás mámorát
átélni de tudtad most elmész
és maradsz örökké művész
a mennyből varázsolsz újakat
lelkünkbe záró szív- lakat
őrizze ezer képedet
eszménnyé oldja emlékezet-
kezed
HATAlMAIT

Tűnemény-eszményed

Sejtelmes dalokat sír fülembe
zengi-dúdolja hangod selymeit
ringatják lelkem mint bérc erdeit
reggel a napfény szórja szememre
ragyogó orcádnak mosolyát
mossa pilláid vizébe a fény
lángját szívemre tűző tűnemény-
eszményed örök illata fon át
kristály-könnyként szép hajad tavába
sírva táncolnék szív-dallamára
lelked színpadán mind' nappal s éjjel
alusznék álmaid lágy habjain
Neked adnám szívemet karjaim
közt szeretni Téged szenvedéllyel

Minden meghal

Ajkaim még érzik ízét a dalnak,
suttogva zümmögik szenvtelen zaját:
szívemnek mint tépázzák forradalmak
fertő-sebből vérző, lyukas zászlaját.

Pilláim őrzik tekinteted kékjét,
melyről még rózsámnak végső szirma száll,
izzón vérvörös kebledre – most tépj szét –
hulló hamvamon megfőgant új halál. –

Élet és remény – mért lennének velem?
Gyilkos szomjjal csak egy régmúlt szerelem
szilaj gyöngyei gurulnak szemembe.

S lassan minden meghal, a szív elfelejt
dobbanni – lelkem sors-keze sírba ejt,
mely eltakar az örök-néma csendbe...

Bor István Iván grafikája

Barna András grafikája

Fel a Csillagokba

Vérző szememre leszáll az éj
leple befed álmokat a hó
sorsaként megfagyott szenvedély
szunnyad örökkön lázadó

szívem könnye lelkemben az űr-
szemétté málló talmi morál
súlya alatt fájón megfeszül
az élet halállal kollaborál

mint Nap fekete lyuk kezében
omlik össze bennem valami
vákuum-semmivé egészen
a világ múlását hallani

monoton sírja a képzelet
szemébe vágy-alak ragyogna
szenvtelen hagyna időt s teret
törne csak fel a Csillagokba

Mit ér a szó?

Mit ér a szó,
ha csak elakad torkomon,
s csak szívem szavai
rajzolódnak ki arcomon?

Mit ér a szó,
ha számmal el sem mondhatom,
miként és mennyire
szeretlek Téged, Csillagom?

Mit ér a szó,
ha már nem hallgatja senki,
és szomorú szívem
szorongva, de elfelejti?

Mit ér a szó? –
Egy nagy tövises virágot,
mely mögött már nem is
látom tisztán a világot...

A vágy alkonya

Lánglelkű násztánc bomlik
Vizesés szavú könnyeden
Megrészegült színek fénycsórg
Hervadó csókok illatán
Mereng kancsalul a Hold
S ont ezüst ízű holnapot
Mint szubjektív idealista
Búg a nyúlfejű szív
Tébolyult üstökös-románca
Halált fest a nőkeblű égre
Lelkem nyerít hangtalan
Mosoly billen a jövőbe
Jelenem szomján hempereg
Az eltűnt idő sors-keze
Új Voyagert dob rulett-semmibe
Vért lehel a vágy alkonya
Marionett-báb-testemre
Szívem rothadó szennyén
Átszillan a valóság
Szürrealista álma

A tükörből

/Simon M. Veronika Tükör előtt c. festménye alá/

Merengő mosollyal nézek Rád,
Sóhajtom tekinteted ízét,
Lelkemen érzem hús- vér ruhád
Selyemként simuló csábos ívét.

Hajad holdfény-bársonyába vesző
Szemed tükrén füröszt a végtelen,
Lepke álmatag pilládra sző
Harmat-könnyet, ha szomjaz éjjelen.

Ajkadon villanó hangjegyek
Mámora hull, csókként a Tükörbe
Villan, halovány Csillag-terek
Tejút-fátyla lágyan fonja körbe...

S lám, üveg-énemre alkonyul,
Kábul egy estet bontó lehelet...
Gondolat-kezem hasztalan nyúl –
Érinteni Téged már nem lehet.

Mert zengő szívem echója vak:
Csak üszkös pennám szúzi tánca,
Hieroglif, elsuhant szavak
Tulipiros vérrel kent románca. –

Keblemre hó s jéghideg csend ül...
S míg fáklyán lobban, exponál az én,
Színek langy szerenádja csendül
Gondolán úszó szíved tengerén.

Simon M. Veronika festménye

Örök harc

Még keresem a szót,
Az igazit, a szívhez szólót,
Mely bizakodást önt mindenkebe,
Hogy nem száll minden álom a semmibe.

Csak kitartóan küzdjünk érte,
Hogy végül azt mond hassuk, megérte
Álomból álomba ébredjünk,
Így mindig lesz miért lelkesednünk.

Lelkünk harcol szemben a világgal,
Versenyt fut az erőszakos halállal,
Mely bosszúálló, rút és kegyetlen,
Visz mindenkit, kortól független.

Mikor fejeződik be a gonosz pusztítása,
S lesz ember embernek békés társa?
Hányan adták gyermekeik vérért,
Hogy kivívják az örök békét?

Hányan áldoznak a túlvilág oltárán,
S fizetnek még oly drágán,
Mire megfutamodnak a sötét lelkek gyáván,
Vagy megkönyörülnek egy-egy árván?

Belakjuk a kerek földet,
Elég fékezni a természeti erőket,
Az emberek hatalomvágya kielégíthetetlen,
A kíméletlen katasztrófa sajnos elkerülhetetlen.

Küzdő lélek

Nem tudom, ki ellen küzdöm csatámat,
De a bűnös meneküljön
Dühödten kergetem igazamat,
Hogy előlem, el ne tűnjön

Lelkem lázad, minden gonosz ellen,
Mi rányomta bélyegét a világra
Mint igazságtalanságot nem tűrő szellem,
Küzd tollam, hogy az embereket felrázza

Mutasson fényt, egy halvány szikra,
Igazgasson jó útra, minden embert
Tekintsünk fel, az égi oltárra,
S áldozzunk, minden gyűlöletet

Teremtsünk Békét a földön,
Segítsük egymást, elemi csapásban,
Ha az Úr lenéz a fellegekből, örüljön,
S lássa a hitet, az egész világban

Hol erény az igazság és becsület,
Nem kell kergetni az álmokat,
Ahol tisztának tudhatjuk lelkünket,
Áhított vágyunk, végre valóra válhat.

Csendes lázadó

Amikor úgy érzed, össze fogott ellened a világ,
Magányba temetkezel, hogy elmondj néhány imát
Nyalogatva sérült lelked vérző sebeit,
Állandóan keresve, de ritkán lelve rá gyógyírt

S belefáradsz igyekezetedbe, hogy megfelelj másoknak,
Kik érzékeny lelkedbe gyakran tört mártanak,
Marad neked a család, s néhány igazbarát,
Akiikkel együtt húzzátok a rátok mért igát

A remény, hogy a dédelgetett álmok valóra válnak,
Szép lassan, mint a szertefoszló köd, elszállnak,
Hisz nincsenek manói, tündérei a mának,
Kihaltak, s most úrként állna, mindenki királynak

Kik mostohaként bánnak gyermekeikkel,
Akiiket nem érző szív, hanem gépesített jelen nevel,
Melyben a pénz, és a hatalomvágy uralkodik,
Minden megvehető és minden eladó, akár egy árucikk

A gazdag szerezhethet rangot, diplomát vagy hírnevet,
Vajon kap-e vele nyugalmat s becsületet?
Látszólag talpnyalók lesik minden kívánságát,
De belül, ő nem érzi a lelke másságát?

Vagy ő már annyira elgépesedett,
Hogy érzéketlen szív nélkül született?
Mivé lesz az ember, ha már a mesék is robotokról szólnak,
S lehetőséget sem adunk a tündéri álmoknak

Igyekezve eltaposni az utolsó csírást,
Aki még néha-néha felemeli szavát, tollát,
Hogy strófabába szedje a világ baját,
S „eldalolja” a kis emberek bánatát

Kinek vérző lelke, ha csordultig tele,
Néha lázadni kénytelen, s ha dalra nem fakad vele,
Csak papírra veti érző gondolatait,
Hogy megőrizze szertefoszló álmait

Lehet, hogy nincs se rangja, se pénze,
De még van álma, szíve s lázadó lelke,
S míg a keze mozog, leírja örömét, bánatát,
Azon fáradva, hogy más is hallja halk szavát.

A hajtó

Csapj a lovak közé,
Húzzák erősen az igát,
Szálljanak a felhők közé,
Ne hagyják abba a munkát!

Csapj a lovak közé,
Rántsd meg a gyeplőt,
Üss bátran a füle mögé,
Hogy fejtse ki az erőt.

Csapj a lovak közé,
Addig üsd, amíg lehet,
Mert nem tart örökké,
Egyszer véget ér a menet.

Csapj a lovak közé,
Ha még bírják szusszal,
S ha nem akarják többé,
Hogy üssék a korbáccsal,

Hátat fordítanak, dacolva a világgal,
Ne csattanjon ostor a hátuk köré,
Feleszmélve haladnak a valósággal,
Együttesen csapnak a hajtó felé.

Életláng

Te, a mindenségben utazó bolyongó,
csillagmilliárdok élő ékköve,
Kék köpenybe burkolt büszke vándor
naprendszerünk suhanó öröke,
Vértől átítatott földeden
becsülöd-e még az életet,
mit sajgó hátadon cipelsz,
s könnyörtelen sorsod ellen
még az Istent is pereled?

Visszhangzó bérceken segélykiáltásod,
ami telezengi a végtelent,
Bolygótemetőkbé tartó árnyékod
beszennyezve utolsókat lehel.
Zuhansz előre a fekete űrben,
Kijelölt utadon végzeted felé,
magaddal rántva az emberi pillantást,
aláhulló porban az idő szekerén.

Teremtő erő, irányító szellem,
te annyiszor vádolt és hiányolt,
ritka kincset tartasz tenyeredben,
hát őrizd tovább az életlángot!

Lélekprogram

Csordákba terel az ádáz gyűlölet,
Kígyószó sziszeg – megbélyegez.
Homályba meredsz, s döbbenten állsz,
Érdek-hipnózis altat, billogot dobva rád.

Pénzbe rejtve táncol tán szíved?
E kor istene jótétemény, szenvedély?
Téboly ez, mely üressé tesz,
Nem látod tőle a nemes EGÉSZ-t!

Programozd hát magadnak lelked,
Törölj róla minden idegen vírust,
Légy a külvilágtól független,
Írányítsd okosan mostoha sorsod!

Messzire űzd a démoni önzést,
Beteg közönyben fásult arcodat
fordítsd sugárzó fényforrás felé,
S repülni akarj, csak így lehetsz szabad!

És a tenyérbe zárt szeretetet,
életedhez szükséges lámpásod
világítani és áramlani engedd,
s elvesztett emberséged megtalálod!

Örök szerelem

Hová tűntetek ballagó, boldog évek,
Merre rohantok varázspercetek,
kihűltetek a szikrázó remények?
Szellő suhan, remeg a vágy,
s te nem felelsz, némán, hallgatva állsz.
Hiába faggatlak, hiába hívlak,
Magam maradtam – fájdalmas kínnak.

Mégis, mi moccan: Sejtés, gondolat,
Derengő holdfény csal, cikázó pillanat?
Titkok suttoznak, csillagfény ébred,
Kezedben dobog riadt szívverésem.
S úgy fut el az élet veled és velem,
hogyan velünk tart kedves,
az örök SZERELEM!

SZEGŐ ANDRÁS

Kedves Feri!

Bevallom irigyed vagyok,
Ott élsz, hol hősök születtek,
Ahol szebb a napkelte is,
Hol égbe nyúlnak a hegyek.

Hol azt a megszentelt földet
A Kárpát koszorúja véd,
És a langy nyári melegben
Szikrázóbban ragyog az ég.

Hol télen bömböl az erdő,
De nyáron szelíden susog,
Ott nappal madárdal hangzik,
Míg éjjel a bagoly huhog.

Ahol csillognak a folyók,
Hol a Körös, Maros ered,
Az maga a Tündérország
Oda nem ér el a képzelet.

Ahol legnagyobb királyunk
Távolba néző szobra áll,
Hol aradi vértanúink
Emlékét nem fedi homály.

Hol a távolabbi múltban
Sok szenvedés és csata dúlt,
És az ádáz küzdelmekben
Sok hősünk vére porba hullt.

Hol Petőfi, a nagy költőnk
Harcait vívta egykoron,
És azóta ismeretlen
Sírban nyugszik ott valahol.

Történelmünk őshazája
Ott sok szép emléket tárol,
Onnan indult messzi útra
„Ő” Körösi Csoma Sándor.

Ki arra jár, jó ha tudja,
Hogy mesevilágban lépked,
És itten a távolmúltban
Még nagy fejedelmek éltek.

Törökverő Hunyadinknak
Innen gyökeredzik múltja,
Nándorféhérvárig egykor
Innen vezetett az útja.

Nyolc éve voltam legutóbb
E szentföldnek kebelén,
Azóta álmodok róla,
De álmom csak hiú remény.

Köszönöm, hogy befogadtál,
Vendégül láttál akkoron,
Most e kicsiny versikével
Kedves névnapod méltatom.

Legyél a sorsnak kegyeltje
Kívánom neked énmagam,
Éljél számtalan névnapot
Kedves nejjeddel boldogan.

Erdélyi hazádat szeresd,
Én már Őt el nem érhetem,
Lassan múlatom az időt,
Fogyó gyertyámat égetem.

Elköszönők

Kedves Óvónéni
Oly nehéz a szívem,
Elválnak útjaink:
Nehezen viselem.

Itt hagyom e házat,
Mit úgy megszerettem,
Azt ahol négy évig
Otthonomra leltem.

Hol játékos kedvem
Kiélhettem bátran,
Ahol két lábamon
Szilárdan megálltam.

Ahol óvónéni
Tanított a jóra,
Olyan szeretettel
Mintha anyám volna.

Nap mint nap éreztem
Simogató kezét,
Jóra intő szavát,
Meleg szeretetét.

Most, hogy el kell válni
Engedje el kezem,
Amire tanított
Azt magammal viszem.

Soha nem feledem
Jóra intő szavát,
Végtelen türelmét,
Elnéző mosolyát.

Nincs méltó szó arra
Mivel megköszönjem,
Azt, hogy mit itt kaptam
Magammal vihetem.

Kis buta fejemet
Hiába is töröm,
Így csak azt mondhatom:
Kedves óvónéni
Köszönöm! Köszönöm!

Régi aratás

Sárgul már a búzakarász
Beérik az élet,
Megölelem, ahol termett
Ezt a drága földet.

Nemsokára a kombájnok
Köröznek majd rajta,
Az aratást ma már nem az
Izomerő hajtja.

Hajdanán még a nagyapám
Kaszával jött érte,
Egész évi munkájának
Itt termett a bére.

A hajnali pirkadás már
Őtet itt találta,
Suhogott az éles szerszám,
Hogy a rendet vágta.

A hajnali aratásnak
Megvolt a varázsa,
A hajnalok csillagkönyve
Ült rá a kalászra.

És mikor a felkelő nap
Sugarát szétküldte,
A ragyogó gyémántszőnyeg
Könnyet csalt szemébe.

Tudod-e te?

/Gyógyítóimnak ajánlom szeretettel/

Tudod-e te hitvány,
Gyenge földi fereg,
Hogy ezen a bolygón
Kockázat a léted.

A szülőanyádtól
Egészséget kaptál,
Amit könnyelműen
Lassan elkoptattál.

Az évek folyamán
Sok gond, baj ért téged,
Néha rákészültél,
Hogy talán már véged.

Fájdalmak gyötörtek
Se vége, se hossza,
Családod szenvedett,
Fájdalmad osztotta.

Tudod-e mit jelent
Ha éjjel hideg ráz,
Órákon át vergődsz
Szinte halni kívánsz?

Összezsugorodva
Szorítod a kezed,
Nemcsak te rázkódol
Az ágy is megy veled.

Úgy reszketel folyton,
Mint a nyárfalevél,
Szeretnéd repítsen
Vele az őszi szél.

És hullajtson bele
A vágy tengerébe,
A sok szenvedésnek
Lehessen már vége.

Hogy jöjjön a reggel
Oly nehezen várod,
Kik frissen ébrednek
Irigyled, csodálod.

Ekkor gyógyítóid
Átveszik a gondod,
Vizsgálják, kezelnek,
Hogy mid fáj elmondod.

Diagnosztizálnak,
Terápiát írnak,
Különböző szakon
Ők összhangban vannak.

Utána nővérkék
Vesznek gondjaikba,
Bizalommal nézek
Mosolygó arcukba.

Gyógyulok szaporán
Egészségem beáll,
A nyomorult kaszás
Ijedten továbbáll.

A sánta lábával
Ellohol odáig,
Sietve kerül a
Pokol kapujáig.

Mivel nem visz senkit
Nem kedvelt pokoltárs,
Meggzúnt a lakhelye,
Már végleg kizárták.

Én meg örülök a
Megnyert egészségnek,
Orvosok, nővérek
Köszönöm tinéktek.

Ma már kékebb az ég,
A Nap is mosolyog,
És ez a sárgolyó
Velem továbbforog.

Orkán után

Tegnap vészmadarak
Huhogtak a házban,
Sok szó esett róla
Amerre csak jártam.
TV is erről szólt,
Ez volt a főműsorszám,
Én is rabja lettem,
Nekem is járt a szám.

Úgy hírlott nyugatról
Nagy orkán közeleg,
Amerre elvonult
Már rendet teremtet.

Lesodort háztetők,
Derékatört nagy fák,
Rettegő emberek
Jelzik, ahol ott járt.

Villanyvezetékek
A földön hevernek,
Térdig gáznak a
Vízben az emberek.
Félkábultan nézi
Az orkán mit csinált,
Segítségért pedig
Az ég felé kiált.

A képernyőt látva
Félelem élt bennünk,
Vártuk, mit hoz az éj
Titkon reménykedtünk.
Reménységünk bejött
Az Istennek hála,
Mifelénk nem ő járt,
Csak az unokája.

Megjöttek a fecskék

Egy kora reggel
Surranó zajt hallok,
Kissé kábult voltam,
De tudtam, nem alszok.

Elhúztam a függönyt,
Hogy jobban kilássak,
Mitől van kint e zaj
És utána járjak.

A szemem hunyorgott
A reggeli fényben,
Fecskepár körözött
Ott a Napsütésben.

Mint két zúgó villám
Betölték a teret,
Izgulva kerestek
Fészekrakó helyet.

Csőrükben már hozták
A ragacsos sarat,
Lakás lesz belőle
Majd az eresz alatt.

Innen kél majd szárnyra
Több kis apró fecske,
Látványuk lenyűgöz
Majd sok nyári este.

És majd ha a nyári
Hónapok elmúlnak,
Szívem fájdalmára
Innen kélnek útnak.

Gyermeknapon

Verőfényes szép délután van ma
Ünnepre készül az óvoda,
Kicsinyke kedvencem is idejár
Ma ünnepelni megyünk oda.

Ünnepelőben van a környezet is
Díszítve az udvar és a ház,
Színes szalagok lengnek a fákön
A magasban rigópár vigyáz.

Dalukkal dicsérik a szép napot
Hálaének zeng az ég felé,
És mi is kitárt szívekkel nézünk
Az érkező gyermeknap elé.

Gyermeknap! Így ízlelgetem e szót,
Sokan nem tudják, hogy mit jelent,
Gyermek nélkül élik le éltüket,
Sivár élet... unalmat teremtek.

Nem ismerhetik a várakozást,
Hogy mikor Ő jön, az egy csoda,
Édesanyja segítette útján
Nem a gólya hozta el oda.

Megváltozik a háznak szabálya,
Mindenki érte tesz, mit tehet,
Kis életét befönja a hála,
A mindent túlnövő szeretet.

Gyönyörködöm most a szereplőkben,
Óvodássá nőtt a sok gyerek,
Valahányan ügyesek és bátrak,
Óvónénik köszönöm nektek.

Csodálatos látni ezt a műsort,
Táncoslábú kedves angyalok,
A zenére egyszerre mozzognak
Arcuk, szemük vidáman ragyog.

Miközben a gyermekeket néztem
Nagy kalandot élt át a szívem,
Várom, hogy a műsor véget érjen
Kicsinyemet körbeölelem.

Minden szülő jól érezte magát
Boldog volt és boldog gyermeke,
Pirosbetűs májusvégi naptár
Gyermeknap az öröm ünnepe.

Gyászolók

Ismét évforduló jött el,
Örökségünk, régi gyászunk,
És feledni sosem tudjuk,
Máig is fáj! Hol hibáztunk?

Sárgára fakult térkép függ
A hálósobámnak falán,
Lássam mi történt egykoron
Öregségünknek hajnalán.

TV fölött függ a falon,
Hogy láthassam, alig várom,
A képernyőn megy a műsor,
Én csak a térképet látom.

Nézem ezt a csonka hazát
Idegennel körülvéve,
Elődeinkre gondolok
És meg vagyok szégyenülve.

Hogy jöhetett e gyalázat?
Mért alázták meg e népet?
Hogy adhatták idegennek
E megszentelt magyarföldet?

Bitorlók kezébe adták
A magyarnép színe-javát,
Tótok, mócok őrzik máig
A Kárpátok koszorúját.

Határon túl fogy a magyar
Jelenségét szívem félti,
Arra járva tapasztalom
Van ki beszédünk nem érti

Unokák és dédunokák
Lassan magyarszót felednek,
Elfáradnak, beolvadnak,
Tótok, mócok, szerbek lesznek.

Különösen fáj szívemnek
Erdély bájos, kies tája,
Amíg az éltemből futja
Szeretve gondolok rája.

Kik valaha ottan éltek
A hazáért sokat tettek,
Hősi harcok színhelye volt,
A legendák ott születtek.

És Erdélyben ki még magyar
A szívében talán gyászol,
Ő is Trianonra gondol,
Álmodik egy nagy hazáról.

Én meg minden júniusban
Mebirkózok a szavakkal,
És adózok az emlékek
Reményvesztett gondolattal.

Ugrálóvár

Bajban van az ugrálóvár
Kétséges a sorsa,
Gyúrák, nyúzzák a gyerekek
Azért állnak sorba.

Felmásznak a jobboldalon
A balon meg csúsznak,
Közben hangos visítással
Fürgén körbefutnak.

Mintha artisták lennének
Nincs egy sem, ki félne,
És ennek a körforgásnak
Tán sosem lesz vége.

Kik a mászást nem kedvelik
Azok körbe állnak,
Egy szívvel és akarattal
Nagyokat ugrálnak.

Rúgózik a gumiszőnyeg
Magát megfeszíti,
Ezt a vidám kiscsapatot
Magasba röpíti.

Villám fut át az égbolton
Majd dörgés utána,
Félelmetes idő jön az
Ugróiskolára.

Záporozva hull az áldás
Fürge szellő hozta,
Kiürül az ugrálóvár
Már az eső mossa.

Jó éjszakát kedves!

Szobád ajtaját kinyitom
És a küszöbtől belesek,
Jóéjt pusztit jöttem adni,
Ezért halkan bentebb megyek.

Takaród lerúgta lábad,
Széttárt karokkal álmodol,
Szempillád olykor mozdul és
Boldog mosoly ül arcodon.

Elfáradtál te kis angyal,
Egész nap rohansz, meg nem állsz,
Futni készül most is lábad
Álmodban új kalandra vársz.

Szellő szökken be szobádba,
Végig kúszik az ágyadon,
Szőke hajadat a huzat
Széjjelteríti arcodon.

A tested oldalra fordul
Kedvenc kispárnád elkapod,
Gyorsan magadhoz szorítod
És álmod továbbálmodod.

Az óvodát már kinőtted,
Vár rád az iskolatáska,
Bízom benned, helyt állsz ott is,
Nem ábrándozok hiába.

Tehetséges kicsi lány vagy,
Mások is annak tartanak,
Szilárdan állj a talpadon
Ne vess szemébe sorsodnak.

Az élet szeszélyes néha,
Jöhetnek jó és rossz napok,
Te a napos oldalon járj
Rád ily tanácsot hagyhatok.

Megyek én is elpihenek
És közben rólad álmodom,
Szüleidnek légy gyöngyszeme,
Aludj békésen csillagom.

Góg és Magóg Fiához

/Ady Endrének, 2007-ből/

Ma gög. Nyársdzsentrik.
Proletárok maradtak véreid.
Csák Máté csak nézne.
Süt a trón, bizony újra.
Éneked lassan a süketeké,
Te büszke Dózsa unoka.

Istenem, véred rég született.
Utánoznak, bolondultak.
Párizsból beszökött az ősz,
hol Váradon, hol Pesten keres,
tüzéért lobogó verseidnek.
Félteni Nyugatot, e keletet.

Léda perzselt, s nem felejtett.
Csinszka éneke sziréné lett,
szelleme álom volt, szeretted.
Ha kellesz, néha, hisz emlék ez,
érdemtelen szájakból kilincselsz.
Pentaton pávád főnixzé lett.

Kérdezz még és mesélek.
Ja, poétákat nem keresnek.
A magyar Ugaron
rájuk csak emlékezgetnek.

Gyere haza

/yda, egy szóra/

zihál a csend,
sikít, vacog a fáj,
nem voltál

száradt csepp
könnysója
marja udvarát,
pléhkeresztmen,
színtelen lánggal,
csak te lásd,
világhoz vezekelek,
szenvedlek

nem vagy,
roppan a hang
és rongyos a szó

imát, fohászt
nincstelenné zihál
a hosszú csend

Örök Attila

/József Attila emlékére/

Szegényen írt szegénynek,
fölös szavakkal nem papolt,
örült kenyérnek, víznek,
ha olykor sors kegyeltje volt.

A zavaros Duna csak folyt tova,
sorok közt rejtett kikötő,
hullám sodorta parttól otthona,
messzi szabadságsziget-jövő.

Tükre a múltnak mi nincstelen,
nem kér sokat, ruhátlan árva,
kialudt mécsesnél írt költészete,
alulról néz a puccos fényárba.

Üzenet sorok közt rímeit faragta,
tűzben daloló kopott ruhák fénye,
versekből szőtt meleg takaróval
száműzött a fagy jeges fölénye.

Forró ének zeng kihúlt végtagjain,
körötte virágzó napsütés ragyog,
Attila örök, szívekben lángoló sorai
nemzedékek zászlóin lobog.

Hontalan kor

Hajnal hasad, vagy megtörik,
borúlátásom küszködik, derűmmel.
Hegyek ormát még láthatom,
csupán álom e nyugalom, mezőkkel.

Hol vagy vérem pezsdülése,
akarnok újraalkotás erő?
Patak frissítő csobogását hallom,
szellődalt susog a távoli erdő.

Kitúrtak földi jóság rejtekéből,
Előjöttem, hát itt vagyok!
Mi a terved rongy élet velem, mondd?
Kiszáradt fákkal szomjazok!

Merre vagy hajléktalanotthon?
Síró, éhes kínok helye,
hol múlttal összeér jelenkor,
szikes földben van végső nyughelye.

Nem érzik szívem lüktetése,
továbbkeresni már nincs erőm!
Hontalan kor hontalan honom lett,
múlt emléke lesz hozzá a szemfedőm.

Háborút álmodtam

Háborút álmodtam – jaj intelek!
eljő, meglásd! pusztít láthatatlanul.
Nincs érző lelke, se dobbanó szíve,
a bajban mi megkondul vadul.

Pusztítóbb, kegyetlenebb lesz,
mint őseink véres öldöklése,
hol elesett hőseinknek kijárt
az emlékezés végső tisztessége.

Érmék csörrenő szagára gyűlnek majd
az álruhába bújt testtelen vadak,
furakodnak, mint a férgek a tetemben,
elrothasztva magukba bomlasszanak.

Mintha szű tenyészne a korhadó fában,
rejtőznek csendesen életünk zugán,
pusztító vírusként láthatatlan várnak,
lelkünkön mérjék a végső csapást.

Látom a Semmit

Látom a Semmit az arcokra írva,
szemekben égő-kín ragyog,
menetelek a sorok közt, némán,
lelkem mélyéről sajog.

Semmit látok, mégis keze-lába,
hova mehetnek üresfejűék?
Utánuk indulok a távoli homályba,
a mélyből némán lüktet a kép.

Miért kell, mért velük együtt menni?
Nem akarok a homályba veszni,
üresfejű keze-lába lenni,
a semmibe némán menetelni.

Megállok és nézek a jövő után,
lélek nélküli testet-ölt tömegre,
beleolvadnak lépteik nyomán,
a színtelen messzi szürkületbe.

Itt kezdődik el az életem,
szemem fénye újra felragyog,
hol elválík színes, s mi színtelen,
valami mégis történni fog...

Önpusztításunk

Szívünk dobban éltetőn, szabadon
Lelkünk szárnyalása a végtelen
Testünk mégis börtönbe zárva
Ajándék-életünk leéljük élettelen.

Építjük erős várainkat egyre
A napfény útját díszes rácsok szelik
Friss-virágillat a széllel, ha szállna
Hétlakattal lezárt ajtónkba ütközik

Tesszük mindezt hittel énekelve
Így jutunk a mennybe emberek talán?
A természetet letarolva, győztesen
Vagy masírozunk a pokol rögzös útján?

Erdő lágyan ringató ölét kiirtjuk
Mocsokkal borítjuk az éltető vizet
Az ég szabad-madarai a földre hullnak
A természet fellázad, s mindezt megfizet!

Képzeltetés

Hőség verejtékében úszó képzetek,
Tenger hullám hordaléka terhetek.
Múlt bajára gyógyírt kérő holnapok,
Fásult arcok, fájdalomba sajgó tagok.

Hol szeretetben a gyűlölet füstje kavarg,
Nem szállnak ott csillagfényű angyalok
Munkába sietők közt, ti lézengő ritterek.
Szebb jövőt hiába-vár álmokba nézzetek!

Egyre csak bámulom a zúgó áradat
Hogy sodor emberekből néma árnyakat.
Elvesztett a büszkeségre szült öntudat,
A vissza nem fordítható döntő pillanat,
Érző szívünk első, e világra dobbanása,
Az ember megismételhetetlen képmása.

A lelkek világa, hol koldusok az árnyak,
Hol vágyak a tettekkel kézen fogva járnak.
Míg végtelen határain túlra vakhittel vetül,
A gyenge tettek nélküli magányra kényszerül.

Árnyékokból kiteszítatott szabad akarat,
Gyávákat magához a sötétség keble öleli,
Rövid, szálnalmas, nekem-ez-jutott életével
A sosem-várt halált még életében megfizeti.

Hideg verejtékben úszó hiába képzetek,
Tenger hullámsodorta mocska terhetek,
Múlt bajára gyógyírt a holnap késve már,
Fájó lelketek a megváltás angyalára vár.

Méz és köd

Az élet kosara tele van
méz ízű boldogsággal
és füst szagú csalódással.
Napsugár szeretettel
és ködös gyűlölettel.

Mint dér kora hajnalon,
úgy rakódik a szívre,
s oly hamar változik át,
mint fehér kristályt nyeli el
vízcseppként a föld.

Boldogság virága mondd

Miért ülsz a füló porban?
Talpak mik hozzád tapadnak,
némán tovább haladnak
fülükbe csöndet rekesztve,
szemük előre szegezve fénytelen,
arcuk, testük védtelen,
érezni, lenézni a földre képtelen.

Te csak hunyorogsz
éző szemeiddel, vérző sebeiddel,
köpködsz és vársz, nézel és fájsz.
Ez így lesz, míg ez az érzéketlen massa
észre nem vesz lenn, a porban,
s fel nem emel önmagába.

A boldogság türelmes virága
fuldoklik, túléli, kivárja.

Melegbarna rögök

Foltokban már takarója
Melegbarna rögei
Apró mának, kis palántnak
Puha ágát megveti

Szerető kéz igazgatja
Ne legyen ott ránc, redő
Könnyedén ölelje körbe
Az éltető langy eső

Elszenderülve csendesen
Apró életek álma sarjadó
Ébredésük friss zöld kikelet
Pompájuk fénnel áradó

Lassan a foltos takaró eltűnik
Helyébe szivárvány kerül szerteszét
S a rögök melegbarna mosolyában
Meglátom a természet üzenetét

Üzenet

/József Attilára emlékezem/

Tanítónak szánt engem a sors,
átadjam mindazt, mi gondolat,
'fura ura' szavától szegény sor
lett életem, örök ítélet-otthona.

'Horger Anatal'-ok végigkísérnek
bősz büszkeséggel taposnak reánk,
észrevétlen porrá tört életek kísérik,
megállíthatatlan lépteik nyomát.

Tollat kardként így forgatva,
szavakat kaszabol a bú,
nem véres, csupán éhes kín e
költői, szótlan szó-háború.

Egyként üzennek a sorstalan sorok,
nyomort viselni tanítanak,
sötét magányba fénylő csillagok
mindenkit ó, beragyogjanak.

Írjátok ti is lelketek dalát,
célját éri így a szunnyadó gondolat,
boldog nyomorúságok égi hangját
hallani szerte-földön fénylő-nap alatt.

Szivárvány

Szelíd szivárványszínekben játszó reménysugárként tűnik elő gyermekkorom karcolata életem egén. A véget nem érő kékségben apró bárányszerűként úsznak tova az emlékek, maguk után hagyva a múltba kacagó pöttyös labda pattogását, a fülig érő boldogság mosolyát, a végtelenbe repítő láncos hinta figyelmeztetőcsörrenését és az óvó néni aggódó tekintetét. Egy apró fehér báránynak megpihenve újból érzem a házilag kevert vaníliafagyalt fenséges ízét és illatát. Látom, ahogy arcom vicces fintorba fordul, amint nyelvem hegye a citromos gombóc tetejébe ér.

Hallom anyu távoli hívogató hangját a templomkertből, ami a legjobb búvóhely volt a földkereken: zöld mező derékig érő friss fűillattal, öles oltalmazó fák oszlopai, végül éltető eső nyomán burjánzó bokrok szoros szegélyt alkotva mind körül. Nini! Kivillan egy kis piros szoknyaszegély a barnás ágak ritkás fedezéke közül. Ipi-apacs! - hallom az évek távlatából is tisztán, élesen.

Egyszerre a tanterem falai között ülök a padban fészkelődve, mint ki mindjárt indulni készül. Hívogat a napfényes udvar, a beintegető levelek és a párkányra szálló galambok is azt turbékolják szüntelen – szünet. Csengetnek, s én már repülök is utánuk, gondtalanul nevetve, mint kinek eszébe se jut, hogy egyszer majd – az akkor még végtelennek tetsző, távoli jövőben –, fel fogok nőni – a mába.

Hiányzol

Némán, ülök, s gondolkozom...
Hiányzol, közben rólad álmodom.
A homokban lábnyomokat látok,
Szemem nagyobbba nyitom, majd felállok.

De sajnós rosszabb lett kedvem,
mert a képzeletem játszott velem.
Azt hittem, itt vagy velem, kedvesem...
Majd ülök tovább, némán, és csendesen.

Zajt hallok, hallom lépteid.
Érzem arcomon gyöngéd kezeid.
Ismét földre szegezem tekintetem,
mert sajnós csak a vágy kínozza testem.

Annyira hiányzol, annyira várlak,
még az árnyékban is téged látlak.
Üres a táj, üres a hely mellettem e padon,
üres minden, nélküled ülök, itt vakon...

Rémképek reménye

Örületbe kergető rémképek,
többé már nem reménykedek

Már nem hiszek semmiben,
a remény romba dőlt lelkemben.

Félelem uralja a szememben fénylő könnyes tekintetet,
haldokló remény táplálja, szunnyadó életemet.
Ördögi gondolatok vezetik útra minden léptemet.

A félelem örök táncot jár bennem,
a szorongástól, lángol szemem.
Minden más gondolatom elveszett,
valós énem megtorzult, megveszett.

Lángokban égek...
Mindentől félek, rettegek.
Nem találom többé helyem e világon,
hol az igazi énem, hol az igazságom?

Borongós

Borongós szürke napokon,
nem bírok állni talpamon.
Én is oly sötét vagyok,
mint a fekete nappalok.

Kín van bennem, mert várom a holnapot.
Az újra felkelő, talán ragyogó napot.
Hisz ez a szomorú, lelketlen idő,
Szívemből, haldokló életet hoz elő.

TAMÁS GERGŐ

Van még időm?

Van még időm szeretni?
Van még időm elmondani?
Anyámnak hogy szerettem?
Hogy világra hozott, és szemeivel, még ha nem is látott,
mindig védett, s óvott...
Aggódása sírjáig sosem ér véget...
És talán majd ha odajut... a messzi-messzi messzeségbe...
Onnan is figyel majd, és soha nem hagy el végleg...

És apámnak? Elmondhatom még, hogy szerettem?
Tetteivel a világban utat mutatott!
Fiának becsületet, tisztességet tanított...
Tudom ám róla is...
Ha útja idelent véget érne, valahonnan figyel majd, és bízik, munkája
gyümölcse hazugság útjára sosem téved...

Van még időm megélni?
Hogy talán nekem is lesz lányom vagy fiam...
Kinek elmondhatom, hogy tisztességes családja van...
Kenyerét nem mástól veszi el...
Megdolgozik minden falatért, ahogyan kell...

Lesz még időm?
Hogy hitvesem fülébe súgjam?
Szeretem.
S hogy életem adnám érte, még ha nem is marad mellettem...

Lesz még időm?
Hogy mellette öregedjek?

Lesz-e majd ki álmomban, ha fáznak,
karjaival betakar?

Lesz-e majd ki imát mond sírom felett, és felettem?
Lesz-e majd ki nevemet fejfámra remegő kézzel vési?
S koporsóm földelését könnyes szemmel kíséri?

Most még talán nyugodtan teszem lépteim egyiket a másik után...
Most még talán bízom, hogy lábaimat arcom betonon csattanása
eszméletlen nem követi...
Bízom abban, hogy felébredek reggel mély álmaimból, és az ébredés
örömteli...
Most még gyakran mosolygó arcomra talál a szél...

Gondolkozom rajtatok sokat.
Bár igaz, tenyeretek már nem simogat,
Mégis figyelitek és óvjátok minden tettem.
Tudom, amit kaptam, azért még nem fizettem.

...
És tudom azt is, hogy talán sosem tudok.

Hol vagyok!

Arc nélkül hömpölygő
Íztelen tömeg.

Bámulok, csak nézem a napot...
Ülök a forró betonon.
Karjaim széttárva nagy terpeszben nézem az eget mindent feledve...
A sugarak ölelnek most bomló kezek helyett.
Lábnyomait érzem a nap Istenének homlokom felett.

Állok és várok.
Ahogy a fénycseppjei izzadt bőrömmel mossák ráncos arcomat...
Napfürdőt veszek.
Gondolatokban úszva.
Karomat a fűre csapom, s elfelelek hátra.
Alkonyba tekintve és lassan az éjszakába.

Füstölgő cigaretta füstje komoran kering, és talán nézelődik hogyan,
s merre szökjön el megint.

Szorgosak ők a világító pontok, fényvéket tesznek, hogy elégjenek
pont ott.

Elrejtik a szürkeséget, lábnyomát hagyva a napnak,
Minden éjjelt előkészítve a virradatnak.

Bor István Iván grafikája

TÍMÁRKÁROLY

Festményeim

Az erdő öreg hölgye

Nagyanyámnak, aki már meghalt, a naplóját böngészttem és ott bukkantam rá, hogy él egy rokonom valahol nagyon messze, de olyan titokzatosság öleli körül, hogy még a testvérei sem tudnak a honlétéről. Igaz, a testvérei közül már sok meghalt. Nem fektettem nagy kíváncsiságot a szívembe, mert arra gondoltam, ha eddig nem hiányoztunk neki, akkor ezután sem fogunk.

Teltek-múltak a napok, szépen, lelkiismeretesen végeztem a munkám, mint eddig, mindent úgy csináltam, ahogy szoktam, de éreztem, a mentális állapotom valamiképpen megváltozott. Másképp néztem a felhőkre, máshogy hangzottak a madárénekek fülemben, a természet, azaz az élet hangja is más volt. Esténként a titokzatos rokonomra gondoltam, és kíváncsi voltam, vajon mit csinálhat egyedül, és főleg arra, hogy hol csinál valamit egymagában. Talán már nem is él.

Addig gondolkoztam ezen az éjszakák nyugodt világában, míg el nem határoztam, hogy felkeresem és elmondom neki, hogy a rokona vagyok, bár tudtam, ez nem igazán fogja érdekelni.

Első dolgom az volt, hogy felkerestem a még élő rokonokat, hogy valamifajta kiindulópontot találjak, merrefelé éldegélhet. A rokonok nem igazán akartak sokat mondani nekem, úgy éreztem, mintha valami titkot őriznének a titokzatos hölgy felől. (Később kiderült, egy hölgyről van szó, és ha számításaim nem csálnak, akkor most kilencven és száz között lehetnek az éveinek száma.) No már csak ez hiányzott, szinte biztos, hogy nem él, de a szívem olyan lázban égett a kíváncsiság tűzétől, hogyha most feladom, akkor nem dobban többé. Ám éreztem valahol mélyen belül, hogy él, s tudtam, hogy a belső hangok sosem hazudnak.

Tovább kutattam, szinte már csak ezzel foglalkoztam és olyan kalandvágyam volt, mint a csecsemőnek, aki a világot fedezi fel először. S ehhez valamifele öröm is vegyült. Úgy éreztem fontos vagyok.

Minden rokonnál kis feljegyzéseket készítettem, hogy össze tudjam hasonlítani a történeteket. Nagyon kevés információt adtak, de azok mind megegyezők voltak. Ennek örültem. Annak viszont nem, hogy feltehetőleg egy erdőben él, de egy olyanban, hogy ember talán még nem is járt ott. Hogyan került az erdőbe, és miért vonult el az emberektől – nem tudtam kideríteni.

Az utolsó rokonomnál, aki a hölgy testvére volt, egy papírt nyomott a kezembe és azt mondta, csak akkor nézhetem meg, ha hazaérkeztem. Nagyon nem izgatott a dolog, talán egy végrendelet – gondoltam.

Otthonomba érkezve kiültem a hatalmas fenyőfám alá, és hallgattam susogását. Még egyszer átolvastam a jegyzeteket, de nem sikerült kitalálnom, melyik erdőben élhet. Ilyenkor tudtam, hogy csak egy megoldás van: a belső hang. Eddig mindig ő vezetett és figyelmeztetett, mutatta a titkokhoz vezető utat. Ellazítottam tagjaimat és átadtam magam a természet zenéjének, és vártam a belső hang választát.

Ahogy ott üldögéltem egymagamban, egyre jobban azt éreztem, hogy meg kellene néznem azt a papírost, melyet a rokonom adott. Felálltam, bementem a házikómba és előkerestem. Legnagyobb meglepetésemre egy térkép volt a papírra rajzolva, fekete színű tollal.

A térképen olyan helyek voltak megjelölve, melyekről sohasem hallottam és a nevük is nagyon különleges volt. Néztem, próbáltam a térképen eligazodni és a félelmem egyre inkább beigazolódott: ha el akarok jutni a rokonomhoz, ahhoz át kell mennem az emberek koszos városán. Semmitől sem féltem jobban mint a városoktól és az emberektől, akik a civilizált nagyvárosban élnek. De a kalandvágyam erősebb volt, mint a félelmem, így hát úgy döntöttem nem várok, hanem indulok. Még az este összekészítettem mindent, és az egész éjszaka a nagy kalandon járt az eszem.

Reggel kellemes hideg légfuvallat és cinkék víg dala ébresztett. A nap még épp csak ébredezett, és a friss hajnali levegőbe élvezet volt beleszippantani.

Eljött a nap, a nagy kaland napja. Magamra vettem a lehető legszebb ruhámat, hiszen emberek közé megyek. Bezártam kis házikóm ajtaját és arra gondoltam, mennyire fog nekem hiányozni. Utoljára visszanéztem, aztán elindultam a hegyen lefelé.

A városban felszálltam egy villamosra, és a centrumig utaztam. A nyüzsgő-mozgó embertömegben csak néhány sétáló volt hajlandó segíteni. Végül nagy nehezen találtam egy utazási irodát.

Az irodát vezető hölgy azt mondta, hogy elég kacifántos út lesz, ugyanis a számítógép csak egyetlen lehetőséget dobott ki arra nézve, hogyan juthatnék el oda. De biztosított arról, hogy sok fárasztó utazással és átszállással megoldható.

A kikötőbe mentem, és ott sikerült felszállnom egy éppen a szomszédos szigetre induló hajóra. A hajóút másfél órát vett igénybe, s közben az utasoktól érdeklődtem az erdő iránt. Sokan nem is hallottak róla, aki pedig információval rendelkezett, az csak annyit mondott, ha tehetem kerüljem el azt a helyet, mert néhány kiránduló már eltűnt arra felé nyomtalanul.

A szigetre érvén fél órát vártam a vonatra, mely áthaladt a szigeten. Itt is szereztem információkat, de ezekből is csak azt tudtam leszűrni, hogy a kirándulók valamiért kerülik azt a helyet. A végállomáson egy ócska buszra szálltam fel, mely döcögve vitt az erdő pereméhez. A sofőr csak csóválta a fejét, mikor elmondtam neki, hogy hová készülök. Már kezdett bosszantani a dolog, hogy mindenki el akar téríteni, de senki sem tudott egyetlen konkrétumot sem mondani, hogy mi a fenétől rettegnek annyira az emberek abban az erdőben. Leszálltam a buszról, és komótosan elindultam az első ösvényen az erdő homályos sűrűjébe.

Már vagy egy órája bolyongtam, amikor rájöttem: teljesen elvesztettem tájékozódási képességemet, fogalmam sem volt, hogy most hol állhatok az erdőben, és arról sem, hogyan juthatnék ki innen. Ha ez az erdő olyan hatalmas nagy, mint ahogy azt a rokonaim mondták, akkor a hölgyet biztos nem fogom megtalálni, és akkor ez az expedíció akár az életembe is kerülhet. Lassan körbefordultam, annak reményében, hogy meglátok valamit, például egy furcsa alakzatú fát amelynek irányába elindulhatnék, még akkor is, ha ez az irány teljességgel rossz, de nem találtam ilyet. Annyira izgatott voltam, hogy a belső megérzéseimre sem tudtam kellőképpen odafigyelni. Ha néha eltévedtem, mindig kerestem egy Dolgot, amely felé elindulhattam, követ, egy felhőt, egy szemétdarabot, vagy bármi mást, ami nem illett a tájba. Leültem az egyik fa tövébe és tehetetlenül bámultam magam elé.

A sötétedés első jelei már korábban is megmutatkoztak, de mostanra a sötétség már kezdte hatalmába venni a fény birodalmát, engemet pedig a félelem. Ahogy ültem a fű tövében és hallgattam a lombok susogását, egy másik hangot is véltem felfedezni. Először csak nagyon halkán, aztán egyre erősebben, de amíg meg nem bizonyosodtam igazán, addig nem akartam szívemet hamis fényugárral elönteni. Elindultam a hang irányába. A tövisbokrok már több helyen hosszú sebeket barázdáltak arcomba, ruháim pedig cafatokban lógtak rajtam, de most nem törődtem ezekkel, hanem igyekeztem minnél hamarabb odaérni. Hallószervemen keresztül már biztos voltam benne, de hogy ezt megerősítsem, látni is akartam. Haladtam egyre türelmetlenebbül tovább, aztán hirtelen odaértem, sőt egyenesen beletapostam. A megnyugvás úgy terjedt szét bennem, mint drogosban a narkótikum. Egy patakot találtam.

Végre találtam egy Dolgot, amely felé elindulhatok. Egy patak mindig valahonnan valahová folyik és reméltem, hogy követve kijutok az erdőből.

A sötétség már teljesen belepte az erdőt, sőt a köd is kezdett leszállni. Szememet akár be is csukhattam volna, mert semmi hasznát sem vettem, viszont füleim úgy hallgatóztak, akár egy denevéré. Most értettem meg, hogy a vak embereknek miért olyan jó a hallásuk. Hallgattam a patak lassú csörgedezését, mely egy idő után már zeneként hatott rám, de tudtam, hogy mindez a kimerültségemtől van. Azt gondoltam, hogy a sötétben majd néha halálra visítom magam a hátam mögötti apró kis neszekről, de ehelyett egy másik dologtól állt fel a hátamon a szőr.

A hideg olyan alattomosan tört rám, mintha csak játszana velem. Mivel közvetlenül a patakmeder mellett botorkáltam, cipőm már teljesen átázott, és úgy éreztem, hogy lábaim helyett jégcsapokon járok. Ruháim szakadt nyílásain keresztül a hideg befészkelte magát testem minden porcikájába. Előrenyújtottam karjaimat, hogy arcomat megvédjem a tövisbokrok visszacsapódó ágaitól, és ekkor érintettem meg egy fákorklát szerűséget. Vakon kitapogattam, aztán a lábaimat is előre nyújtottam. De nem vízhez értem, hanem egy hídhoz. Ismét egy Dolog. Megnyugodtam, attól a tudattól, hogy itt emberek is járhatnak, azaz nem vagyok messze valamilyen településtől. A megnyugvással együtt olyan fáradtság tört rám, hogy úgy éreztem, egy tapottatot sem lennék képes tovább menni. A megfázás előjeleit már

régebben megéreztem, ezért nem érdekelt, hogy később mi történhet velem. Lefeküdtem a hídra és elaludtam.

Egy fácánkakas kukorékolására keltem, amely valahol a hátam mögött lehetett, nem messze tőlem. Kellemes, meleg levegő járta be az erdőt, amitől kissé feléledtem és erőre kaptam. Megfordultam, hogy megnézzem a madarat, de ahelyett olyat láttam, amitől a szemem káprázni kezdett. A híd után egy rózsákból álló boltív állt, mint valamiféle bejárat egy titokzatos birodalomba. Átsétáltam a hídon és megálltam a rózsák alatt. Kellemes illat szökött szaglószerveimbe. Innen egy keskeny ösvény vezetett valamerre, de a végét nem láttam. Elindultam. Pár lépés után az ösvény élesen elkanyarodott, ahonnan kis virágos kertek vezettek tovább az ösvény mindkét oldalán egy hatalmas, roggyant fáviskóhoz. Talán mégis megtaláltam rokonomat, vagy legalábbis ahol lakott?

A házikó udvarán egy kerticsap szerűség tört elő a földből, melyből folyamatosan csorgott a víz egy fakádba. A viskó előtt sáros, egyenetlen talaj szolgált udvar gyanánt, mindkét oldalán és mögötte pedig a hatalmas erdő koronái magasodtak az égbe. A ház és környéke már nem volt olyan szép, mint a hídtól idáig vezető út, hanem a gondozatlanság uralkodott mindenfelé. A bokrok ágai karmokként hajoltak rendezetlenül az ég felé, a füves részeken pedig itt-ott kisebb földtúrák bukkantak elő. A faháznak egyetlen egy bejárata volt, melyben az ajtó meggörnyedve, szinte fájdalmasan nézett rám. Gyomromban furcsa, kellemetlen góc keletkezett, mintha arra figyelmeztetne, hogy nem lesz szép, amit látni fogok. Elgondolkoztam, hogy mit fogok mondani, amikor belépek a házba és esetleg találok valakit, ne adja Isten, Valamit. Először majd udvariasan elnézést kérek, aztán bemutatkozom, és elmesélem, hogy látogatóba jöttem a kedves, eltűnt rokonomhoz, aki őskori viszonyok közt tengeti életét.

Az ajtóig három kis lépcső vezetett, de én egy mozdulattal az ajtó előtt termettem, azaz a lépcső azért van itt, mert valakinek komoly nehézségei lehetnek a járással. Ez nem is csoda, ha egy százéves asszonykáról van szó.

Az ajtó megnyekkent amint kinyitottam, és két dologra figyeltem fel legelőször. Egyik a körülményekhez képest feltűnő nagy rend, a másik pedig az elviselhetetlen bűz volt. A folyósó végén egy hatalmas fával eltorlaszolt ajtót láttam, a közepén pedig egy helyiség nyílását.

Elindultam arrafelé, lábam alatt recsegett-ropogott az egész ház, s tudtam, ha valaki él itt, akkor az már biztos meghallott.

Megálltam a szobaszerűség bejáratában és körbenéztem. Szívem olyan hevesen kezdett el kalapálni, amikor megláttam az ágyban fekvő hölgyet, mintha futóversenyről érkeztem volna. A hölgy ágya az ablaknál volt elhelyezve, ahová most pont betörtek a nap sugarai. Az ágyhoz léptem és szememből akaratlanul is előtörtek a könnyek. Hófehér, sápadt arcában kék szemei gyémántként csillogtak, ősz göndör hajszálai összecsomósodva meredeztek mindenfelé. Megfogtam hideg, halottnak tűnő kezét, mire kék gyémántjait szemeim felé irányította. A hölgy felhőrgött, mintha egy torkában lévő váladékot szeretene felköhögni, és ekkor megláttam, hogy a másik keze alatt lapul valami. Egy agyonolvasott Szent Biblia volt.

A félelem hideg ostoraitól szinte elájultam, amikor megszólalt egy hang a hátam mögött. Megfordultam és huszonéves, kissé kövér fiú állt velem szembe.

Nyögdécselve elmondtam, hogy a rokonomat jöttem felkeresni akiről csak néhány nappal ezelőtt tudtam meg, hogy létezik. Aztán elnézést kértem, amiért így rájuk törtem, de nem volt más választásom, mert már két napja bolyongtam az erdőben, mire ide-találtam.

Mikor óvatosan megkérdeztem a fitalembertől, hogy kicsoda, csak annyit válaszolt, hogy ő is ugyanolyan rokon, mint én vagyok, de ő már két évvel ezelőtt elindult a hölgy felkeresésére. Elmondta, hogy sok mindent eltitkoltak előlem a rokonok, de megígérte, hogy idővel elmeséli az igazságot. Aztán a segítségemet kérte, hogy az öreg hölgyet vigyük át a hátsó kamrába.

A fiú a vállánál, én pedig a lábainál fogtam meg, s átvittük a helyiségbe. Itt állt egy kissebb ágy, egy szék, és egy asztal, azon pedig valamiféle ennivaló szerűség. Fogalmam sem volt, hogy miért kellett idehoznunk, de a fiú biztos jobban tudja a dolgát, mint én. Csak az volt nekem furcsa, hogy a kamrában egy ablak sem volt.

Visszamentünk a faviskóba, és a fiú bevezetett egy olyan szobácskába, amit eddig észre sem vettem. Itt is állt egy ágy, egy szék és egy asztal. Táskájából előhúzott egy üveget, lerakott az asztalra két fából faragott pohárkát, és töltött az italból. Bor volt.

Jobbnak látta, ha most rögtön elmondja az igazságot, s láttam a kifejezéseiben, hogy valamilyen rettenetes titokról lehet szó.

Kiderült, hogy a hölgy nem is önszántából hagyta ott rokonait, és költözött el az emberek világából, hanem valamiért elzavarták. Hozzátette, ha nem jött volna el a faluból, akkor valószínűleg megölték volna.

A hirtelen jött csúf igazság valósággal a székbe préselt, s örültem, hogy kortyolhatok a borból, mert máskülönben összerogytam volna. Látta, hogy idegrendszerem kezd a tűréshatárához érni, s mielőtt folytatta volna, bevezetőként elmondta, hogy amit most fogok hallani, az nem lesz szép, de megkért, hogy hallgassam végig.

Mikor ő is megtudta, hogy miről van szó, sokáig gondolkozott azon, hogy inkább megöli magát, s talán jobb lett volna, ha a rokonok mégis csak megölik az öreg hölgyet annak idején. A hátamon felállt a szőr, olyan sejtelmes volt ez az egész.

Megkérdezte, hogy mehetünk-e tovább, én bólintottam, mert ha már itt vagyok, ki akartam deríteni, hogy miféle sötét titkokkal éltem én ennyi ideig. A fiatalember tovább mesélt.

Kiderült, hogy ennek az eltűnt rokonnak született egy gyermeke, aki szörnyszülött volt. Valószínűleg vérfertőzés történhetett, az öreg hölgynek választania kellett, vagy megöli a gyermekét és maradhat a faluban, vagy ha nem, akkor őt ölik meg az újszülöttel együtt. Ő egyiket sem választotta, hanem elszökött a csemetéjével ebbe az erdőbe.

A nagy idegfeszültség közepette fel sem tűnt nekem, hogy a fiú állandóan nagyanyjának nevezi az öreg hölgyet. Egy iszonyatos gyanú már kezdett körvonalazódni elmémben, de a biztosat akartam tudni. Ezért hát megkérdeztem, hogy ki az anyja. A válasz egyszerűen borzasztónak és az emberi szennyet jóval túlhaladó perverznek hangzott, és az is volt. A fiú anyja nem volt más, mint maga a torzszülemény. Ezután azon kezdtem agyalni, hogy ki lehetett az az emberi szavakkal leírhatatlan állat, aki azzal a szerencsétlennel szexuális kapcsolatot létesített. A fiú látta, hogy nagy gondolkodóban vagyok, s ezért a választ kérdésem nélkül adta meg. A saját apja erőszakolta meg szörnyszülött lányát, s így jött létre az a fiatalember, aki most velem szemben ül, s az emberi mocskosság legkoszosabb dimenzióiról mesél. Ezután felállt, és azt mondta, mutat nekem

valamit. A ház hátsó ajtajához vezetett, amely egy vastag fával volt elrekeszelve. Megkért, hogy legyek nagyon óvatos.

A fiú kitárta az ajtót. Egy nagy gödör szélén álltunk, amelynek az alján egy furcsa alak formálódott ki. Enyhe hörgés is feltört a mélységből, de az nem hasonlított sem emberi, sem állati hangra. Aztán az a valami odavonszolta magát csúszva-mászva a gödör szájához, és amikor megláttam, felüvöltöttem, mintha rossz álmot láttam volna, és próbáltam kihátrálni az ajtón, de az hirtelen becsúszkodott mögöttem. Az a valami úgy közeledett felém, mint egy óriási csupaszcsiga, hallottam testének nyálban cuppanó mozdulatait, torkából feltörő földöntúli lihegését, és testének elviselhetetlen bűzét. Aztán valami hideg ráfonódott bokámra, majd egy hirtelen rántással a gödör alján termettem...

Teljes sötétség ölelt körül, az orrom hegyéig sem láttam, de most nagyon örültem ennek, mert az ajtóban, ha pár másodpercre is, de egy olyan förtelmes lényt láttam, amelyet nem szerettem volna még egyszer megcsodálni. Valamilyen megmagyarázhatatlan módon mégsem félelmet, hanem szánalmat éreztem odalent a sötétségben, a közelemben cammogó lény iránt.

Hirtelen felkapcsolódott a villany és aranyos, tompa fényével bevilágította a gödröt.

Rokonom ott állt mögöttem, vagy talán feküdt, már magam sem tudom, mert testrészeit nem ismertem fel, csak a szeme hordozott magában valami emberit. A látvány leírhatatlan volt, ezért nem is próbálkozom, hogy szavakba öntsem, csak nagyvonalakban. Talán az egyik lába volt az, amely háta közepéből, elcsökevényesedve állt ki, mint valami halnak az uszonya. A másik lábát nem találtam meg. Kezei a felismerhetetlenségig el voltak torzulva, és azon gondolkodtam, hogy vajon hogyan táplálkozhatott.

Kezdett összeállni a kép, hogy az utazók miért rettegetek ettől az erdőtől annyira. És volt egy borzalmas sejtésem is, hogy mi lehetett az eltűnt túrázók sorsa. Tarkójából még egy fej szeretett volna kinőni, de az félig megállt a fejlődés útján és így olyannak tűnt, mint egy hatalmas tumor. Ebben a percben értettem meg, hogy rokonaim miért titkolóztak az öreg hölgy felől, s talán jobb is lett volna, ha örökre a titkok martalékává válik.

Körbenéztem a gödörben, s ekkor láttam meg azokat a dolgokat, melyektől a szívem majdnem megszakadt. Képek, rengeteg fénykép

volt felakasztgatva a pince falára a rokonokról és egyéb számomra ismeretlen emberről.

A legkegyetlenebb sorssal megátkozott „emberrel” ismerkedtem meg ezen a napon. Egy szörnyszülött, aki emberi érzésekkel volt felruházva. Bele sem mertem gondolni abba, hogy talán teljesen normális tudata és felfogása van egy olyan testbe zárva, amely csak egy biológiai mutáció legszélsőségesebb és legborzalmasabb eredményeképpen jöhetett létre. És így élte le az életét, hogy tudta, ő egy igazi szörny. De ott, valahol mélyen belül mégis szerető emberszíve volt. És ez volt benne a legborzalmasabb.

Kimásztam a gödörből és visszazártuk az ajtót. Mélyen a fiú szemébe néztem és csak annyit tudtam mondani, hogy meg kell őt ölnünk.

Hirtelen eszembe jutott az öreg néni, akit a hátsó kamrába zártunk. Két kézzel téptük fel a faajtót, majd ahogy idehoztuk, úgy vittük vissza is a nénit a szobájába, aki már alig lélegzett, és egész testében remegett a hidegtől. Egy vastag paplant terítettünk rá, és elmondtam neki, hogy a lányát meg kell ölni, akármilyen kegyetlen is lesz. A néni felsóhajtott és próbált magyarázni valamit, de én azokból csak suttozásokat hallottam, viszont a fiú mindent megértett. Az öreg hölgy azt mondta, ha a lányát átsegítjük egy jobb és megértőbb világba, akkor ő is vele akar tartani. De megkért minket, hogy ne legyen fájdalmas haláluk.

A fiúra néztem, s megkérdeztem tőle, hogy miért kellett azt a szerencsétlent a gödörbe zárni, hisz járni sem tud. Azt válaszolta, hogy néha erre tévedt egy-egy túrázó, akik betörtek ide, és meg is látták a szerencsétlent szörnyet. Ha hagyta volna őket elmenekülni, akkor azonnal szétszórták volna a szenzációt a környező városokban, falvakban, hogy egy szörnyszülött él az erdőben. Ha ez megtörtént volna, akkor egy kísérleti példány lett volna belőle, vagy cirkuszban mutogatták volna, mint Joseph Merricket, az elefántembert.

A táskáján kinyitott egy kis zsebet, és előhúzott egy tasakot, amelyben tíz darab kis tablettát pihent. A fiatalember elmonda, hogy már az ő fejében is többször megfordult, hogy megszabadítja őket a szenvedéseiktől, s ezért mindig magánál tartott egy tasak nagyon erős altatót.

A néni, mielőtt bevette volna a tablettákat, azt kérte, hogy vigyük őt le a lányához, hogy lássa még egyszer utoljára. A fiú az ajtóban állt,

én pedig a tablettákat kevertem bele a poharukba. A néni először a lányával itatta meg, aztán a saját torkán is legurította, majd leültek egymás mellé és vártak, hogy mikor tör rájuk a felszabadító álom.

Miközben a gyógyszer hatását vártuk, gallyakat gyűjtöttünk a ház körül, majd azokat bevittük a viskó összes helyiségébe, kivéve a pincét. Kinéztem a néni szobájának ablakán és láttam, amint a nap sietett a horizont alá. A fiú bólintott. Ismét lementem a pincébe, hogy megbizonyosodjak, hogy már alszanak-e. Annyira aludtak, hogy már nem is lélegeztek, a gyógyszer kifejtette hatását. A lámpa tompa fényénél láttam meg azt a kis gyémántot megcsillanni, amely nemrég törhetett elő a néni lányának szeméből, s könnycsepp formájában végiggördült torz arcán.

Mindketten a házikó előtt álltunk, és úgy bámultuk azt, mintha egy kastély lett volna ott. A fiú rámnézett, én pedig bólintottam.

Hatalmas lánggal lobbant fel a tűz a viskó apró ablakaiban, majd átterjedt a falakra és a tetőre, és végül a kis kamrára. Néhány percen belül már csak egy fekete, elszenesedett romhalmaz állt a kis faépület helyén.

Elindultunk a kis virágos ösvényen a híd felé. A rózsabokrok alatt ismét megálltam, és egy jó nagyot szippantottam a levegőbe. A hídon átmenvén visszanéztem a házikó irányába, ahonnan vad, kavargó, fekete füstoszlop szállt felfelé. A fiú jól ismerte a visszavezető utat, így néhány órán belül kiértünk az erdőből. Egy szót sem szóltunk, hanem mélyen elgondolkoztunk. Én azon a képen gondolkoztam, amikor utoljára lementem a pincébe, hogy megnézzem őket. Egymást átkarolva léptek egy sokkal boldogabb világ küszöbére, amely csak egyet jelentett számomra: az érző szív akkor is dobog, ha az azt körülölelő test a szemnek borzalmas.

Attila

Szőrén ülöd a lovad
Mint atyád, nagyatyád
Körmölsz, fészülsz
Mint atyád, nagyatyád.

Jurtában laksz, kumiszt iszol,
Mint atyád, nagyatyád
Földanya illatát érzed,
Belefekszel a fűbe.

Átöleled a szent testet
Tanud a szél, a felleget
Ha lóra kapsz, gyepüt lépsz
Riadt szemmel vadak lesnek.

Szívből érzel, ésszel beszélsz
Viseled az ősi terhet
Törzseket ha vezetsz síkra
Házad népe megemleget.

Arany rovat, bronz tarsoly
Juhok számát mind tudod.
Nagy úr vagy, nem csak vérből
Emberségből áldnak a hunok.

Attilának hív az idegen
Attila neved, nagy madár.
Kóbor hévvel nézed földed
Világügyelője hited.

Hited, mely röghöz nem köt.
Tavasza, szél, hegy, síkot ér.
Zöld levél, fekete rög,
Életed rólad mesél.

Kérések

Ez a nap is búcsút int,
Bágyadt most az este.
Álmosan reccsen a hó odakinn,
Belelép valaki a csendbe.
Nagyokat lép, sietne ha tudna.
Várja a jó meleg, megvetett dunyha.
A kémények is nagyot pöfkelnek
Iromba tetőkön henyén terpeszkednek.
Fehér bundájukban az utak elnyúlnak
Egy-egy szélrohamban buckák bandukolnak.
Fagyottan, zúzmarásan faágak alszanak
Fekete varjak egymásra kárognak.
Így építkezett e kérész vers itt,
S máris vége lesz,
Ennek is, a télnek is.

Hálóját veti egy hetyke legény.
Kurjantana nagyot ha bírna szegény.
Nem bírja ő sem, ahogy a káva,
Beleesik a legény
Az iszamos sárba.

Csupa zöld tavaszban,
Hősi minden ének.
Március ünnepén
Zeng az üdvi ének
Petőfi Bemmel indul áprilisba
Morgós medve kedvvel
Kéri ami jussa.
Március 15
Világossal vége
Megálmodott szabadság
Maradt az ami:
Ének...

A hitetlenség hite

/A Lázadó Dalnokhoz/

Nem voltál vallásos ember,
de lelked mélyén törekedtél hinni.
Szívedben gyúltak kétségek,
fájdalmas büntudatodat hirdetni.

Isten! Fogalom – szimbólum,
bonyolult életed szövevényében.
Fásultan imádkozol bűnbánatul,
de vitatkozol hiteddel.

Elsírt fájdalmad démonai ellen,
mikor van Reá szükséged?
Vitába kerülsz magaddal, világgal
Ő adja meg segítségéd.

Biztos kapaszkodót keresni Benne
„A semmivel és mindennel...”
Keserű kiúttalanság szólal meg
A hitetlenség hitében.

Harangzúgás ott – a Sion-hegy alatt –
Feledted gyermeki imád...
Tapogatózva keresel Valakit,
Aki meghallgatja lelked panaszát.

Elfelejtett Istenedhez könyörögsz:
„...Akarom hited – nem nyugszom
addig, míg meg nem találom!”
Ellentétes érzéseidben szorongsz.

Megteltél Isten szerelmével.
Kibékültél lázadó életeddel,
hitetlenséged hitével –
Az Úr megérdemelt kegyelmével.

Nyugodj békében.

Önfeledt álmok

/Ady Endre „Héja nászához”/

Merész, szokatlan életvág és szenvedély
szólal meg a lobo gó Léda-zsoltárokbán.
Bennük rejlik az érzékiség sóhaj-rejtély:
Szabadulás, válás egymásra találásban.

Örök harc és nász, szerelmi önfeledt álmok,
mámor, sejtelmes szomjazás, halálhangulat.
Búsan, bonyolultan tragikus csalódások,
dúló, csókos ütközet, héjapár-fájdalmak.

A szerelem útja nyárból messzi őszbe tart:
Csodás boldogságból a boldogtalanságba
Céltalan, gyöngéd-jóságú fájdalommmá vált,
Elmúlás tragikuma: „Lédával a bálban”

A víg terem tavaszi-nyári színeivel –
A fekete pár testet öltött rettenete.
Sikolt a zene, a forró öröm fölemel,
szétrebbent táncuknak nincs igazi öröme.

Várlak, kívánlak, szeretlek és gyűlöllek!
Ellentmondásai az eggyé válásnak.
Társ utáni vágy – „Add nekem szemeidet!
Elbocsátlak, megtartlak szegény magamnak”.

Kegyes csalások, rútan megtépázott álmok,
mert: „Sohase kaptam, el hát sohse vettem”
Szerelemtagadás, önimádó zsoltárok –
A lázadás önfeledt álmai Ők ketten.

A szenvedés értelme

/Ady Endréhez/

Dacos ingerültség röpült hangodban
Kritika-szemléletű új Messiás!
Tragikus sorsod küldetéstudatban
Lázadó költő... magyar ragaszkodás.

A hit alapját művészi eszközzel
Leírtad. Korlátját, bűnét átélted.
Szimbolikus gondolataid ellen
Kinyilatkoztatásaid hirdetted.

„Góg és Magóg fia vagyok én” címmel
Lírai ars poeticád is egyben.
A nagyvilágot megjárta szemlélettel
Beleütköztek kifejezéseidben.

Pusztulásra ítélt néphez kötődöl
Azonosulsz ősi múlt- vállalással!
Közösségből való kizárás felőröl
Hiába döngöttél kaput és falat.

Bebocsátást kérsz siratni népedet
Érzed küldetésed hiábavaló.
Vállalod értelmetlen szenvedésed
Jövendőlésed ismétlődő kulcsszó!

Elhivatott küzdelem reménysége
Jövő fejlődése kapocs a múlttal.
Kettőséged alapvető élménye
Az Urat megválasztó elszántsággal.

Művész-magányod Az Illés szekerén
A próféta tüzes életét éled.
Nap-jég utadat hideg gyémánt-mentén
Érezzük: Szeretnéd, ha szeretnének.

Te voltál az Úr „a Vers cifra szolga”
Aki szeret, bánt, sokat szenvedett...
Költészeted a magyar új legenda
Ki álmot, vágyat, szerelmet kergetett.

Korszaknyitó törekvéseid harca
Egyszerre adott gyöngéd szeretetet
Verseid hulló kompozíciója
A világot számon kérő ismeret!

Gyűrűzni kezdett az indarengeteg
A Föld alvó lelkét ébresztgette
Mámorító varázsod elenged
Lázadó Dalnok – a Szenvedés Értelme.

Duruzsolom

Vágyálom, reménykedés
Epeszti keblem
Duruzsolom a szélnek
Vigye üzenetem!

Tűnődöm! – Mikor láttalak?
Egy elmúlt éve már...
Vágyom látni csodás tenger
Hullámod tajtékát.

Duruzsolom újra-újra
Gyönyörűen szép vagy!
Dörög az ég, villám cikáz
Dúló vihar támad.

A lelkemben mégsem zúgjál
Nyugodt csöndet remélj!
Szódd át ezüsttel a borút
Igaz békét zenélj!

Azóta...

Arcod várakozásteljes mozdulatából
Látszott, elindult Feléd az öröm...
Azóta mindenbe beleálmodlak:
Poharamba tiszta víznek.
A szívembe forró nyárnak.
Öndudatlan mozdulatban.
Meleg, lágy simogatásnak.

Farkasszemű nap

A parttalan idő hamar eloson,
Ha egyhelyben állsz a sziklás partokon.
Megjelölte vágyad a Végtelen Nap,
Sugárzóan farkasszemű évszázad.

Gyermekarcod habkönnyű illatával
Üzenj, jelöld meg vágyad tengerét!
Ne félj, ha eljön a Farkasszemű Nap
Ajkad imát sutto g e kor reggelén.

A keserédes élet

Az élet táncát lejt napról-napra.
Kiszabott utad járod önmagadban.
Annyit ad csak, mit elfogadni akarsz,
Imbolygó hajód iszonyút zuhanhat.

Mit kell hát tenni az édes életért?
Örült lüktetés igazi jussáért?
Mélység-magasság, ingázni fent és lent,
Sehol nincs értékeesebb, mint az Élet.

Keserédesen, megcukrozva lágyan,
Leomló fürtjeit bontogassad bátran.
Szenvedni érette, óh mily fenséges!
Törvényszerű Sors minden életedben.

Csak felfogni nehéz, mindez miért van?
Fetrengett lelkem, de sokszor a porban.
Az Élet szent, ám legyen sérthetetlen!
Keserédesen – fogadd el bölcsebben.

Gyökeret eresztve

Óh ifjúság! Mint szállongó felhő,
Határok nélküli lobbanékony tűzkő.
Jó így szabadon – fékezetlenül.
Gyökerkapaszkodón, vad korlátok nélkül.

Gyermekkor tűntével a jelenben küzdve,
Ábrándos légvár, függetlenítve.
A remény-világban, hogy létezhetsz -
Gyökeret eresztve a képzeletnek.

Felnőttkor! – Várj még, nem vagyok erős!
Rám szakad az élet, - óh anyám, segíts!
Gyenge gyökerem hová hurcoljam?
Tudásom szirmai merre szórjam?

Súlyos a teher, de ím egy sugár!
Gyermekem! Állj meg a szívkorlátnál.
Gyökeret eresztve – küzdeni kell...
Ifjúság kertjébe lépj át becsülettel!

Anyagba zárva

Sötét reggel túd keresed
Vénás gyönyör fogva tart.
Tompágyad elnyomja
Kérlelő szíved.
Gyáva vagy
Meghallani
Rab vagy
Szereknek szolgája.

Gyász

Szabadon szállva semmi sem fájhat
Szaladsz a tájjal
Hol összeér az ég s a föld
Távol van az
De te repülsz.
Bánat könnyét a szél szárítja fel.
Távol van ő, el nem érheted
Meg nem értheted
Az ég szavát.

Napok és kilométerek

Robog a vonat, szalad a táj
De szívem ott marad Veled.
Robog a vonat, szalad a táj
Nélküled lassan telnek az órák.

Távolodik az Otthon, képe egyre kisebb
Mosolyom eltűnik s nő a hiányérzet:
Hol van kezéd kezemből?
Tekinteted? Ölelésed?
Sóhajaid? Csókjaid?
Nevetésed? Ajkaid?
Simogató hangod?
Szédítő illatod?

Megérkeztem. De mégsem
Mert szívem ott maradt Veled.
Nézem a Holdat fenn
Az éjjeli sötétet lenn
Itt még a csillagok is másképp fénylenek.

Szürke minden – távol vagy.
Hideg az éj – messze vagy.
Sietek haza – fontos vagy.
Átölellek – enyém vagy!

A Polgári Védelem 35. évfordulójára

Harmincöt esztendő, rég volt bizony régen,
Háborús vészfelhők kúsztak a kék égen.
Háborúban állt népünk, csak békére vágyott,
Ám a reakció emelte a bárdot.

Háború készült lecsapni e népre,
Szennyes terveivel ki is állt az éltre.
Öldöklő fegyverét gyártja egyre-másra,
Pusztító atommal zsarol a világban.

Mit tehetett népünk, védekezni kellett,
Létrehozta hadseregét, s új védelmi szervet.
Külső védelmére katonaság állott,
Hátországunk védelméhez légo ltalmunk látott.

Féltettük a rendszerünket, felnőttet és ifjat
Lelkesedett egész népünk, az ország erre biztat.
Az, hogy nem volt új háború ezen kontinensen
Köszönhető erőinknek, bízzunk mindig ebben.

Bízzunk benne nem lesz talán háború e földön,
S nem nyílik meg embereknek ismét majd a börtön.
Biztonságunk, békénk őre katona legyen,
Népi vagyon megvédője, polgári védelem.

/1985. szeptember 20./

Győzelem-napi gondolatok a halálba küldött katonákról

Kik meghaltak, zord hideg föld borítja testüket.
Hősök voltak? Áldozatok? Ne firtasd tettüket!
Ki tudja, hogy volt e sírjuk, és ha volt is merre van.
Emlékük már lassan elvész, s mint idő elrohan.
Háború volt, el sem tudtak búcsúzni a családtól,
Nem volt idő elbúcsúzni, bajtárstól és baráttól.
Sírjukon már kinőtt a fű, nem illatos virág
Kiontotta életüket egy lelketlen zord világ!
Néhányuknak, kik meghaltak, dízsörtűz sem juthatott!
Nem ácsoltak koporsót sem, mert ott mindenki futott!
Temetéskor néhány bajtárs ejthetett csak könnyeket,
Halálhírré itthon sírtak, árvák és gyermekek!
Mit őriz meg az utókor azokról, kik meghaltak?
Néhány fénykép, néhány emlék, csupán mit itt hagytak.
Emléktábla tisztelegve őrzi ma már nevüket,
Őrizze az utókor is, szívében a lelküket!

/1986. május 9./

Őszbe borult a természet

Őszbe borult a természet, tovaszálltak az emlékek.
Sárgulnak a falevelek, gyönyörű nyár, isten veled!
Nincsenek már délibábok, hervadtak a vadvirágok.
Gólyák, fecskék útra keltek, télre más hazába mentek.

Kopárrá vált már a rét: tehéncsordák búsan nézik,
Szent Mihályig nincs már mező, istálló lesz a delelő.
Traktorok szántják a földet, szél viszi a porfelhőket.
Nap sugarát árnyak fedik, égi áldás mégsem esik.

Varjak kárognak az ágon, ünnep van a dió fákon.
Megjöttek a seregélyek, kelepelnek a legények.
Őszi rózsák nyiladoznak, langyos szélben illatoznak
Lassan ők is elhervadnak, téli álmat így alszanak.

Szőlő érke már a hegyen, szőlősgazda büszkén megyen.
Üres hordók mustra várnak, megtöltésre készen állnak.
Intsünk búcsút a szép nyárnak, hol a vágyak tovaszállnak.
Hallgassuk az őszi szellőt, s szemléljük a futó felhőt!

/1990. szeptember 6./

Ne vágd el hát gyökereit...!

Új gyökeret ereszteni sosem tudtam máshol
Pedig nagyon fiatalon mentem el a háztól!
S az a gyökér, hol születtem, el nem szakadt soha,
Lett-volt sorsom akár boldog, akár mostoha!
Hadak útját is megjártam, s mindig haza vágytam
Lövészárokban, fogságban, bármerre is jártam!
Éjszakánként fegyver alatt, itthon volta lelkem,
Gyökereim hazanyúltak, úgy tápláltam testem!

Gyökere csak annak lehet, akinek van lelke
Mert a lélek és a gyökér együtt van teremtvén.
A lélek az, mely táplálja a sok gyökérszálat,
S a sok gyökér élteti a Hon utáni vágyat!
Az ki nem volt a Honától elszakadva távol,
Nem tudhatja mit is jelent égni a honvágytól!
Távol esve, gyökér nélkül az ember csak szenved,
Teste, lelke előbb utóbb vegetálva tepsed.

A gyökértől elszakadva lemondás az élet,
Gyökerben van szülő, testvér, Ők éltetnek Téged!
Ne vágd el hát gyökereit a Szülőhazádnak,
Mert életed sivár marad, fájó könny és bánat!

/1994. január 28./

Szülőfalumról

Zemplén megye déli csücskén, lévén Alsódobsza.
Ez biz' az én szülőfalum – fogamzásom óta.
Itt születtem huszonhatban e kedves kis tájon,
Nappalokban s álmaimban e vidéket járom.

Itt éltek az őseim is évszázadok óta,
Itt haltak meg, itt nyugosznak korhadt koporsókban.
S kik elmentek a háborúkba, s haltak idegenben,
Mind itt vannak testvérik közt – benne a lelkekben.

Szüleim is itt pihennek csöndes temetőnkben,
Lelkeikkel barangolok hittel, felelősen.
S ha majd egyszer megszólalá' az égiek kürtje
Hadak útján masírozunk – kéz a kézbe fűzve.

E végtelen nagy útról is majd olykor visszajárok
Ám tudom, hogy mindezek délibábos álmok...

/2000. augusztus 6./

HAT – MAIT, 2007

Bor István Iván grafikája

A KÖTET SZERZŐINEK BEMUTATÁSA

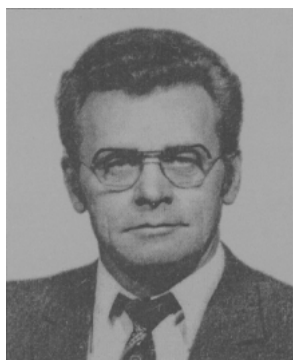

ASZALÓS ZSUZSA

Öreglakon született 1924-ben. A középiskola elvégzése után a postára került dolgozni. Fonyódon főpénztárosi minőségben dolgozott. Diákévei alatt és utána is kedvelte az irodalmat. A Fonyódi Hírmondó is közölt verseiből. Szívesen foglalkozik ma is irodalommal, ír verseket. Írásaiban azon igyekszik, hogy a minőség megfeleljen az elvárásoknak.

B. JÁGER GABRIELLA /1927–1974/

Életének színtere, kedves városa Pápa. Tanítói képesítését a pápai Ranolder Intézetben szerzi. A rangos iskola és édesanyja hatására válik érzelmekben gazdag egyéniséggé. Életét a versírás 12 éves korától végigkíséri. Írásművei a *Pápai Kristály* és több irodalmi, művészeti folyóirat hasábjain, valamint 12 antológiában olvashatóak. 2003-tól a Lírikusok Irodalmi Műhely posztumusz tagja. 2001-ben a pápai városi TV-ben, 2003-ban az ATV *Lírikusok negyedórása* c. adásban emlékeznek rá. Költeményei elhangzottak többek között a budapesti Benczúr Gyula Házban, a Gutenberg Művelődési Házban és két ízben a Fészek Művészklubban.

BARI GÁBOR

Pácinban született 1942-ben, s iskoláit is itt végezte. Kovács segédlevéllel a zsebében Miskolcon kereste a kenyerét. Esti iskolában érettségizett. Munkahelye az akkori LKM volt. 1995 óta nyugdíjas. Mindig vonzódott az irodalomhoz, fiatalkorában színjátszó csoportban tevékenykedett. Tagja a Hegyaljai Alkotók Társulásának és a MAIT-nak is. Megjelent kötetei: *Jelek az út mentén*, *Múló idők nyomán*.

BARNA ANDRÁS

Festő, grafikus. 1944-ben született Zilahon. Iskoláit Abaújszántón, majd Encsen, Miskolcon és Budapesten végezte. Díszítő festészetet, majd táblakép festészetet tanult. Elsősorban történelmi témájú képeket fest. Illusztrálással is foglalkozik, több író, költő művében is jelent már meg munkája. Közel áll hozzá a szatirikus rajzok és karikatúrák készítése is, melyek megjelenését az élet diktálja. Képei a határokon túl is ismertek. 1986 óta önálló kiállító.

BELINSZKYNÉ NAGY IRÉN/1924–2001/

1924-ben született Cigándon. Iskoláit Miskolcon végezte. 1948-ban férjhez ment, 1950-ben Szerencsre költözött. Négy önálló kötete mellett – *A hitnek oltalmazó ereje van* (1988), *A szellemeket nem lehet betonba zárni* (1989), *Szerencs város története* (1994), *Anyanyelvünk kertje* (2000) – több mint 20 antológia és számos irodalmi folyóirat közölte írásait. A *Szerencs város története* című könyvéért a miskolci Herman Ottó Múzeum jutalomban és díszoklevélben részesítette. 1956-tól megszűnéséig tagja volt a Hegyaljai Írószövetségnek, majd a MINSZ-nek, a Cserhát Művészkörnek; tagja és tiszteletbeli elnöke volt a HAT-nak. A MAIT örökös tiszteletbeli tagja. Bemutatkozott a televízióban és a rádióban is. Szerepel a MINSZ által kiadott *Képes Irodalmi Lexikonban*. Minden verséből kicsendül a szülőföld, a haza, a család iránti mélységes szeretet, a hűség, az igaz emberi értékek keresése. Verseit az országban sok helyen szavalták és szavalják.

BÉNYEI VERA

„1945-ben születtem Erdőbényén, és mindig is Zemplén szülőltje maradtam. Magyar-országi tanárként dolgoztam, ma már nyugdíjasként élek Mezőzomboron. A versírás már gyerekkoromban is megkísértett, de második évtizede folyamatosan foglalkoztat. Akarva-akaratlan az élet kihívásaira keresem a válaszokat, a megoldásokat.”

BÉRETI GÁBOR

1948-ban született Miskolcon. Könyvtáros. Írásai különböző folyóiratokban jelennek meg, többek között: *Hitel*, *Ezredvég*, *Tekintet*, *Új Forrás*, *Új Holnap*, *Napút*, *Eszmélet* stb. Több műfajban otthonos. Ír verset, novellát, esszét, kritikát. Elbeszéléskötete a Felsőmagyarország Kiadónál jelent meg 2000-ben.

BORNEMISZA ATTILA

Végzettsége: újságíró szakon esztéta, – művészettörténet, vallástörténet. Orvosnak készül. Több természetgyógyász tanfolyamot, stúdiumot végez. Asztrológiai iskolája volt. Antológiák: *Emberi fohászok*, *Kláriss*, *Somogy*, *Déliab*, *Medicina*, *Dunatáj*, *Tisza illata*, *Szivárvány*, *Álmodom azt*, *Délsziget*, *Batsányi*, *Festő ha kiállítja*, *Árpád házi szentek*, *Bíró family-sorozat /4/*, *Lant antológia*, *Sziporkák*, *Naxos felé*, *Szeretet Igazgatója*, *Kisalföldi Énekek I., II.*, *Örökségünk*, *kincseink* stb. Kötetei: *Amulett* 1985, *Megsejtett szavak* 1986, *Térj vissza*, *Judavid* 1989, *Fénylő fohászok* 1990, *Akit megfest a szivárvány* 1990, *Mária* 1993, *Páris monológja* 1994, *Zsoltár helyett* 2004, *Szemfényvesztő jelenben*, *Tűzmadár* c. könyv. Díjai: *Art I., II.*, *SZOT különdíj*, *TOT-TESSÖV-díj*, *Ezüstlant-díj*, *Holland-ösztöndíj*, *Hegyvidék különdíj*, *Tatabánya város díja*, *HAT-díj*, *Aranytoll-díj*, *Aranyserleg-díj*, *Öregekért-díj*, *Cserhát Irodalmi Díj*, *Quasimodo-díj*, *Aranyoklevél*, *Soros-díj*, *Miniszteri dicséret*, *Bíborosi és Szentatya dicséretei*. Tagja: Cserhát Művész Kör alapító-elnök, a MÚOSZ tagja, a helyi újságok szakosztályában, Magyar Írók Nemzetközi Szövetsége, HAT-tagja, Délsziget tagja, Művészeti Alap-tag, Magyar Orvosírók Társasága-tag, Magyar Orvostörténeti Társaság-, TV- rádió-közlések, 6 rádióriport, *A Nap Embere*.

BOR ISTVÁN IVÁN /1945–2006/

Közel múltban elhunyt alkotótársunk így vallott önmagáról: „1945-ben Budapesten születtem. Emlékeim szerint mindig rajzoltam, mintáztam. Keramikusnak Gorha Géza tanácsára az Iparművészeti Vállaltnál dolgoztam, majd mint kerámia műhelyvezető a MÜTEX Szövetkezethetnél. Rajzaim először az *Élet és Irodalom*ban jelentek meg (Nagy Lászlónak tetszettek...). Az első keszthelyi Kisgrafikai Biennálén több *ex libris*srel jelentkeztem. Rajzaim szinte minden lapnál megjelentek. Az *Iffúsági Magazin* bemutatót. Politikai plakátjaimmal, karikatúrákkal, filmforgatókönyvvvel díjakat nyertem (Kecskemét 2x, Budapest). Sok könyv borítóját feleségemmel terveztem. Freskóméretű szénrajzaim és festményeim 90%-a a válásom után, rossz tárolás miatt megsemmisült. 10 évig nem foglalkoztam művészettel. Az utóbbi másfél évben 21 illusztrált kötetem jelent meg kortárs költőkkel. Visszanézve több száz, talán ezer rajzi megjelenés igazolta képességemet s festő tanítóm Gráber Margit elvárását. Példaképeim Picasso, Siqueros és Giotto voltak. A magyarok közül Czóbel, Ferenczy Béni és Kohán György. Ma már szerényebb vagyok. Egy jó rajz, szobor vagy vers nemcsak tetszik, hanem ihletet ad. Ma csodálkozom, hogy 30 éve mi mindennel foglalkoztam: gobelinszövés, batikolás, ötvösmunkák, szobrok, kerámiák, falinómetszés, üvegcsiszolás, kertészet – rózsák, lepkék, s egyéb állatok, utazások, levelezések írókkal, költőkkel, művészekkel. Külön téma a film... Fizikai munkás létemre a művészet volt az életem. Várom a nyugdíjat, másfél év és visszavonulok zempléni házamba festeni. Budapesten tag vagyok: KLARIS, Tűzedzők, Szegeden, Pécsen, Ózdon, Nyíregyházán, Tokajban, Szerencsen, Miskolcon rendszeresen előfordulok. Képeim, rajzaim: Angliában, az USA-ban, Chile-ben, Mexikóban, itthon magán gyűjteményemben vannak. No ennyi elég! Sőt sok!”

BOZÓK FERENC

1973-ban született Gyöngyösön. Gyermekkorát a Gyöngyös és Eger közötti, mátraaljai Domoszló községben töltötte. Egerben, az Eszterházy Károly Főiskolán szerzett magyar-történelem szakos diplomát, majd a gyöngyöspatai önkormányzati általános iskolában osztályfőnök volt, valamint magyart és történelmet tanított. Jelenleg Budapesten, a Belvárosban él, a piarista tanítórend szerzetese. Versek és esszéket ír. Első, *Szélkutyá* című kötete, mely négy esszét és negyven verset tartalmaz, 2007-ben jelent meg az *Ünnepi Könyvhétre*, a *Z-füzetek* sorozat 122. köteteként. Könyve előszavát dr.

Lisztóczy László irodalomtörténész, a Dsida Jenő Baráti Társaság elnöke írta, az utószót pedig Simor András író, költő, műfordító, az *Ezredvég* folyóirat főszerkesztője. Kötetét a Magyar Írók Egyesületének szépirodalmi lapja, a *Lyukasóra*, valamint az egeri Dsida Jenő Baráti Társaság támogatta. Bozók Ferenc tagja a Magyar Írók Egyesületének, a Magyar Alkotók Internetes Társaságának és a Fialat Írók Szövetségének. Folyóiratokban 2003 óta publikál verseket és esszéket. Pl. a *Lyukasórában*, *Ezredvé*gben, *Polis*zban, *Kapuban*, *Prae*-ben, *Új Emberben*, *Keresztény Éle*tben, *Evangélikus Éle*tben. Az egeri Szent István Rádióban a *Kultúrkörök* című műsorban pedig megy a Bozók Ferenc esszéit bemutató sorozat.

BRÉZAI ZOLTÁN

1979-ben született Miskolcon. Szereti ezt a helyet mindben gondjával együtt, mert megvannak az értékei is. 1998-ban érettségizett a Herman Ottó Gimnáziumban, ahol kapcsolatba került a *Beszélni nehéz* mozgalommal és az anyanyelv-ápolással. Első diplomáját az ELTE TFK-n szerezte művelődésszervező szakon 2002-ben. Ezután a Miskolci Egyetemen politológia szakon diplomázott 2004-ben. Jelenleg ugyanennek az egyetemnek a hallgatója magyar szakon. Szereti az irodalmat, és ez, valamint a gimnáziumi évek ösztönözték a versírást.

Főleg szerelmes verseket ír. Egy kortárs osztrák költőnő, Lisa Mayer verseit fordította le évfolyamtársával, Hollósy Andreával.

BUCSÁNYI ENDRE

„1972. májusában születtem Szekszárdon. Tanulmányaimat itt végeztem. Az általános iskolában rajz fakultációra jártam, ahol értő kezek nyitották meg előttem az alkotói szenvedély iránti vágyat. A formák, színek gazdagsága érzékenyen hatott rám. A középiskola befejezése után autodidakta módon fejlesztettem rajzkészségemet, tanulmányoztam a grafikai megoldásokat, elfogadva segítő szándékú értő kritikát. 2001-ben beiratkoztam az akkor indult és jelenleg is a főiskolán működő Művészeti Iskolába. Itt művésztanárok – Fusz György, Kovács Zoltán, alkalmanként Bakó Péter és Adorjáni Endre – segítettek az alkotói munkában. 2006-tól a Bárka Művészeti Szalon tagja vagyok.”

DÉNES MÓNIKA

„1985. október 24-én születtem Budapesten, azóta is ott lakom. Jelenleg az ELTE angol és magyar szakára járok. Az angol irodalomból nagy kedvenceim William Blake, John Donne és Virginia Woolf. Verseket és prózát is körülbelül azóta írok, mióta írni tudok, de ez a tény valahogy lepel alatt pihent egészen 18 éves koromig. Nekem is a szerelem volt az első komoly ihletőm, mint oly sok másnak, s az első szonettciklusaim voltak az eredmények: angolul és magyarul. 2006-ban kezdtem publikálni: első sikerem a *Szintézisben* című antológia, a haiku-pályázaton elért második helyezésem a *Kőbányai haikukkal*. Azóta főként internetes portálokon publikálok: az Irodalmi rádió és a Napvilág Íróklub tagja vagyok. A 2007-es könyvhétre jelent meg első kötetem *Hiány és beteljesedés* címmel. Ha szavakkal kéne jellemeznem ezt a könyvet, azt mondanám: naívság, ártatlanság. Kicsit olyan ez számomra, mint a Blake-i ártatlanság első fázisának, az amorális korszaknak a lezárása.”

DOMAHIDI KLÁRA

Marosvásárhelyen született 1969-ben. Tiszalúcon nőtt föl, s itt él ma is. A miskolci Herman Ottó Gimnáziumban érettségizett, majd Sárospatakon szerzett tanítói diplomát. Tiszalúcon tanít az alsó tagozatban. A Hegyaljai Alkotók Társulásának, a tokaji Váci Mihály Irodalmi Körnek és a MAIT-nak tagja. Írásai több antológiában jelentek meg, pl: *Az Őszi fényben tündöklő szerelem*, *Őselemek*, *Nyitott szívvel* (Miskolc), *Az istenek árnyékában*, *Ne vigy' minket a kísértésbe* (Dunaharaszti), *Kettőezer-kettő éjszaka meséli*, *Múzsák tánca* (Törökszentmiklós), *Nyitott kapuk előtt*, *Égtájak* (Szerencs). Díjai: *Aranypróza-díj* (2003), *Aranyfotó-díj* (2007).

DUDÁS JÓZSEF

DUDAŠA Jozefo (DUDÁS József) el la hungorigina tradukis poemojn al espo. Naskiĝis la 9-an de aprilo 1945 en vilaĝo Alŝoabrano (Alsóábrány) kaj vivas en urbo Miŝkolco.

ÉDES RICHÁRD

1981-ben született Miskolcon, Emődön él. Jelenleg a Miskolci Egyetem Magyar nyelv és irodalom szakán tanul, továbbá a Filozófia Doktori Iskola hallgatója. Írásaiban is megjelenik filozófiai és pszichológiai érdeklődése. A MAIT tagja és titkár-helyettese.

FARKAS ELEONÓRA

„1967-es korai születésemkor kezdődött meleg családi körben az életem, mely rendhagyó, de tartalommal teli. Lakóhelyem a Bükk lábánál meghúzódó Sajónémeti. Mozgáskorlátozott lévén napjaim – kicsi korom óta – intenzíven folytatott testmozgással, s a szellemi többletek növekvő igényének megszerzésével telik. A sorozatos halálesetek vigaszaként kaptam Istentől a versírás adományát. Egy pályázatnyertesként 1991-ben befogadott az akkori AKISZ, mely országos szervezetnek azóta is tagja vagyok. Ez idő alatt 7 önálló kötetem jelent meg, számos antológiában, a *Kristály* irodalmi lapban, s több más jellegű kiadványban jelennek meg írásaim. Célom nem öntörvényű, hanem ember és világközpontú kiemelésre segítő szórakozás.”

FETTYKÓ JUDIT

Sokirányú érdeklődése vezette az irodalomhoz. Verseket, novellákat, regényeket, színdarabokat, illetve sci-fi novellákat ír. Írásai egyénisége sokszínűségét bizonyítják. A *Szerencsi Hírek*ben, az *X-Magazin*ban, HAT-antológiákban, az *Új Ember*ben és a *Klár*isban jelentek meg művei. 1996-ban a *Keresztyén Értelmiségi*ek ifjúsági regény pályázatán II. díjat nyert. Tagja a MAIT-nak.

G. JÁGER TERÉZ

1935. január 21-én született Pápán. Veszprém megye vezető énekzene szakfelügyelőjeként ment nyugdíjba. A XX. század második felétől alkotó zenepedagógusaként és szakíróként jegyzik. Zenei neveléssel kapcsolatos írásait több évtizede szaklapokban publikálja. Eddig 20 kiadványban, köztük 11 antológiában szerepel. Különböző irodalmi, képzőművészeti folyóiratokban neves emberek, művészek életrajzát adja közre. Tagja a Magyar Kodály Társaságnak. A Zeneművész Szövetség zenetanári tagozatának, az AKIOSZ-nak, s egyik alapítója a Bárdos Társaságnak, tagja a Lírikusok Irodalmi Műhelynek, 2006-tól MUOSZ-tag. A *Pápai Kristály* lektora.

GAÁL ERNŐ

1949-ben született Sárospatakon. Jelenleg a Hegyaljai Alkotók Társulásának az elnöke. Eddig több mint húsz antológiában szerepelt. Novellákat, illetve verseket ír. Szerkeszti a *Szerencsi Hírek* irodalmi mellékletét. Tagja és régióvezetője a Cserhát Művészkörnek, tagja a MINSZ-nek, az AKIOSZ-nak, MAIT-nak stb. Szerepel a *Képes Irodalmi Lexikon*ban és a *Kortárs Írók Arcképcsarnok*ában. A 2001-es irodalmi könyvnapokra jelent meg első verseskötete *Határkő* címmel.

GÓG JÁNOS

1951-ben született Csongrádon. Évekig a Csongrád és Vidéke ÁFÉSZ egyik vezetője, majd a Raszter Könyvkiadó megalapítója és igazgatója. Az ALFÖLD Művészeti Egyesület elnöke, a Magyar Írók Nemzetközi Szövetsége dél-magyarországi szervezetének elnöke, a *Főveny* Irodalmi Folyóirat szerkesztője. Kötetei: *Történelem vallató* (1976, Szegedi Nyomda Kiadó); *Virágok* versgyűjtemény (1992, Raszter Kiadó); *Álom* mesék és novellák – közös kiadás – (1995, Raszter Kiadó); *Kollázs* versek (1997, Raszter Kiadó); *Ujjlenyomatok* (2001, versek); *Magánügyek* (novellák, 2001); *Napfogyatkozás* (mese, 2002); *Mélyből fakadó táncok* (versek, 2003 – Raszter Kiadó). Díjai: *Szocialista Kultúráért* kitüntetés (1976), *Honvédelmi Érdemérem* (1978), *Ifjúságért Érdemérem* (1980), a *Magyar Kultúra Lovagja* cím (2001), *Juhász Gyula-díj* (2002)...

GYENES KLÁRA

1970-ben született. Szendrői származású, *Cserhát Irodalmi Díjas* költő. Iskolái: Pázmány Péter Katolikus Egyetem főiskolai hittanári szak; Nyíregyházi Főiskola Bölcsészstudományi és Művészeti Kar, drámapedagógiai szak. A rendszerváltás évétől négy éven át az *Új Misszió Katolikus Folyóirat* munkatársa, ahol a szerkesztőségi munkán túl foglalkozik újságírással is. 1993-tól a kazincbarcikai Kodály Zoltán Alapfokú Művészetoktatási Intézmény tanára. Főszerkesztője a 2002-ben és 2005-ben megjelent Kodály Zoltán Alapfokú Művészetoktatási Intézmény kiadványainak. Tagja a Cserhát Művészkörnek. Írásai rendszeresen jelennek meg irodalmi és kulturális kiadványokban. Antológiákban: 2002. *Kelő Nap*, 2003. *Napragyogás*, *Ó Drága Fogság*, 2004. *Pannon Irodalmi Tükör*, *Imprómozsák*, *Gömör Kapujában*, *Szólni a tűz mellett*, 2005. *Múzsák Gömör Kapujában*, *Délibáb Antológia*. 2006-ban *Fotópoézis*, *Beszédek ünnepekre, alkalmakra*. *Akiosz Antológia*. Díjai: 1992.: Esztergomi Főegyházmegye országos Mindszenty-pályázat – *Különdíj*; 2004.: Cserhát Művészkör – *Irodalmi Díj*; 2005.: Cserhát Művészkör – *Fesztivál Fődíj*; 2006.: Jeruzsálemi Szent Lázár Lovagrend és a Cserhát Művészkör – *Aranyoklevél*; 2006-ban Szabad Magyar Újságírók Szövetsége 1956 ötvenedik évfordulója alkalmából meghirdetett irodalmi pályázata – *Dicsérő elismerés*.

HORVÁTHNÉ DEMÉNY ZITA

1968-ban született Miskolcon. Tanulmányait ugyanitt végezte, de minden gyermekkorra két kedves falujához, Komjátához és Szinhez köti. 1986 óta foglalkozik versírással, első verse egy katolikus folyóiratban *Gyermeki mosoly* címmel jelent meg. 1987-ben kapta első fényképezőgépét s azóta fotózik. 2003-ban került kapcsolatba a MAIT-tal, 2004-ben volt az első kiállítása. 2006-ban kapta első díját, az *Alkotói Közösségünkért-díj Ezüst fokozatát*, ill. fotópályázaton III., IV. díjat – valamennyit a MAIT-tól. Verseinek és fotóinak legfőbb üzenete: „Ülj le a természetbe, s gyönyörködj abban, amit az Isten alkotott.”

HORVÁTHNÉ MECSNÓBEL ANNA

„1938-ban születtem Vászolyon és azóta is itt élek, ebben a természet alkotta szép kis faluban. 1955-ben kötöttem házasságot Horváth Jenővel, akivel két gyermeket neveltünk fel. Mindketten szerettük a természetet. A férjem vadász volt, és én nagyon sok csodálatos estét töltöttem vele vadlesen a szabadban. Esti élményeimet a sokszínű őszi tájat, a menedéket, élelmet kereső állatokat, az zúzmarától csillogó ágakat másnap leírtam. Sajnos férjem 2000-ben meghalt, és nem csak Ő hagyott el, elhagyott az ihlet is. Egy-két év után újra tollat fogtam, hogy kiírtam gondolataimat, örömeimet és bánatomat, hisz a megtörtént múltat sem visszahozni, sem megváltoztatni nem lehet, de a verseimet itt hagyom majd emlékebe.”

ILDIKÓ KOVÁCS ÉVA

Kutatómérnök, újságíró. Márai Sándor és Kassák Lajos tanítványaként, később Fodor András és Tandori Dezső, Baranyi Ferenc, Csoóri Sándor ismerik el. Eddig 15000 versét publikálta, ötezer féle lapban, hetven antológiában és 18 könyvet írt. Klasszikus költőnek nevezik. Munkásságát számos díj, kitüntetés követi. *Béke arany*, SZOT, TOT Art, Nemzetközi aranydiploma, Aranylant, Aranykehely, Fekete István, Aranytoll, Balatonfüreden Salvatore Quasimodo-díj, Hegyvidék-arany, majd Magyar Kultúra Lovagja 2002. 01. 21 -én. Tóth Ede Irodalmi díjas, 1970-ben, Veszprémben, a Cserhát Művész Kör alapítója, főtáka, a Batsányi-kultusz fáklyavivője, egyházművész. Tagja a Magyar Orvosírók Nemzetközi Társaságának, Magyar Írók Nemzetközi Szövetségének, Berzsenyi Társaságnak, számos hazai és külföldi lap közölte, köztük a TV, rádió. Legutóbb Hegedűs Géza és Páskándi Géza Kossuth-díjas költők ismerik el. Lexikonokban is szerepel, köztük az *Olasz Almanachban*, WHO- $\&$ -WHO. 1966-óta tagja az Alap irodalmi csoportjának. Azóta Rákóczi-díjas, Tóth Ede Irodalmi-díjas, Őselemek országos pályázatának díjnyertese. Kláris nívódíjas, Galga nagydíjas, HAT Platina-díjas, Napút Ösztöndíjasa, József Attila aranykoszorú-émlékdíjas, Főnix-díj stb. Innovációs feladatok jellemzik. *Délibáb* újság alapító-szerkesztője.

JENEY ANDRÁS

Gépészmérnök, matematikus, egyetemi docens a Miskolci Egyetem Alkalmazott Matematikai Tanszékén. Indíttatása költészetében is meghatározó: hatgyermekes református lelkészcsaládban nőtt fel. Vezérmotívumai a többféle értelemben vett szenny-tisztaság, sötétség-világosság ellentétpárok. Versei többnyire hagyományos szerkezetűek, kedveli a klasszikus ritmikákat: a hexametert, disztichont, jambikus lüktetést. Pályázatokon első helyezést és művészeti díjat nyert. A HAT és a MAIT tagja. Írásaival öt antológiában, folyóiratokban találkozhatunk. Verseit rendszeresen közli a *Kaláka Szépirodalmi Folyóirat*. Az Irodalmi Rádió szerzője. Önálló verseskötete jelent meg 2004-ben *Útra ha keltek* címmel.

K. FEKETE ISTVÁN

„Születtem: az Úr 1953. október 13-a napján – Jajhalomtanyán. (Ne keresd a térképen!) Édesapám feledékenysége folytán a születési anyakönyvi kivonatban 14-ei dátum van bejegyezve. Vallásom: szabadelvű római katolikus (egy személyes vallás – nincs bejegyezve). Lakóhelyem: Tiszalúc. Hazám-házam: Magyarország – jelzőloggal terhelve. Legmagasabb iskolai végzettségem: technikum. Munkahelyem: Rokkantnyugdíjas vagyok. Karambolok száma: (házasság – válás): kettő. Büntetve: Nem voltam. Hogy mióta írok és mit? Valami csoda folytán 1992. január 4-én tudatára ébredtem, hogy nagy szerencse ért – amit máig sorscsapásként élek meg és mint mázsás malomkő-nehezék vállamon – küldetésnek mondanám. Írok mindenfélét – vidámat és szomorút. A műfaj? – igyekszem minden téren kipróbálni magam, de szárnyaim... még nem nőttek.”

KLASZÁN ERZSÉBET

„Gyermekkorom óta írok verseket, de csak pár éve publikálom írásaimat. Verseim újságokban, és a *Kristály* antológiákban jelentek meg. Több irodalmi társaságnak vagyok tagja, és 2003 óta az AKIOSZ-nak. Pedagógusként voltam Irodalmi Színpados Pécsett, népi táncos, énekeltem kórusokban. Közel három évtizede Fonyódon élünk családommal. Családomon kívül az irodalom, és a művészetek iránti szeretet töltik ki napjaimat. Írásaimban a szép és a jó megláttatására törekszem. 2006-ban az AKIOSZ-tól *Aranytoll*-oklevelet, a Cserhát Művész Körtől *Arany* oklevelet kaptam.”

KLENCZNÉ FÖLDI IRÉN

Debreceni születésű, pécsi nyugdíjas özvegy. Versmondóból vált tudósítóvá. Vasutas irodalmi pályázatokon első és második díjat nyert. A körülötte zajló élet foglalkoztatja, adja novellái, versei témáját. Kifejezőmódja tömör, szenvedélyes, gunyoros, de sohasem bántó. Tagja az AKIOSZ-nak, a Pécsi Tollforgatók Klubjának és Pécsi Művészkörnek. Írásai eddig kilenc antológiában ill. a pécsi *Zengő Fény* és a debreceni *Főnix Hangja* című folyóiratokban jelentek meg.

L. GÁL MÁRIA

Születési helyén, Kótajban egy Szabolcs megyei faluban él és tanít a helyi István Király Általános Iskolában. Eddig megjelent kötetei: *Körülölelt a csend* (1999); *Csendes áhítat* (2002); *Szívemig ér a csend* (2004); ... *Csendben Kettesben* (2006). Több antológia társszerzője. Álomvirágait, Mandaláit sok esetben adja „kölcson” alkotótársainak köteteik illusztrálásához. Célja: írásait olvasva, rajzait nézegetve az emberek rádöbbenjenek arra, hogy az élet múlandó. Annak szépségeit könnyű észrevenni és élvezni, az árnyoldalait viszont – ha tetszik, ha nem –, el kell viselni emberi méltósággal.

LÁSZLÓ KLÁRA

1950-ben született Budapesten. Már fiatalabb korában is vonzódott a költészethez, akkoriban is írt verseket, de mikor férjhez ment, valamennyit elégette. 1999 óta tagja az AKIOSZ-nak, 2003 óta pedig a Tűzedzők Asztaltársaságának. Versei megjelentek a *Kristály* és a *Koszorú* című újságokban, valamint néhány antológiában. A szerelmi költészet áll közel hozzá, romantikus lélek.

LÉSKÓ IMRE

1935-ben született Sátoraljaújhelyen. Tarcalon él. Kertész-mérnöki szakmáját olykor-olykor felcserélte közalkalmazotti beosztásokkal, de szakmájához, a szőlészethez, borászathoz mindvégig hű maradt. Az élet élményeihez visszanyúlva fotós és irodalmi eszközökkel fejezi ki véleményét az élet dolgairól. 8 éve ír a *Tarcali Újságban* novellákat és közérdekű témákat. 1999 óta tagja a HAT-nak. Írásai megjelentek a HAT *Úttalan utakon* és *Nyitott kapuk előtt* című antológiáiban. 2001-ben a Tarcali Önkormányzat és a HAT segítségével megjelent a *Gondolatok rabságában* című kötete. A MAIT alelnöke, tarcali alkotótáboraink vezetője.

LINDÁK MIHÁLY /1949–2004/

Gyermekkori eszmélései a gömöri acélvároshoz, Ózdhoz kötődtek. Költőnek sohasem tartotta magát, csak egy olyan embernek, akinek vannak gondolatai, jóllehet azok néha kuszák, fésületlenek, de mégiscsak az övéi. Negyed-százada nem tett mást, mint ezen gondolatokat rendszerbe foglalta, megfésülte és leírta, mert van, amikor írni kell és csak írni lehet. Legyen az tudományos munka, sajtócikk, vagy esetleg novella, vers. 1996-ban jelent meg *A katona, a lány és az öreg* című kisregénye, majd 1999-ben *Csak neked* címmel önálló kötete is napvilágot látott. Alapító tagja volt a HAT-nak és a MAIT-nak, előbbinek egy ideig elnöke, utóbbinak – haláláig – titkára. A MAIT örökös tiszteletbeli tagja.

LOVAS SZILVIA JUDIT

„1986-ban születtem Ajkán. 12 éves korom óta írásban is megfogalmazom a gondolataimat. Eklektikus érdeklődésű vagyok, sokat és szívesen olvasok bármilyen műfajban, ha versekről van szó: Shelley, Pessoa, García Lorca, a magyarok közül Nagy László, Kosztolányi és Tóth Árpád költészete érintett meg legjobban. Az írás egyfajta életfelfogás lett a számomra, és az életemben az irodalommal szorosan összekapcsolódik a zene szeretete is. Elsősorban a klasszikusokat (Bartók Béla, Puccini, Wagner, Schubert) kedvelem, a modern irányzatok közül pedig a gótikus opera-metált (Nightwish, Epica) Az általános- és középiskolát lakóhelyemen, Ajkán végeztem el. Jelenleg a helyi Bánki Donát Szakközépiskola akkreditált műszaki logisztikai menedzserasszisztens szakán folytatom tanulmányaimat. Régóta és szívesen fordítok magyarra erről a nyelvről, elsősorban költeményeket. Nyomtatásban eddig néhány írásom jelent meg: a *Napló* című Veszprém megyei újságban; a Kráter Kiadó *PoLiSz* című folyóiratában; ill. a *Bulgara Esperantisto* című folyóirat 2007 tavaszi számában egy költeményem eszperantó nyelvű fordítása. Az utóbbi időben prózai jellegű gondolatfüzér is foglalkoztat.”

LUKÁCSNÉ EMMIKE

1937-ben született sokgyermekes családban. Iskoláit Sárospatakon és Miskolcon végezte. Munkája során mindig nagy szerepe volt a gyermekeknek, betegeknek, időseknek, s ahol tudott, boldogan segített. Jelenleg is részt vesz kisebb-nagyobb munkában nyugdíjasként.

MAJOROS ZSUZSANNA

Csapon született 1945-ben. 1948-tól Miskolcon lakik. Tanulmányaival párhuzamosan barlangkutatással is foglalkozott. Debrecenben természetvédelmi ökológusi diplomát szerzett. Lányaival együtt ismerkedett meg a tűzzománc-készítés rejtelmeivel, Nagy Lajos szakkörében. Eddig három kiállításon vett részt. Versek, prózákat már 12 éves kora óta ír, változó intenzitással. Tagja a MAIT-nak.

MARTIS ZSOMBOR

1984-ben született Ózdon. A középiskolát a miskolci Herman Ottó Gimnáziumban végezte el. Jelenleg a Miskolci Egyetem magyar-történelem szakos hallgatója. Versek időről időre írója, melyeket a pillanat érzése szül. Eddig a következő antológiákban jelentek meg írásai: *Fény és árnyék*, *Éneklek a tavaszt*, *Nyitott szívvel* (MAIT).

MOHÁCSI JÓZSEFNÉ ZSÓKA

A MAIT-alkotóműhely vezetője így vall önmagáról: „a művészet három világában éltem és élek. Ez a zene, az irodalom és a festészet.” Miskolcon lakik. Székelyföldön született. Román iskolába járt Kolozsvárott. Mint már említve lett, Esztergomban kezdte hegedűvel. Festészetével 37 kiállításon sok szép sikert ért el. Az irodalom terén is termékeny. Zsókanak több újságban jelent meg írása, 16 antológiában versei, prózája látott napvilágot. Három önálló kötete jelent meg. 1993-ban Csurgai Judit forgatásra készítette elő kisregényét, amit a TV1 ötször vetített le. Írásaira sok városból díjat kapott, pl. *Alkotói-díjat*, *Különdíjat*, *Közönség-díjat*, *Lindák Mihály-díjat*, *Életmű-díjat*, *Ezüsttoll-díjat* és *Arany fokozatot* ért el.

MOHÁCSY DONÁT CSABA

„25 éve foglalkozom fotózással, prózáirással. Fotóimat általában vontatójárművekről készítem, de érdekelnek a közlekedési eszközök és a természetfotózás is. Hassel Bladéval dolgozom Agfa Color Gold papírra. 11-szer volt már kiállításom. Tagja vagyok a Magyar Fotóművészek Országos Szövetségének, és a MAIT-nak a kezdetektől. 4 évig éltem a Dunántúlon, ahol részt vettem a tokodi fotóművész táborban, és az esztergomi kiállításon első helyezett lettem a *Zuhanás közben* című fotómmal. A *Vörösbe* című fotómat a National Geographic is átvette. 2000-től nyugdíjba vonultam. Azóta a fotózásnak élek. A MAIT sajtóreferense vagyok.”

NICZKY GÉZA

Költő, zeneszerző. 1953-ban született Sátoraljaújhelyen. Azóta is itt él. Verseivel folyóiratokban, antológiákban, különböző irodalmi kiadványokban találkozhatunk. Eddig öt verseskötete jelent meg. Az első *Olthatatlan vágy*, a második *Héthúros gitár*, a harmadik *Közeli távolságok*, a negyedik *Jó*, és az ötödik *Ahol a nő* címmel. Versei sokszínűek és sok témát érintenek. Figyelmesen kell olvasni őket, mivel ezek a versek nagyon figyelemre méltóak, nem bonyolultak, hanem éppen az egyszerűségük miatt nagyszerűek. Verseiből a humor és a mély mondanivaló sem hiányzik. A költő őszinte, családszerető, imádja az öt gyermekét és szereti szülőföldjét. Megírta Zemplén megye himnuszát is. Niczky Géza zenét is szerez és dalszöveget is ír. Szerzeményeiből eddig két CD jelent meg, *Ne menj el* és *Karácsony* címmel.

OKÁNYI KISS FERENC

Okányban született. Iskoláit szülőfalujában, Sarkadon és Debrecenben végezte. Tanult jogot, majd művészettörténetet, esztétikát, közművelődést. Eddig több mint egy tucat könyve jelent meg (versek, esszék, tanulmányok, novellák stb.). Lapszerkesztő, 10 éven keresztül szerkesztette a *Tűzedzők* c. művészeti füzetet, jelenleg a *Koszorú* c. művelődési lapot adja ki. Eddigi összmunkásságát 1999-ben a Magyar Köztársaság Érdemkereszt adományozásával ismerte el az állam.

PAPP JUDIT

Pécsett született 1941-ben. Népművelő–könyvtáros, és idegenvezetői végzettsége van. Jelenleg nyugdíjas. Verseket 5 éve ír, tagjaként a 3 pécsi irodalmi klubnak. Írásai a klub lapjaiban, 8 antológiában (Pécs, Budapest) jelentek meg. 2003-ban *Tóth Ede-díjat* nyert, majd AKIOSZ *Aranytoll* oklevelet kapott 2005-ben és 2006-ban. További díjai: Szavalóverseny (Pécsett) *Különdíj* oklevél; Szigethy *Leg-leg* ezüst fokozat. Saját kötet kiadását tervezi.

PETNEHÁZY KISS BENCE

„Pennsylvánia államban, magyar szülőktől születtem. Iskoláimat, egyetemet, tanulmányaimat, itthon, Magyarországon végeztem el. Három éves koromtól Magyarországon éltem. Az utolsó 38 évemet ismét az USA-ban töltöttem. Ez alatt mindennapi munkám mellett, feleségemmel a magyar kultúrát képviseltük az Egyesült Államok területén, a népi hagyományos művészettel. Az USA-ban pedig szerkesztőségben dolgoztam. Verseimet publikáltam, és előkészítettem megjelenésre könyvemet. Tagja vagyok a Cserhát Művész Társaságnak, s eddig tőlük a *Népművészeti Nagydíj I. fokozatát*, majd a *Magyar Népművészetért-díjat* kaptam, az USA-ban terjesztett magyar népművészeti munkásságom elismeréseképpen 2003-ban. Írásaim jelennek meg a *Déliab, Kláris, Szárnyaló Képzlet, Főnix, Zengő Fény, Rábatűj* című. lapokban, és verseket is írok már kora gyermekkoromtól. Verseskötetem megjelent, életrajzi könyvem pedig: *Akkor a tollamnak csillag – hegye volt* címmel jelent meg a Cserhát Művész Kör kiadásában. A 2004-ben megjelenő *Batsányi antológia* munkatársa is vagyok. A *Déliab* olvasószerkesztője lettem. Kötetem a *Szerellem mágusai* címmel, Ihász-Kovács Évával közösen jelent meg. Ez évtől megválasztottak a Társaság alelnökévé. Illetve az Ellenőrző Bizottság tagjának. A Rákóczi költői versenyen díjat nyertem. A *Napút* folyóirat ösztöndíjasa vagyok. *Főnix-nívódíj* és *József Attila-émlékdíj* tulajdonosa vagyok. Országos költő díjat kaptam a Galgamenti Művész Egyesülettől.”

PLESZKÓNÉ VARANNAI VERONKA

Arkán született 1937-ben, és azóta is ott él. A festészetet nem tanulta, már több mint 40 éve festeget, elsősorban csendéletet és tájképeket. Szereti másolni a nagy művészek munkáit, sokat tanul belőle. Ikon festéssel is foglalkozik. Önálló kiállítása a boldogkőváraljai várban volt 2000-ben, valamint Abaújszántón és Telkibányán 2006-ban. Tagja a MAIT-nak.

POPITY VARGÁNÉ MOHÁCSI KINGA

Miskolci pedagógus. Édesanyja és orvos fia tanácsára kezdett el írni a hosszú betegségéből való gyógyulása reményében. Alapító tagja volt a *Jel-kép*-nek és a MAIT-nak. Írásai a *Próbalapban*, a *Hír-telen* újságban, 10 antológiában és a MAIT honlapján jelentek meg. Kilencszer volt már festményeiből közös kiállítása. 2005-ben jelent meg édesanyjával közösen első önálló kötetük *Józanság és önuralom* címmel. A MAIT Ellenőrző Bizottság tagja.

RAMBÁCS ISTVÁNNÉ

„Egyszerű ember vagyok. Munkásként éltem dolgozó éveimet. Nyugdíjas vagyok. Szülőfalumból már fiatalon Tarcslra kerültem. Szülőmunkás voltam az Állami Gazdaságban. Tarcslon alapítottam családot, egy szem unokának örvendhetek. Mindig szerettem olvasni, utazni, más embereket megismerni, a természet szépségében gyönyörködni. Írogatni már fiatalon is próbálkoztam, de nyugdíjas éveimben már több idő jut az írogatásra. Istenhívő, templomba járó ember vagyok. Szeretem a közösséget, és kötelességemnek érzem másokon, a rászorulókon segíteni. Bízom abban, hogy a jó Isten mindezekre ad még egy kis időt.”

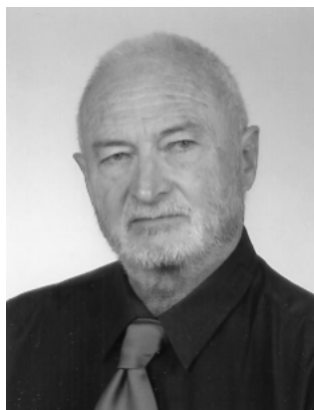
RÉVÉSZ ÁGNES

„1969-ben születtem. Szülővárosom Dunaföldvár. Az 1990-es évek eleje óta Dunavecscén élek családommal. 1999 őszén a Magyar Írók Nemzetközi Szövetsége novella pályázatán *IV. helyezést* értem el, 2000-ben a *Dunánál* című antológiában jelent meg versem. 2004-ben Csongrádon a *Szárnypróbálgatók* országos költői versenyén ezüst oklevelet kaptam. Több irodalmi folyóirat is közölt verseimből: 2004-ben a *Duna-Part*, az *Ezredvég*, 2005-ben szintén az *Ezredvég*, a *Napút*, 2006-ban az *Életünk*. Az Accordia Kiadónál három antológiában szerepeltek verseim: 2004-ben a *Lét hona*, 2005-ben: a *Télidők fehér terein*, 2006-ban a *Jelek a hóezüstben* címűben. 2005-ben a Magyar Művészeti Műhely Egyesület *Homage a' József Attila* pályázatán dícsérő oklevéllel jutalmaztak. A Magyar Alkotók Internetes Társulása egyesület pályázatain is többször szerepeltem a díjazottak között. A 2003-as *Karácsonyi fény születésen* harmadik, a 2004-es *Fény és árnyék*on hatodik, a 2007-es *Lázadó dalnok*on ötödik helyezést értem el.”

ROVÓ EDINA

„Ez a bölcsesség lényege – harmóniában lenni a természettel, az univerzum természetes ritmusával. És mindannyiszor, amikor harmóniában vagy az univerzum természetes ritmusával, költő vagy, festő vagy, zenész vagy, táncos vagy.» – Osho, Kreativitás. Ezt a harmóniát, ezt a természetes ritmust találtam meg én, Rovó Edina, Indonézia egy piciny de annál megigézőbb szigetén, Balin. Bár Szegeden, szülővárosomban rajz-angol tanári diplomát szereztem, a szerelem majd két éve ide röpített és Bali természetes harmóniája, mindennapi ritmusa azóta is szüntelen inspirációval tölt el. Műveim nem az önkifejezés sürgető vágyából születnek, hanem az örömből, hogy a lét csodálatos, és én is ünnepelhetem azáltal, hogy megpróbálom képekbe, szavakba önteni.”

SÁNDOR JÓZSEF

„Sándor József vagyok, s e Föld polgárává 1940-ben születtem Veszprémben. Drága Szüleim szeretettel neveltek. Édesanyám zongoratanárnő révén, engemet is tanított e hangszerre. Nálunk szinte szüntelen szólt a zongora, hegedű, házi koncerteken is, és valóságosan átéltem Ady *Fekete zongoráját*. Mint a magzat az anyaméhben hallja a külvilágot, a Bach zongoraversenyek hatására én is megéltem az egész világtörténelmet. Tudom, ha innen kilépünk, találkozni fogunk a Teremtőnkkel, mint születése után a magzat az édesanyjával. E téma körül írok több tíz éve, s közel 50 antológia és folyóirat őrzi azt. Nem egy irodalmi lexikon is említi ebbéli tevékenységemet. Írói üzenetem célja, hogy az emberiségnek – ha kilép e dimenzióból – Istennel boldog találkozása legyen! Ehhez, Krisztust elfogadva, újjá kell születni lélekben! Bizony létezik örök gyötrődő lelkiismeret-furdalás is, az ember nemtörődömsége következményeként. Kedves Olvasóim, higgyetek hát a Teremtő Istenben, Megváltó Úr Jézus Krisztus Urunkban! Soli Deo Gloria!”

SÁNTÁNÉ KURUNCZI MÁRIA

„1951. március 2-án születtem – Arany János születésnapján – a Békés megyei kis faluban – ma már város – Eleken. 40 éve élek Szegeden. Voltam szövőnő, bérelszámloló, dada, tudósító, könyvtárasszisztens, vállalkozó, kertésztechnikus, jelenleg mint rokkantnyugdíjas, de emellett a kultúrának szentelem minden időmet, hobbi szinten a szentmihályi *Bagoly TV* szerkesztő, riportere vagyok, s 10 éve vezetem a *Szegedi Amatőr Alkotók Körét*. 1971 óta írok, egy önálló novelláskötetem jelent meg: *Őszi zsongás* címmel, és a *Mi újság a Bagoly TV-ben* című könyvem jelenleg félkész állapotban, az alkotó Kör *Déli Tükör* c. antológiáját szerkesztem, meséket írok. Valamint: *Jeles napok, világnapok* gyűjteményt szerkesztek, s az alkotók írásait gyűjtöm önálló kötetbe, idézeteket gyűjtök... S gyakorló nagymama vagyok.”

SÉLLENY ATTILA

1944-ben született a Szerencs melletti Taktaszadán. Iskolai végzése után népművelőként dolgozott. Itt szerette meg a művészetek minden ágát. Jelenleg fotózik, farag és írogat verseket és néprajzi témájú írásokat is. Tagja a MAIT-nak és a Hegyaljai Alkotók Társulásának.

SIMON M. VERONIKA

Sokszorosán díjazott (Cserhát Aranykéz-, AKIOSZ Arany-ecset- és Kláris Nívódíj, Munkácsy- és Krúdy-émlékérem...) festőművész, aki közgazdászként Szőnyi István Festőakadémiát végzett. Művészeti folyóiratok (*Délibáb*, *Kláris*, *Kristály* stb.) rendszeresen közölnek műveiből. Közel 100 kötetet illusztrált eddig. Témaválasztása széleskörű: portrék, életképek, csendéletek, meditatív gondolatok stb. Lírai realista, a természetelvű festészeti stílust követi, olajjal, pasztellel, akvarellal és akrállal dolgozik. 200 egyéni kiállítása volt eddig 8 országban, s ezen 8 ország 100 közintézményében mintegy 200 festménye található. Szerepel a Székességi- és a Veszprémi megyei *Ki Kicsodában*, a 2002-ben megjelent *Európai Művészeti Zseblexikonban*, valamint 2004-ben a svájci szerkesztésű országos *Who is who*-ban. Tagja a MAIT-nak.

SOMOSSY KATALIN

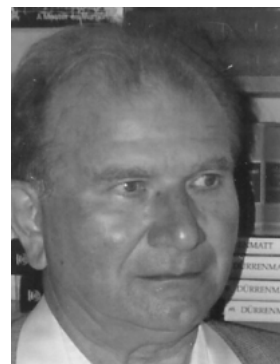
Miskolcon született s azóta is itt él. Számos irodalmi pályázaton nyert helyezést, *Kláris Nívó*, Cserhát Nívó- ART- Magyar Kultúra, AKIOSZ Aranytoll, Tűzdedzők Nívó, és Tóth Ede alkotói díja van. Négy önálló kötete jelent meg eddig: *Törtészárnyú fényben* (1994), *Nyomahagyott homok* (1997), *Portáncoltató fényecseppek* (1998), *Bársonyos sötétség* (2000). Versei több mint 60 antológiában láttak eddig napvilágot. Kötetei megtalálhatók a washingtoni Kongresszusi Könyvtárban, valamint a kolozsvári püspökség, és az egri püspökség könyvtárában is. Versei megjelentek a washingtoni magyar nyelvű *Híd* c. újságban is. Tagja a MAIT-nak.

SZABÓ KILÁ MARGIT

„1939-ben születtem Budapesten. A háború idején a Káli-medence kis falujába, Salföldre költözött családunk. 5 éves koromban Anyámat és testvéreimet elvesztettem. Ez a fájdalom mély nyomot hagyott lelkemben. Gyermekeveimet és 10 nyugdíjas évemet is Salföldön töltöttem. Középiskolai tanulmányaimat Balatonfüreden és Hőgyészen végeztem. Nyugdíjazásomig óvónőként dolgoztam. 9 éve egyedül maradtam. A magány és a fájdalom ismét megérintett. Azóta verseket írok örömben, bánatomban. Verseim a *Lyra* és a *Csillagfény* folyóiratokban jelentek meg. Az *Amatőr Tehetségek Antológiája 2007* kiadványánál 9 versem nyert pályázaton, Budapesten, amelyek novemberben kiadásra kerülnek.”

SZABÓ LAJOS

„Szent György napján születtem 1939-ben. Felmenőim évszázadok óta az Ibrányiak és a Bessenyeiek földjén jobbágyoskodtak. Nyíregyházán érettségiztem és a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetemen szereztem magyar-történelem szakos tanári diplomát. A feleségemmel, Porkoláb Erzsébettel együtt mi voltunk a szülőfalu, Ibrány gimnáziumának első tanárai. Innen mentünk nyugdíjba is, miután sok száz tanítvány mellett felneveltünk két saját gyermeket is. Ekkoriban kezdtem komolyabban verselni. Írásaim az *Ibrányi Hírlapban*, az Alterra Kiadó és a Kristály körének kiadványaiban jelennek meg. S néha-néha a szabolcs-szatmár-beregi *Szemlében*. Eddig két kötetem látott napvilágot, *Gítárhang* és *Őszi citeraszó* címen.”

SZABÓ SÁNDOR

Miskolcon született 1970-ben. Alapító tagja és elnöke a MAIT-nak. 1988-tól ír verseket, önálló kötete *Érzelmek* (1997) címet viseli. A következő antológiákban szerepelt eddig: *Úttalan utakon* (HAT, 1998), *Nyitott kapuk előtt* (HAT, 2003), *Fényszületés* (MAIT, 2003), *Fény és árnyék* (MAIT, 2004), *Éneklem a tavaszt* (MAIT, 2005), *Nyitott szívvel* (MAIT, 2006), *Égtájak* (HAT, 2007). Díjai: *Lindák Mihály-díj* (2006), *Alkotói közösségünkért-díj Arany fokozata* (2006), *Szerencs város és a HAT díszoklevele* (2006), *Nyitott szívvel c. fotópályázat I. díj* (2006), *Lázadó dalnok c. fotópályázat III. díj* (2007).

SZABÓ ZSOLT

1984-ben született Miskolcon. Az általános iskolát Kisgyőrben, a középiskolát Miskolcon, a Bláthy Ottó Szakközépiskolában végezte. Jelenleg a Miskolci Egyetem magyar-történelem szakos hallgatója. 2002-től ír verseket, melyek gazdag érzemvilágról árulkodnak. 2003 óta tagja a MAIT-nak. Az egyesület *Hír-telen* című hírlevelének; *Fényszületés* (2003), *Fény és árnyék* (2004), *Éneklem a tavaszt* (2005), *Nyitott szívvel* (2006), valamint ezen antológiájának főszerkesztője. 2006-tól a MAIT titkára. Díjai: *Alkotói közösségünkért-díj Arany fokozata* (2006), *Nyitott szívvel c. próza- és verspályázat Különdíj* (2006), *Lázadó dalnok c. verspályázat III. díj*.

SZABÓNÉ HORVÁTH ANNA

„Szabóné Horváth Anna vagyok, 1964-ben születtem, / Iskoláimat végigjárva, a munkahelyen íróasztalhoz kerültem / Majd férj, gyerekek, külön otthon jöttek életembe, / S a kölcsönért, már szakácsként dolgoztam cserébe, / Míg a sors kegyes volt, s a betegség lapított, / De idővel, a műtét, sajnos, muszáj volt, / S a baj nem jár egyedül, társult hozzá több probléma, / Azóta is itt élek családommal, vászolyi kis falumban, leszázalékolva, / A gyerekek közben felnőttek, de még iskoláikat végzik, / Én pedig tollat ragadtam, mint akinek a lelke vérzik...”

SZALAY ANIKÓ

1960. december 4-én született Ózdon, és e városhoz közeli csendes falucskában él. Sajónémeti festői szépségű település a Sajó és a Hangony folyók ölelésében. A gyönyörű táj mellett elsősorban az ott élő emberek ihletik alkotásra. A MAIT mellett az AKIOSZ-nak és a KEK-nek is tagja. Első – prózai írásokat is tartalmazó – verseskötete 2004-ben jelent meg *Otthon* címmel.

SZEGŐ ANDRÁS

1923-ban született Mezőcsáton. Iskoláit Mezőcsáton, Miskolcon és Hódmezővásárhelyen végezte. Katonai pályára készült, de a háború, a hadifogság pályamódosításra kényszerítette: építész lett. Versírással gyermekkorától foglalkozik, ez máig egyetlen szenvedélyévé vált. A szibériai hadifogolytáborban írt verseivel az otthon melegének hangulatát sikerült becsempésznie a barakk falai közé. Tagja a MAIT-nak.

SZÉKÁCS LÁSZLÓ

„1946-ban születtem Budapesten. A Miskolci Egyetemen, majd a budapesti Közgázon szerzett ismereteimet az iparban kamatoztattam, előbb műszaki, ezt követően szervezés - informatika területeken. Versírással régóta foglalkozom, de rendszeresebben az utóbbi időben. Szeretnék a próza területére is belemerülni alkalmanként. Verseimet több internetes weblapon, de főleg a *Netversen* jelentettem meg. Nyomtatásban az AKIOSZ pályázatán keresztül a 2004-es Kristály Antológiában jelentek meg verseim.”
Lázadó dalnok c. verspályázatunkon *Aranytoll-díj*at nyert.

T. FISER ILDIKÓ

„Egerben, ebben a történelmi múltú gyönyörű városkában élek családom körében. Két fiam és férjem szeretettel és megértéssel vesznek körül elfogadva kissé szétszórt és szeszélyes természetemet. Szeretem és élvezem azt, amit úgy hívnak ÉLET. Verselgetni középiskolás koromban kezdtem, amit inkább gondolatörző rímfaragásnak neveznék. József Attila és Ady Endre költészetének remekait olvasom legszívesebben, de Arany balladái, Petőfi egyszerű versei, valamint számos klasszikus és kortárs irodalmi alkotás képes megdobogtatni a szívem. Az irodalom mellett a matematika és a sport töltötte ki ifjú éveim nagy részét, így történt, hogy a Kossuth Lajos Tudományegyetemen landoltam és programozó matematikusként szereztem diplomát. Az informatika világa látszólag messze áll az irodalomtól, de bennem mégis nagyon jól megférnek – még nem panaszkodott egyik sem. Az évek múlásával művészeti érdeklődésem is tágulni látszik. A festészet iránti töretlen vonzalmam középpontjában álló Salvador Dali mellett, ma már a XX. századi művészeti kavalkádból számtalan alkotó el tud bűvölni (Picasso éppúgy, mint Magritte vagy Míró...), valamint lelkes rajongója vagyok a kortárs művészeteknek.”

TAMÁS ALEXANDRA

Kazincbarcikán született, jelenleg a putnoki Serényi Béla Gimnázium angol szakos tanulója. Irodalmi tevékenységét dalszövegírással kezdte, majd a költészetet megkedvelve már számtalan verset is írt. Alkotásainak témáit a mindennapok történéseiből meríti. Igyekszik saját stílusirányzatot írásaiban kialakítani, valamint mondanivalójával szemléltetni a valóságot. Hobbija: írás, olvasás, jóga és a zenehallgatás.

TAMÁS GERGŐ

Jelenleg Budapesten él. Vácon az Apor Vilmos Katolikus főiskola szociálpedagógia szak hallgatója. Érdeklődési köre a filozófia a vallások és a történelem. Több művészkör tagja. Szerkesztője a St. Apostol könyv- és lapkiadónak. 2004-ben a budapesti Cserhát Művészkör Nemzetközi pályázatán Ifjúsági kategóriában *I. díjat* nyert. Alkotásai megtalálhatóak antológiákban és különböző kulturális lapokban, ill. folyóiratokban.

TÍMÁR KÁROLY

„Gyimesfelsőlokon születtem 1958-ban, itt jártam iskolába mindaddig, amíg Csíkszeredában elvégeztem a kerámia szakot. Közel ötven éve a Gyimesekben, Gyimesfelsőlokon élek. A Hargita Megyei Művészeti Népiskola rajztanára vagyok. Inkább grafikázok és vegyes technikával pasztellezek. Az emberek, a vidék és a tárgyak érdekelnek, szimbolikus értékükben. Szeretek kísérletezni. Jelenleg a Lépések Színeiben és Formákban Művészetért Alapítvány elnöke vagyok. 1973 óta foglalkoztat a festészet és a grafika. 1998 óta a gyimesfelsőlaki nemzetközi alkotótábor vezetője vagyok. Gyakran részt vettem hazai és külföldi képzőművészeti tárlatokon, munkáim eljutottak francia, német, magyar, belga és Egyesült Államok-beli kiállításokra.”

TIMKÓ GÁBOR

1983-ban született Szikszón. Az általános iskolát az encsi Petőfi Sándor Általános- és Művészeti Alapiskolában végezte el, az érettségit ugyanott, a Váci Mihály Gimnáziumban szerezte meg. Jelenleg a Miskolci Egyetem negyedéves tanulója filozófia szakon. Félévet nyelvtanulással töltött Észtországban, ahol az észten kívül angolt is tanult. Művei kizárólag álmairól alapulnak, melyek véleménye szerint a legjobb ihletők, hisz az átélt történetet nemcsak látja, hanem át is érzi annak érzésvilágát. Ezen kívül érdekli a misztika és a szellemvilág.

VARGA ISTVÁN

1971-ben született Miskolcon. Röntgen asszisztens. 1986 óta foglalkozik az irodalommal. 2000-től tagja a HAT-nak, 2001-től a MAIT-nak. Publikált a HAT *Nyitott kapuk előtt* c. antológiájában és MAIT-antológiákban is, az *Észak-Magyarországban*, a *Szerencsi Hírekben*, a *Hír-telenben* és több kisebb újságban. Leginkább verseket ír, ill. verses történetek ízére kapott rá. Szereti a prózát is, bár marad még a novella szintjén. 2006-ban jelent meg *Kő ébredés* c. kötete. 2006-ban és 2007-ben *Regös ének* címmel zenés történelmi versesteket rendezett. Alapítója és vezetője a 2007-ben létrejövő HIDAK csoportnak, mely a MAIT tagja.

ZVADÁNE FARKAS ERZSÉBET

„Születtem Ózdon valamikor régen – Édesanyám életét adta értem. A Bükk lábánál fekvő Csokvaományban nevelkedtem anyai nagyszüleim óvó védelmében, akik megtanítottak az igazi emberi értékekre. Falusi gyökereim után a szerelem Kazincbarcikán érlelt fává, két hajtásommal: Éva lányommal és László fiammal. Életemet a feltétlen bizalom hatja át, amelyet végigkísér a ki nem apadó tanulni és küzdeni akarás vágya. A betűk életem minden helyzetében igaz pajtásaim. Első könyvemet férjem örök elvesztésének görce íratva ki belőlem, majd ezt követte fiammal közösen kiadott kötetünk. Több országos irodalmi társaság tagjaként 36 antológiában, irodalmi, közéleti és egyházi lapokban jelennek meg írásaim. Nagy alkotókkal és kortársakkal két kislexikon foglalja össze írói munkásságomat. Életrégényem – *A remény győzelme* – régóta megfogant, érlelődik...”

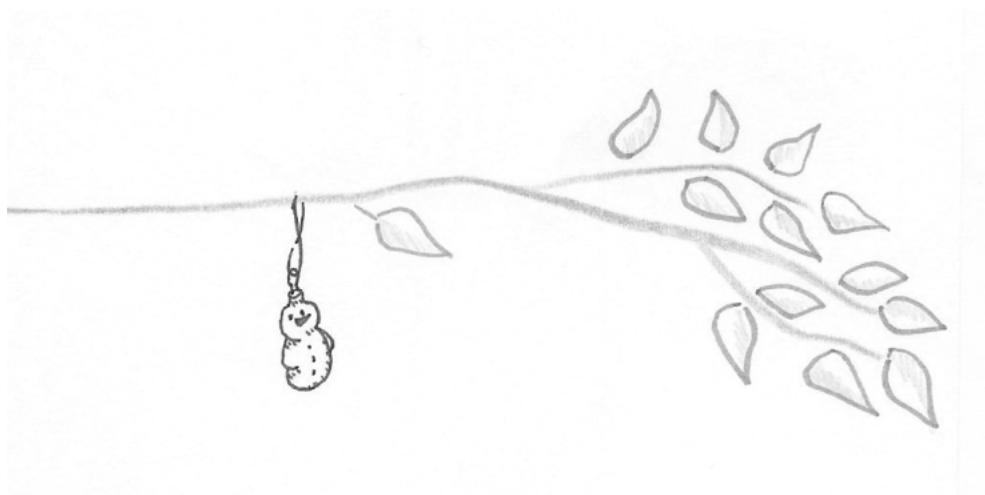

ZSEBESI ANDREA

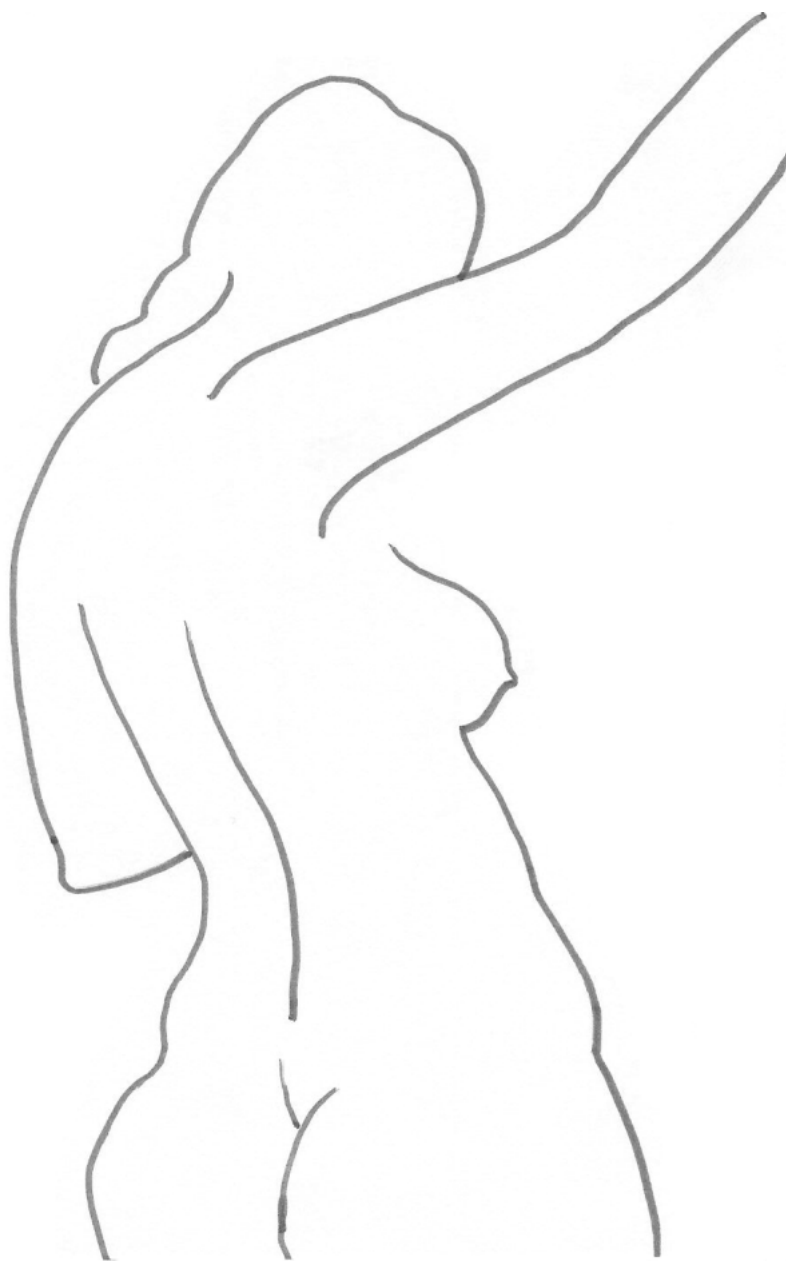
„1982-ben születtem Miskolcon. Egyedüli gyermekként nevelkedtem. 2001-ben Székesfehérváron kezdtem meg főiskolai tanulmányaimat a Kodolányi János Főiskolán. Angol nyelvtanárként és újságíróként diplomáztam. 2005 augusztusában angol nyelvtanárként helyezkedtem el egy budapesti középiskolában. Ez év júniusában abbahagytam a tanítást, és jelenleg az utamat, új kihívásokat keresek. Versírással 14 éves korom óta foglalkozom, nagypapám inspirált: az ő nyomán ragadtam tollat. Legtöbb írásomban a szerelmi vágyódás jelenik meg.”

ZSEBESI LÁSZLÓ /1926–2006/

„Apai nagypapám Alsódobszán született. Édesapja cipésmester volt, feleségével együtt nyolc gyermeket neveltek fel. Nagypám 1944-ben önként jelentkezett a Horthy Miklós Repülő Alap repszerelő előképző iskolájába, Kassára. Innentől kedve – kisebb megszakításokkal – több mint 40 évig szolgált katonaként, 1949-ben avatták tisztté. Katonai pályafutását ezredesi rangban és a B-A-Z megyei Polgári Védelem parancsnokaként fejezte be. Versírással nyugdíjazása után, 1984-től kezdett foglalkozni. „Rímes gondolatait” (ahogyan ő nevezte) sosem tekintette remekműveknek, ám azok a családi és egyéb összejöveteleken mindig nagy sikert arattak. Gyakran foglalkozott történelmi, és politikai kérdésekkel, cikkeket gyűjtött és kommentált. Verseiben helyet kap a hazaszeretetről, a természetről, az elmúlásról (az őszről) való merengés. Két gyermeke született: egy lánya, Ágnes, és egy fia, László (az édesapám). Szervezetét pár éve súlyos betegség támadta meg, mellyel derekasan küzdött. Megélte hón áhított 80. születésnapját, és két dédunokája születését is. Azonban 2006. október 18-án „élete gyertyája” végleg kihunyott. Családja, barátai és munkatársai szeretettel és tisztelettel emlékeznek rá. Néhány versének publikálása is egy fajta főhajtás gazdag életútja és emléke előtt.” – Zsebesi Andrea, középő unokája.

Bor István Iván grafikája

Bor István Iván grafikája

TARTALOMJEGYZÉK

7 † *Ady Endre*

9 † *Bor István Iván*

11 *Előszó*

15 *Antológia*

16 *Aszalós Zsuzsa*

18 † *B. Jáger Gabriella*

20 *Bari Gábor*

22 *Barna András*

26 † *Belinszkyné Nagy Irén*

28 *Bényei Vera*

31 *Bereti Gábor – Dudás József*

33 *Bornemisza Attila*

34 *Bozók Ferenc*

36 *Brézai Zoltán*

40 *Bucsányi Endre*

41 *Dénes Mónika*

49 *Domahidi Klára*

54 *Édes Richárd*

58 *Farkas Eleonóra*

60 *Fetykó Judit*

63 *G. Jáger Teréz*

65 *Gaál Ernő*

69 *Góg János*

73 *Gyenes Klára*

75 *Harkály Emil Elemér*

77 *Horváthné Demény Zita*

81 *Horváthné Mecsnóbel Anna*

85 *Iház-Kovács Éva*

86 *Jeney András*

88 *K. Fekete István*

92 *Klaszán Erzsébet*

94 *Klenczné Földi Irén*

105	L. Gál Mária
107	László Klára
109	Leskó Imre
118	† Lindák Mihály
120	Lovas Szilvia Judit
128	Lukácsné Emmike
138	Majoros Zsuzsanna
141	Martis Zsombor
143	Mohácsi Józsefné Zsóka
148	Mohácsy Donáth Csaba
150	Niczky Géza
152	Okányi Kiss Ferenc
159	Papp János
174	Papp Judit
176	Petneházy Kiss Bence
177	Pleszkóné Varannai Veronika
179	Popity Vargáné Mohácsi Kinga
183	Rambács Istvánné
186	Révész Ágnes
188	Rocsák László
189	Rovó Edina
191	Sándor József
194	Sántáné Kurunczi Mária
198	Sélley Attila
206	Simon M. Veronika
213	Somossy Katalin
215	Szabó Kila Margit
219	Szabó Lajos
223	Szabó Sándor
233	Szabó Zsolt
241	Szabóné Horváth Anna
245	Szalay Anikó
247	Szegő András
261	Székács László
263	T. Fiser Ildikó
271	Tamás Alexandra

273	Tamás Gergő
276	Tímár Károly
278	Timkó Gábor
288	Varga István
290	Zvadáné Farkas Erzsébet
296	Zsebesi Andrea
298	† Zsebesi László
303	<i>A kötet szerzőinek bemutatása</i>

Bor István Iván grafikája

Minden jog fenntartva. Bármilyen másolás,
sokszorosítás, illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás
a kiadó előzetes írásbeli hozzájárulásához van kötve.

Hegyaljai Alkotók Társulása Egyesület
3900 Szerencs, Rákóczi-vár
Magyar Alkotók Internetes Társulása Közhasznú Egyesület
3534 Tiszalúc, Hunyadi u. 20.
<http://mait2001.freeweb.hu>

A kiadásért felel Gaál Ernő, a HAT elnöke és Szabó Sándor, a MAIT elnöke
Felelős és műszaki szerkesztő Szabó Zsolt, a MAIT titkára
Szerkesztőség 3556 Kisgyőr, Táncsics M. u. 8.
E-mail maitkhet@freemail.hu
Olvasószerkesztő Édes Richárd

A borítón Bucsányi Endre *Téren időn túl utoljára* c. festménye
A hátsó borítón Simon M. Veronika, Barna András és Domahidi Klára
festménye látható

Nyomta és kötötte a Z-Press Kiadó Kft.
3532 Miskolc, Liszt F. út 16/A
Felelős vezető Kása Béla

ISBN 978 963 06 2807 5

2500 Ft